

Λ, λ, λάμβδα ή **λάβδα**, **τό**, άκλιτο, το ενδέκατο γράμμα του ελλ. αλφαβ.· ως αριθμητικό **λ'** = 30, αλλά **λ** = 30.000. **1.** σε Αττ., το **λ** ενίοτε αντικαθίσταται από το **ρ**, όπως *κλίβανος*, *κρίβανος*, *γλώσσαλος*, *γλώσσαργος*, *ναύκραρος*, *ναύκληρος*, *άλκ-ή*, *άρκεϊν*· ομοίως, *όλᾱς*, *Θέωλος*, *κόλαξ*, λόγω τραυλίζουσας προφοράς του Αλκιβιάδη, αντί *όρᾱς*, *Θέωρος*, *κόραξ*, σε Αριστοφ. **2.** σε Δωρ., το **λ** γίνεται **ν**, όπως *ήνθον*, *φίντατος*, αντί *ήλθον*, *φίλτατος*, ενώ στην Αττ., το **λ** ενίοτε αντικαθιστά το **ν**, όπως *λίτρον*, *πλεύμων*, αντί *νίτρον*, *πνεύμων*. **3.** στην αρχή λέξεως το **λ** εκπίπτει, όπως *εἴβω* αντί *λείβω*, *αἰψηρός*, *ἀφύσσω*, *ᾄχνη* αντί *λαιψηρός*, *λαφύσσω*, *λάχνη*. **4.** οι Επικ. ποιητές διπλασιάζουν το **λ**, χάριν του μέτρου, ιδίως μετά την αύξηση, όπως *έλλαβε*, *έλλιτάνευε*, και στα σύνθετα όπου το β' συνθετικό αρχίζει από **λ**, όπως στο *τρίλλιστος*· ο Όμηρος, όπου υπάρχουν δυο **λ**, αποβάλλει το ένα, όπου το μέτρο το απαιτεί, όπως στο *Αχιλεύς*. **5.** το **δ** ενίοτε γίνεται **λ**, πρβλ. *Δ*, *δ* II. 5. **6.** το **γ** και το **λ** εναλλάσσονται στα *μόγισ*, *μόλις*. **7.** το **ν** πριν απο το **λ** γίνεται **λ**, όπως στα *συλλαμβάνω*, *έλλείπω*.

λᾱ-, αχώριστο προθετικό μόριο με επιτατική δύναμη, όπως στις λέξεις *λάμαχος*, εξαιρετικά *μάχιμος*, *λα-κατάρατος*, εξαιρετικά *καταραμένος*, *επικατάρατος*.

λᾱας, **ό**, αιτ. *λᾱαν*, γεν. και δοτ. *λᾱος*, *λᾱι*· δυϊκ. *λᾱε*· πληθ., γεν. *λάων*, δοτ. *λάεσι*, Επικ. *λάεσσι*· στην Αττ. επίσης συνηρ. *λᾱς*, αιτ. *λᾱν*· γεν. *λάου*, σε Σοφ. (όπως το *λᾱας* να ήταν πρωτόκλιτο)· Λατ. *lapis*, λίθος, σε Όμηρ., κ.λπ.

λάβδα, **τό**, άκλιτο, = *λάμβδα*, σε Αριστοφ., κ.λπ.

λᾱβεῖν, απαρ. αορ. β' του *λαμβάνω*.

λᾱβή, ή (**λαβεῖν**)· **I.** καθετί που μπορεί κάποιος να πιάσει, χειρολαβή, χερούλι, πόμολο, σε Δημ.· *λαβαιᾱμφίστομοι*, λέγεται για την κούπα, σε Σοφ.

II. ως πυγμαχικός όρος, λαβή ή πιάσιμο, *ὥσπερ ἀθλητῆς λαβὴν ζητεῖν*, σε Πλούτ.· μεταφ., λαβή, ευκαιρία, κατάλληλη περίσταση, *λαβὴν διδόναι*, Λατ. *ausam praebere*, σε Αριστοφ.· ομοίως, *λαβὴ παραδιδόναι*, *παρέχειν*, στον ίδ., Πλάτ.

λαβὴν, Δωρ. αντί *λαβεῖν*, απαρ. αορ. β' του *λαμβάνω*.

λάβησι, Επικ. αντί *λαβῆ*, γ' ενικ. υποτ. αορ. β' του *λαμβάνω*.

λαβοῖσα, Δωρ. αντί *λαβοῦσα*, θηλ. μτχ. αορ. β' του *λαμβάνω*.

λαβρ-ᾱγόρης, **-ου**, **ό** (**ᾱγορεύω**), θρασύς, χειμαρρώδης ομιλητής, φλύαρος, κομπορρήμονας, σε Ομήρ. Ιλ.

λάβραξ, **-ᾱκος**, **ό** (**λάβρος**), αδηφάγο θαλάσσιο ψάρι, πιθ. «λαβράκι», σε Αριστοφ.

λαβρεῖσθαι, αποθ. (*λάβρος*), έχω χειμαρρώδη λόγο, φλυαρώ, κομπορρημονώ, αλαζονεύομαι, σε Ομήρ. Ιλ.

λαβρο-πόδης, **-ου**, **ό** (**ποῦς**), γρήγορος στα πόδια, ορμητικός, βίαιος, σε Ανθ.

λαβρο-ποτέω, μέλ. *λαβροποτήσω* (*πότος*), πίνω λαίμαργα, σε Ανθ.

λάβρος[ᾱ φύσει], **-ονή** — **α**, **-ον**, **I.** στον Όμηρο, λέγεται μόνο για τις φυσικές δυνάμεις, όπως άνεμος, βροχή, κ.λπ.· ορμητικός, καταγιστικός, σφοδρός, σε Ηρόδ.· *λάβρον πῶρ*, *λάβρα κύματα*, *λάβρος πόντος*, κ.λπ., σε Ευρ. **II.** μετά τον Όμηρο, λέγεται για ανθρώπους: **1.** ορμητικός, σφοδρός, βίαιος, σε Θέογν., Σοφ., κ.λπ. **2.** άπληστος, λαίμαργος, σε Πίνδ., Ευρ. **III.** επίρρ., *λάβρως*: **1.** με ορμή, μανιασμένα, σε Θέογν. **2.** λαίμαργα, άπληστα, σε Αισχύλ.

λαβροσύνη, ή (**λάβρος**), βιαιότητα, άπληστία, λαίμαργία, σε Ανθ.

λαβρό-σῦτος, **-ον** (**σεῦω**), αυτός που ορμά με μανία, ορμητικώτατος, βίαιος, σε Αισχύλ.

λαβύρινθος[ϋ], **ό, Ι.** μεγάλο οικοδόμημα που αποτελείται από πολλές αίθουσες που συγκοινωνούν μεταξύ τους με πολύπλοκους και ελικοειδείς διαδρόμους, σε Ηρόδ. **II.** κοχλίας, όπως το σαλιγκάρι, σε Ανθ.· *ἐκ σχοινίων λαβύρινθος*, δίχτυ από βούρλα, σε Θεόκρ. (αμφιβ. προέλ.).

λάβω, υποτ. αορ. β' του *λαμβάνω*· **μτχ. λαβών.**

λαγᾶρίζομαι, Παθ., είμαι χαλαρός, νωθρός ή αποστεώνομαι, λιμοκτονώ, σε Αριστοφ.

λαγᾶρόομαι, Παθ., γίνομαι χαλαρός, λιμοκτονώ, αδυνατίζω· λέγεται για παγωμένο νερό, βρίσκομαι σε διαδικασία τήξης, μαλακώνω, λιώνω, ξεπαγώνω, σε Ανθ.

λαγᾶρός, -ά, -όν, 1. χαλαρός, εξασθενημένος, ισχνός, κοίλος, βαθουλός, λέγεται για τα πλευρά ζώου, σε Ξεν.· *κατὰ τὸ λαγαρώτατον*, στο ασθενέστερο και μάλλον ανυπεράσπιστο μέρος, σε Πλούτ. **2.** ισχνός, χαλαρός, υποχωρητικός, σε Ξεν.

λα-γέτης, -ου, Δωρ. **λα-γέτης, -α, ό** (λαός, **άγέομαι**), ηγέτης λαού, σε Πίνδ.

λάγῑνος[ᾱ], **-η, -ον**, αυτός που ανήκει σε λαγό, σε Αισχύλ.

λάγιον, τό, υποκορ. του *λαγός*, λαγουδάκι, σε Ξεν.

λαγνεία, ή, λαχτάρα, επιθυμία, συνουσία, σε Ξεν.

λάγνος, -η, -ον, προκλητικός, ασελγής, ακόλαστος, αυτός που αρέσκεται στις σαρκικές ηδονές, αισχρός, πόρνος, σε Αριστ.

λαγο-δαίτης, -ου, ό (**δαίω**), αυτός που κατατρώνει λαγούς, σε Αισχύλ.

λαγο-θήρας, -ου, ό (**θηράω**), αυτός που θηρεύει λαγούς, λαγοκυνηγός, σε Ανθ.

λαγο-κτονέω, μέλ. *λαγοκτονήσω* (*κτείνω*), σκοτώνω λαγούς, σε Ανθ.

λαγός, -οῦ, ό, ισοδ. τύπος του *λαγός*.

λάγῑνος[ᾱ], **ό**, φλασκί, κανάτα, Λατ. *lagēna*, σε Ανθ., κ.λπ.

λαγχάνω (\sqrt{LAX}), μέλ. *λήζομαι*, Ιων. *λάζομαι*· **αόρ. β' ἔλαχον**, **Επικ. ἔλλαχον**, *λάχον* (για το *λέλαχον*, βλ. κατωτ. IV)· **παρακ. εἴληχα**· **υπερσ. εἰλήχειν**, ποιητ. και Ιων. **παρακ. λέλογχα**, γ' ενικ. **υπερσ. ἐλελόγγει**, Δωρ. *λελόγγη* — Παθ., **αόρ. ἐλήχθην**, **παρακ. εἰληγμαι**· **I. 1.** με **αιτ. πράγμ.**, λαμβάνω με κλήρο, λόγω τύχης ή θέλησης των θεών, σε Όμηρ.· με **απαρ.**, *ἔλαχον πολὴν ἄλα ναιέμεν*, μου ἔλαχε σαν μερίδιο να κατοικώ τη θάλασσα, λέει ο Ποσειδώνας (για τη διανομή του σύμπαντος μεταξύ των γιων του Κρόνου), σε Ομήρ. **Ιλ.**· *ἔλαχ' ἄναξ δούλην σ' ἔχειν*, σε Ευρ.· λέγεται για θεό που ορίζει την ζωή κάποιου, *ἐμὲ μὲν Κῆρ λάχε*, σε Ομήρ. **Ιλ.**· **ιδίως στον παρακ.**, είμαι η θεότητα που προστατεύει κάποιον τόπο, η πολιούχος θεότητα, *θεοῖσιν, ἢ Περσίδα γῆν λελόγγασι*, σε Ηρόδ.· **απόλ.**, *πρὸς Θύμβρης ἔλαχον Λύκιοι*, η θέση τους είχε ορισθεί κοντά στο «Θυμβραίο πεδίο», σε Ομήρ. **Ιλ.** **2.** λέγεται για δημόσιους ἄρχοντες, λαμβάνω αξίωμα με κλήρο (βλ. λ. **κύαμος II**)· *ἀρχὴν λαχεῖν*, **αντίθ.** προς το *χειροτονηθῆναι* (εκλέγομαι με ανάταση των χειρών), σε Αριστοφ.· ομοίως, με **απαρ.**, *ό λαχὼν πολεμαρχεῖν*, αυτός στον οποίο ἔπεσε ο κλήρος να είναι πολέμαρχος, σε Ηρόδ.· *οἱ λαχόντες βουλευταί* (ενν. *εἶναι*), σε Ρήτ.· **απόλ.**, *οἱ λαχόντες*, εκείνοι στους οποίους ἔπεσε ο κλήρος, σε Θουκ. **3.** ως **Αττ.** νομικός όρος, *λαγχάνειν δίκην*, λαμβάνω την άδεια να παρουσιάσω αγωγή στο δικαστήριο, σε Πλάτ., σε Ρήτ.· (χωρίς το *δίκην*) *λαγχάνειν τινί*, κάνω μήνυση εναντίον κάποιου, σε Ρήτ. **II.** με **γεν. διαιρ.**, γίνομαι κάτοχος κάποιου πράγματος, λαμβάνω, αποκτώ κάτι, σε Όμηρ., **Αττ. III.** **απόλ.**, λαμβάνω, τραβώ κλήρο, σε Ομήρ. **Οδ.**· *ρίχνω ψήφο*, σε Κ.Δ. **IV.** **μτβ.**, **Επικ.** *αναδιπλ. αορ.*, *λέλαχον*, κατέχω, εξουσιάζω, *πυρὸς λελαχεῖν τινα*, χορηγώ σε κάποιον το

δικαίωμα της νεκρώσιμης ακολουθίας μετά πυρός, σε Ομήρ. Ιλ. **V.** αμτβ., πέφτω στον κλῆρο ή στο μερίδιο κάποιου, λαχαίνω, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. **λαγω-βόλον, τό (βάλλω)**, ξύλο που εξακοντίζεται σε λαγούς, το οποίο χρησίμευε και σαν ποιμενική ράβδος, Λατ. *pedum*, σε Θεόκρ. **λαγῶδιον, τό**, υποκορ. του *λαγός*, λαγουδάκι, σε Αριστοφ. **λαγών, -όνος, ή (λαγαρός), I.** κοίλο μέρος του σώματος κάτω από τα πλευρά, κοινώς «λαγόνι», σε Ευρ.: στον πληθ., λαγόνες, στον ίδ., Αριστοφ. **II.** μεταφ., κάθε κοιλότητα, σε Ανθ., Πλούτ. **λαγωο-βόλον, τό**, = *λαγωβόλον*, σε Ανθ. **λαγῶς, -οῦ, ό**, Επικ. αντί *λαγός*. **λαγῶς, -α, -ον**, συνηρ. αντί *λαγῶϊος*, αυτός που ανήκει στο λαγό, σε Αριστοφ.: *τάλαγῶα* (ενν. κρέα), κρέας του λαγού, και γενικά, νοστιμιές, λιχουδιές, *ζῆν ἐν πᾶσι λαγῶις*, στον ίδ. **λαγῶςήλαγῶς, ό**, γεν. *λαγῶ* ή *λαγῶ*· αιτ. *λαγών*, *λαγῶ* ή *λαγῶ*· πληθ., ονομ. *λαγῶ*, αιτ. *λαγῶς*· Ιων. και ποιητ. *λαγός*, -οῦ· Επικ. **λαγῶς, -οῦ**· λαγός, Λατ. *lepus*, σε Όμηρ., Αισχύλ., κ.λπ. **λαγω-σφαγία**, ποιητ. — **ή, ή (σφαγή)**, σφαγή λαγών, σε Ανθ. **λάδανον**, Ιων. **λήδανον, τό**, αρωματική τσίκλα, μαστίχα, κόμμι, σε Ηρόδ. (ξεν. προέλ.). **λαέρτης, -ου, ό**, είδος θανατηφόρου μυρμηγκιού· ως κύριο όνομα, Λαέρτης, πατέρας του Οδυσσέα, σε Ομήρ. Οδ.: επίσης **Λαέρτιος, -ου** και **Λάρτιος**, σε Σοφ. **λάζομαι**, αποθ., ποιητ. αντί *λαμβάνω*· Επικ. γ' ενικ. παρατ. *λάζετο*, γ' πληθ. ευκτ. *λαζοίατο* (αντί *λάζοιντο*)· Δωρ. προστ. *λάζεο* ή *λάσδεο*· **I.** λαμβάνω, δράττομαι, πιάνω, αρπάζω, σε Ομήρ. Ιλ.: *όδ᾽αζ λαζοίατο γαῖαν*, μακάρι να έτρωγαν χώμα, στο ίδ.: μεταφ., *πάλινδ' ό γε λάζετο μῦθον*, πήρε πίσω το λόγο του, δηλ. τον άλλαξε, σε Όμηρ. **II.λάζυμαι** απαντά σε Όμηρ. Ύμν. και σε Ευρ. **λάθα, ή**, Δωρ. αντί *λήθη*. **λάθε**, Επικ. αντί *έλαθε*, γ' ενικ. αορ. β' του *λανθάνω*. **λαθεῖν**, Επικ. *λαθέμεν*, απαρ. αορ. β' του *λανθάνω*. **λαθητικός, -ή, -όν**, αυτός που δύναται να διαφύγει της προσοχής των άλλων, σε Αριστ. **λαθί-κηδής, -ές (κῆδος)**, πραϋντικός, παυσίπονος, σε Ομήρ. Ιλ., Ανθ. **λαθί-πονος[ί], -ον (λήθη)**, αυτός που λησμονεί, που ξεχνά την οδύνη, τον πόνο, σε Σοφ.: *βίοτος όδυνᾶν λαθίπονος*, ζωή απαλλαγμένη από πόνο, στον ίδ. **λαθί-φθογγος[ί], -ον**, αυτός που αποστερεί σε κάποιον τη φωνή, σε Ησίοδ. **λαθοίατο**, Επικ. αντί *-ουντο*, Μέσ. ευκτ. αορ. β' του *λανθάνω*. **λαθος, -εως, τό**, Δωρ. αντί *λήθος*. **λάθρα, λάθρα**, βλ. **λάθρη**. **λαθραῖος, -ον**, μυστικός, κρυφός, απόκρυφος, σε Αισχύλ., Σοφ.: *λαθραῖος ώδής*, αυτός που γεννήθηκε κρυφά, σε Ευρ.: επίρρ., *λαθραῖως*, σε Αισχύλ., κ.λπ. **λάθρη**, Αττ. **λάθρη**, επίρρ. (*λαθεῖν*), **1.** μυστικά, κρυφά, παράνομα, ύπουλα, σε Όμηρ.: *λάθρη γνῖα βαρύνεται*, ανεπαίσθητα, σε Ομήρ. Ιλ.: ομοίως, σε Αττ., Σοφ., κ.λπ. **2.** με γεν., χωρίς τη γνώση κάποιου, εν αγνοία κάποιου, *λάθρη Λαομέδοντος*, σε Ομήρ. Ιλ.: *λάθρη τῶν στρατηγῶν*, σε Ηρόδ.: ομοίως, σε Αττ. **λαθηρόν**, επίρρ., = το προηγ., σε Ανθ. **λαθριδίας[ί], -α, -ον**, ποιητ. αντί *λάθριος*· επίρρ. *λαθριδίως*, σε Ανθ.

λάθριος, -ον, μεταγεν. τύπος του *λαθραῖος*, σε Θεόκρ.· ουδ. πληθ., ως επίρρ., μυστικά, κρυφά, παρασκηνιακά, στον ιδ.

λαθρό-βολος, -ον (βάλλω), αυτός που χτυπά, που πλήττει στα κρυφά, *δόναζ*, σε Ανθ.

λαθρο-δάκνης, -ου, ό (δάκνω), αυτός που δαγκώνει στα κρυφά, σε Ανθ.

λαθρο-πόδης, -ου, ό (ποῦς), αυτός που περπατάει στα κρυφά, που έρπει, σε Ανθ.

λάθυρος, ό, είδος οσπρίου· πληθ. *λάχυρα*, σε Βάβρ.

λάθω[ᾱ], υποτ. αορ. β', και *λᾶθών*, μτχ. αορ. β' του *λανθάνω*.

λαι-, λαισ-, αχώριστο προθετικό μόριο με επιτατική σημασία, =λα-, *λαίμαργος*, κ.λπ.

λαιία, ή, Δωρ. αντί *λεία*.

λαῖγξ, -γγος, ή, υποκορ. του *λαῖας*, μικρός λίθος, βότσαλο, σε Ομήρ. Οδ.

λαίθ-αργος, -ον (λαθεῖν, δάκνω), αυτός που δαγκώνει κρυφά, δηλ. χωρίς να γαβγίσει πρώτα, λέγεται για σκύλο, σε Αριστοφ.

λαικάζω, μέλ. λαικάσσομαι, πορνεύω, απατώ, σε Αριστοφ.

λαικαστής, -οῦ, ό, έκφυλος, πόρνος, σε Αριστοφ.· θηλ. **λαικάστρια**, πόρνη, εταίρα, στον ιδ.

λαῖλαψ, -ᾱπος, ή (από το επιτατικό λα-, λαι-)· θύελλα, μανιασμένη καταιγίδα, τυφώνας, ανεμοστρόβιλος, σε Όμηρ.

λαῖμα, -ατος, τό, πιθ. όπως το *λαιμός*, σε Αριστοφ.

λαιμαργία, ή, αδηφαγία, σε Πλάτ.

λαί-μαργος, -ον, άπληστος, αδηφάγος, σε Αριστ.

λαιμη-τόμος, -ον, ποιητ. αντί *λαιμοτόμος*, σε Ανθ.

λαιμο-δακής, -ές (δάκνειν), αυτός που δαγκώνει τον λαιμό, σε Ανθ.

λαιμο-πέδη, ή, I. περιλαίμιο σκύλου, σε Ανθ. **II.** παγίδα για τη σύλληψη πτηνών, στον ιδ.

λαιμό-ρρυτος, -ον (ρέω), αυτός που ρέει από το λαιμό, σε Ευρ.

λαιμός, -οῦ, ό, λαιμός, λαρύγγι, οισοφάγος, σε Όμηρ., Ευρ.

λαιμό-τμητος, -ον (τέμνω), αποκομμένος από τον λαιμό, αυτός που έχει κομμένο τον λαιμό, σε Ευρ.

λαιμο-τόμος, -ον (τέμνω), I. αυτός που κόβει τον λαιμό, σε Ευρ., Ανθ. **II.** προπαροξ., **λαιμότομος, -ον**, αυτός που έχει τον λαιμό κομμένο, αποκομμένος από το λαιμό, σε Ευρ.· *Γοργοῦς λαιμότομοι σταλαγμοί*, αίμα που στάζει από το κομμένο κεφάλι της Γοργώς, στον ιδ.

λαῖνα, ή, = *χλαῖνα*, Λατ. *laena*, σε Στράβ.

λαῖνιος, -α, -ον, = το επόμ., σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.

λάινος[ᾱ], -η, -ον (λαῖας), 1. από λίθο ή μάρμαρο, λίθινος, μαρμάρινος, σε Όμηρ., κ.λπ.· *λαῖνον ἔσσο χιτῶνα*, φόρεσες πέτρινο χιτώνα, δηλ.

λιθοβολήθηκες μέχρι θανάτου, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** μεταφ., αυτός που έχει λίθινη καρδιά, καρδιά από πέτρα, σε Θεόκρ.

λαῖονήλᾱον, Δωρ. αντί *λήϊον*.

λαιός, -ᾱ, -όν, Λατ. *laenus*, αριστερός, *λαῖας χειρός*, στο αριστερό χέρι, σε Αισχύλ.· *πρὸς λαιᾶ χερί*, σε Ευρ.

λαιο-τομέω, μέλ. λαιοτομήσω (λαῖον, τέμνω), θερίζω σιτάρι, σε Θεόκρ.

λαῖς, Δωρ. αντί *ληῖς*.

λαιοσήϊον, τό (λάσιος), είδος μικρής ασπίδας, ελαφρότερη της συνηθισμένης *ἀσπίδος*, καλυμμένη με ακατέργαστα δέρματα ζώων, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.

λαῖτμα, -ατος, τό (λαιμός), βυθός ή βάθος της θάλασσας, *μέγα λαῖτμα θαλάσσης, ἄλός λαῖτμα*, σε Ομήρ.· μόνο του, *λαῖτμα μέγ' ἐκπερώσιν*, σε Ομήρ. Οδ.

λαῖφος, -εος, τό, I. κουρελιασμένο και φθαρμένο ρούχο, στον ενικ. και πληθ., σε Ομήρ. Οδ. **II.** κομμάτι ύφασμα ή караβόπανο, ιστίο, σε Αισχύλ.· στον πληθ., σε Σοφ.

λαιψηρός, -ά, -όν, = *αἰψηρός*, ελαφρός, ευκίνητος, ταχύς, σε Ομήρ. Ιλ., Πίνδ., Ευρ.· πληθ. ουδ., ως επίρρ., ορμητικά, γρήγορα, σε Ευρ.

λαῦκάζω, = *λάσκω*, φωνάζω, ωρύομαι, σε Αισχύλ.

Λάκαινα[λαῖ], ή, I. θηλ. του *Λάκων*, Λατ. *Lacaena*, γυναίκα της Σπάρτης, Σπαρτιάτισσα, σε Θέογν., κ.λπ. **II.** ως θηλ. επίθ., = *Λακωνική*, σε Ηρόδ., Ευρ., κ.λπ.

λακαταπύγων[υ], -ον, = *καταπύγων*, με το πρόθεμα *λα-*, εξαιρετικά λάγνος, σε Αριστοφ.

λάκε[α], Επικ. αντί *ἐλάκε*, γ' ενικ. αορ. β' του *λάσκω*.

Λακεδαίμων, -ονος, ή, κλητ. -ον, I. Λακεδαιμονία, πρωτεύουσα της Λακωνίας, αλλά και η ίδια η Λακωνία, σε Ομήρ., Ηρόδ., κ.λπ. **II.** ως επίθ., σε Ηρόδ., Ευρ.· αλλά ομαλ. επίθ., λέγεται για ανθρώπους, *Λακεδαιμόνιος, -α, -ον*, σε Ηρόδ., κ.λπ.

λακείν, απαρ. αορ. β' του *λάσκω*.

λακέρυζα, ή (λάσκω), κάποια που κραυγάζει ή κλαίει, *λακέρυζα κορώνη*, κοράκι που κράζει, σε Ησίοδ.· *λακερύζων κύων*, σκύλος που γαβγίζει, παρά Πλάτ.

λακέω, Δωρ. αντί *ληκέω*.

λακίζω, σπαράζω στο κλάμα, σε Ανθ.

λακίς, -ίδος, ή (λάσκω), σχίσιμο, σχίσμα, σπάραγμα, κουρέλι, σε Αισχύλ.· στον πληθ., στον ιδ.· *λακίδες πέπλων*, σχισμένα ενδύματα, ράκη, σε Αριστοφ.

λάκισμα[α], τό (λακίζω), στον πληθ., κουρέλια, ράκη, σε Ευρ.

λακιστός, -ή, -όν (λακίζω), σχισμένος, *μόρος λακιστός*, θάνατος δια κατασπαράξεως, σε Λουκ.

λακκό-πλουτος, ό, πλούτος μέσα από λάκκο, κωμ. παρατσούκλι του Καλλία, λέγεται ότι είχε βρει θησαυρό κρυμμένο σε λάκκο, σε Πλούτ.

λάκκος, ό, 1. λιμνούλα για υδρόβια πτηνά, Λατ. *vinarium*, σε Ηρόδ., Δημ. **2.** φρέαρ, πηγάδι, δεξαμενή, σε Ηρόδ., Ξεν.

λακ-πάτητος[α], -ον (λάξ), τσαλαπατημένος, σε Σοφ.

λακτίζω, Αττ. μέλ. *λακτιῶ*, παρακ. *λελάκτικα (λάξ)*· **1.** κτυπώ με τη φτέρνα ή με το πόδι, κλωτσώ, σε Ομήρ. Οδ.· *φλοῶ αἰθέρα λακτίζουσα*, φλόγες μαστιγώνουν τον ουρανό, σε Πίνδ.· *κραδία φόβῳ φρένα λακτίζει*, η καρδιά μου ριγεί από φόβο, σε Αισχύλ.· *τὸν πεσόντα λακτίσαι*, να πατήσσει πάνω σ' αυτόν που έχει πέσει, στον ιδ.· *τὴν θύραν λακτίζω*, κτυπώ την πόρτα, σε Αριστοφ. — Παθ., *ὑπὸ ἵππου λακτισθείς*, σε Ξεν. **2.** ἀπόλ., «κλωτσώ», παλεύω, χαροπαλεύω, λέγεται για κάποιον που πεθαίνει, σε Ομήρ. Οδ.· παροιμ., *λακτίζω πρὸς κέντρα*, σε Πίνδ., Αισχύλ., κ.λπ.

λάκτισμα, τό, κλωτσιά, ποδοβολητό, τσαλαπάτημα, με γεν., σε Αισχύλ.

λακτιστής, -οῦ, ό, κάποιος που κτυπά, *ἵπποι λακτισταί*, που κλωτσούν, σε Ξεν.· *λακτιστής ληνοῦ*, αυτός που πατάει τα σταφύλια στο πατητήρι, σε Ανθ.

Λάκων[α], -ωνος, ό, I. κάτοικος της Λακωνικής ή Λακεδαιμόνιος (λέγεται για άνδρα), όπως *Λάκαινα* (λέγεται για γυναίκα), σε Πίνδ., Αριστοφ., κ.λπ. **II.** ως επίθ., Λακωνικός, σε Ανθ.

Λᾱκωνίζω, I. μιμούμαι τους Λακεδαιμονίους, συμπεριφέρομαι σύμφωνα με τους λακωνικούς τρόπους, σε Πλάτ., Ξεν., κ.λπ. **II.** συμφωνώ με τους Λακεδαιμονίους, είμαι με το μέρος τους, συντάσσομαι στο πλευρό τους, σε Ξεν.

Λᾱκωνικός, -ή, -όν, I. αυτός που ανήκει στους Λάκωνες, αυτός που προέρχεται από αυτούς, σε Αριστοφ., κ.λπ. **II.** ως ουστ.: **1.** ἡ Λακωνική (ενν. γῆ), Λακωνική γη, Λακωνία, σε Αριστοφ., κ.λπ. **2.** Λακωνικαί (ενν. ἐμβάδες), αἱ, Λακωνικά πέδιλα, που φορούσαν οι άνδρες, στον ιδ. **3.** τὸ Λακωνικόν, η πόλη-κράτος των Λακεδαιμονίων, σε Ηρόδ.

Λᾱκωνίς, -ίδος, ανώμ. θηλ. του Λακωνικός, σε Ομηρ. Ὑμν.

Λᾱκωνισμός, ὁ (Λακωνίζω), I. μίμηση του τρόπου των Λακεδαιμονίων, ιδίως της βραχυλογίας, της ολιγολογίας τους, σε Κικ. **II.** συμπάθεια προς τα πολιτικά συστήματα των Λακεδαιμονίων, Λακωνισμός, σε Ξεν.

Λᾱκωνιστής, -οῦ, ὁ (Λακωνίζω), I. αυτός που μιμείται τους Λακεδαιμονίους, σε Πλούτ. **II.** κάποιος που παίρνει το μέρος των Λακεδαιμονίων, που συντάσσεται με το συμφέρον τους, σε Ξεν.

Λᾱκωνο-μαίνεω, μέλ. -ήσω (μαίνομαι), πάσχω από Λακωνομανία, σε Αριστοφ.

λαῶλαγέω, μέλ. -ήσω (λαλέω), φλυαρῶ, σε Πίνδ.· λέγεται για πουλιά και ακρίδες, τερετίζω, τιτιβίζω, σε Θεόκρ.

λαῶλάγημα, -ατος, τό, φλυαρία, σε Ανθ.

λαῶλέω, μέλ. -ήσω (λαλός)· I. 1. μιλάω, πολυλογῶ, φλυαρῶ, σε Αριστοφ., κ.λπ.· γενικά, μιλάω, λέω, δηγούμαι, σε Σοφ. **2.** με αιτ., μιλάω για κάτι, για κάποιον, σε Θεόκρ. **3.** μεταγεν., ακριβῶς ὅπως το λέγω, μιλάω, σε Κ.Δ., Θουκ. — Παθ., λαληθήσεται σοι, θα σου ανακοινωθεί, σε Κ.Δ. **II.** κύρια σημασία, φλυαρῶ, ἔρχεται ενίοτε σε αντίθ. προς τον έναρθρο λόγο, ὅπως λέγεται για τους πιθήκους, λαλοῦσι μὲν φράζουσι δὲ οὗ, σε Πλούτ.· λέγεται για ακρίδες, τετερίζω, σε Θεόκρ. **III.** λέγεται για μουσικούς ἤχους, αὐλῶ λαλεῖν, στον ιδ.

λάληθρος, -ον, ομιλητικός, σε Ανθ.

λάλημα[λαῖ], -ατος, τό, I. ομιλία, φλυαρία, σε Μόσχ. **II.** φλύαρος άνθρωπος, σε Σοφ., Ευρ.

λαῶλητός, -α, -ον, ρημ. επίθ., αυτός για τον οποίο πρέπει κάποιος να μιλήσει, σε Ανθ.

λαῶλητικός, -ή, -όν (λαλέω), αυτός που έχει τάση να φλυαρεί, σε Αριστοφ.

λαῶλητρίς, -ίδος, ἡ (λαλέω), ομιλητική γυναίκα, φλύαρη, σε Ανθ.

λαῶλιά, ἡ (λαλέω), I. 1. ομιλία, λόγος, σε Αριστοφ., Ανθ. **2.** συζήτηση, σε Κ.Δ.· φλυαρία, πολυλογία, σε Αισχίν. **II.** τρόπος ομιλίας, προφορά, διάλεκτος, σε Κ.Δ.

λαλιός, -ά, -όν, ποιητ. αντί λάλος, σε Ανθ.

λάλλαι, αἱ (λαλέω), χαλίκια, βότσαλα, από το θόρυβο που κάνουν στο νερό, σε Θεόκρ.

λαῶλόεις, -εσσα, -εν, ποιητ. αντί λάλος, σε Ανθ.

λάλος[λαῖ], -ον, φλύαρος, ομιλητικός, πολυλογάς, σε Ευρ., Πλάτ., κ.λπ.· μεταφ., λάλοι πτέρυγες, σε Ανθ.· ανώμ. συγκρ., λαλίστερος, σε Αριστοφ.· υπερθ. λαλίστατος, σε Ευρ.

λαῶμα, Δωρ. αντί λῆμα.

λαμά, εβρ. λέξεις, τι, γιατί; σε Κ.Δ.

Λᾱμᾱχ-ίππιον, τό, ο μικρός ιππέας Λάμαχος, σε Αριστοφ.

λά-μᾱχος[λαῖ], -ον (λα-, μάχομαι), πρόθυμος για μάχη, γνωστός Αθηναίος στρατηγός, σε Αριστοφ., Θουκ.

λαμβάνω (\sqrt{LAB}), μέλ. λήψομαι, Ιων. λάμψομαι, Δωρ. λαψεῖμαι ή λαψοῖμαι, αόρ. β' ἔλαβον, Επικ. ἔλλαβον· Ιων. λάβεσκον· προστ. λαβέ, παρακ. εἴληφα, Ιων. λελάβηκα· υπερσ. εἰλήφειν, Ιων. γ' ενικ. λελαβήκεε — Μέσ., αόρ. β' ἐλαβόμην, Επικ. ἐλλαβόμην, Επικ. απαρ. με αναδιπλ. λελαβέσθαι — Παθ., μέλ. ληφθήσομαι, αόρ. ἐλήφθην, Ιων. ἐλάμφθην, παρακ. εἴλημμαι, στους Τραγ. ἐέλημμαι· Ιων. ἐέλαμμαι. Η πρώτη έννοια της λέξης είναι διπλή, η μεν (περισσότερο ενεργητική), λαμβάνω, παίρνω· η δε (περισσότερο παθητική), λαμβάνω, δέχομαι.

A. I. λαμβάνω, παίρνω· **1.** πιάνω, αρπάζω, κατάσχω, σε Όμηρ., κ.λπ.· το μέρος που λαμβάνεται τίθεται σε γεν., ενώ το όλον σε αιτ., π.χ. τὴν πτέρυγαν λάβεν, την έπιασε από το φτερό, σε Ομήρ. Ιλ.· γούνων λάβεκούρην, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ.· όταν παραλείπεται η αιτ. του όλου, το λαμβάνω συντάσσεται μόνο με γεν. του μέρους, ποδῶν, γούνων, κόρυθος λάβεν, έπιασε από τα πόδια, κ.λπ., σε Ομήρ. Ιλ. **2.** λαμβάνω δια της βίας, αρπάζω, αποκομίζω κάτι σαν λεία, σε Όμηρ. **3.** λαμβάνω δίκην, ποινάς, Λατ. sumere roenas, λαμβάνω ικανοποίηση, επιβάλλω ποινή, σε Ευρ., κ.λπ. **4.** λέγεται για πάθη, αισθήματα, κ.λπ., καταλαμβάνω, κυριεύω, σε Όμηρ., κ.λπ.· λέγεται για πυρετό και αιφνίδια ασθένεια, προσβάλλω, καταλαμβάνω, σε Ηρόδ., Αττ. **5.** χρησιμ. για θεότητα, καταλαμβάνω, κατέχω, τινά, σε Ηρόδ.· λέγεται για το σκοτάδι και τα συναφή, καταλαμβάνω, κατέχω, σε Αισχύλ. **6.** καταλαμβάνω, επέρχομαι σαν εχθρός, σε Όμηρ., Ηρόδ.· καταλαμβάνω, βρίσκω, επέρχομαι, λαμβάνω τινά μοῦνον, σε Ηρόδ., κ.λπ.· επίσης, καταλαμβάνω, βρίσκω, ανακαλύπτω, Λατ. deprehendo, στον ίδ.· ομοίως Παθ., ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰλημμένος, πιάστηκε κατά την πράξη, επ' αυτοφώρῳ, σε Αριστοφ. **7.** λαμβάνω τινά ὀρκίοισι, δένω, υποχρεώνω κάποιον με ὀρκους, σε Ηρόδ. **8.** παίρνω κάποιον ως βοηθό, σε Σοφ. **9.** τὴν Ἰδην λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χεῖρα, κράτησε την Ἰδη προς τα αριστερά σου· ομοίως, λαβὼν ἐν δεξιᾷ, σε Θουκ. **10.** λαμβάνω Ἑλληνίδα ἐσθῆτα, τη φορά, τη δέχομαι, σε Ηρόδ. **11.** αντιλαμβάνομαι δια των αισθήσεων, σε Σοφ., Πλάτ.· προσλαμβάνω με το μυαλό, αντιλαμβάνομαι, «πιάνω», κατανοώ, σε Ηρόδ., κ.λπ.· εκλαμβάνω, κατανοώ κάτι όπως ακριβώς είναι, π.χ. χωρίο συγγραφέα, Λατ. accipere, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ. **12.** παίρνω στα χέρια μου, αναλαμβάνω, σε Ηρόδ. **13.** η μτχ. λαβὼν πολλές φορές πλεονάζει, όπως λαβὼν κύσε χεῖρα, πήρε και φίλησε, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, σε Αττ. **II.** λαμβάνω κάτι, αποδέχομαι· **1.** λαμβάνω κάτι που μου προσφέρεται, κερδίζω, αποκομίζω, αποκτώ κάτι, σε Όμηρ., κ.λπ.· επίσης, με αρνητική σημασία, λαμβάνω ὄνειδος, σε Σοφ.· λαμβάνω θάνατον, σε Ευρ., κ.λπ. **2.** παντρεύομαι, σε Ηρόδ., Ξεν. **3.** λαμβάνω δίκην, λαμβάνω τιμωρία, δηλ. υποφέρω, παθαίνω, τιμωρούμαι, Λατ. dare roenas, σε Ηρόδ., Ευρ.· **4.** λαμβάνω ὄρκον, δέχομαι ὄρκο σαν δοκιμασία, σε Αριστ.· λαμβάνω λόγον, απαιτώ λογαριασμό, σε Ξεν. **5.** συλλαμβάνω παιδί, μένω έγκυος, σε Αισχύλ. **6.** λαμβάνω σαν εισόδημα ή αποκομίζω κέρδος, σε Αριστοφ., Πλάτ.· αγοράζω αντί..., σε Αριστοφ. **7.** δέχομαι, παραδέχομαι, σε Πίνδ. **8.** λέγεται για πρόσωπα υποταγμένα σε αισθήματα, πάθη και άλλα παρόμοια, λαμβάνω θυμόν, «παίρνω θάρρος», σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, περιφραστικά, λαμβάνω φόβον = φοβεῖσθαι, σε Σοφ., κ.λπ.· ομοίως, λαμβάνω ὕψος = ὑψοῦσθαι, σε Θουκ.· λαμβάνω νόσον, «παίρνω» κρυολόγημα, σε Πλάτ.· ομοίως, αἱ οἰκία ἐπάλξεις λαμβάνουσαι, λαμβάνοντας επιπρόσθετες επάλξεις, αποκτώντας περισσότερες πολεμίστρες, σε Θουκ. **B. 1.** Μέσ., πιάνομαι από κάτι ή κάποιον, με γεν., λαμβάνομαι σχεδής, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., κ.λπ. **2.** λέγεται για τόπο, λαμβάνομαι τῶν ὁρῶν, καταφεύγω στα ὄρη, φτάνω στα βουνά, σε Θουκ.

λάμβδα, λαμβδᾶκίζω, λαμβδακισμός, βλ. *Λ, λ*.

Λάμια[ᾱ], ἡ (λαμός=λαιμός), μυθικό τέρας, λέγεται ότι τρεφόταν με σάρκες ανθρώπων και αποτελούσε φόβητρο των παιδιών, σε Αριστοφ.

Λᾶμνος, Λαμνόθεν, Λαμνιάς, Δωρ. αντί *Λημν-*.

λαμπᾶδ-αρχία, ἡ (ἄρχος), επίβλεψη της λαμπαδηδρομίας, η οποία ήταν μέρος της γυμνασιαρχίας, σε Αριστ.

λαμπᾶδη-δρομία, ἡ (δρόμος), Αθηναϊκή τελετή που πραγματοποιούνταν κατά τον εορτασμό των θεών της φωτιάς, Προμηθέα, Ηφαίστου και Αθηνάς, κατά τη διάρκεια της οποίας οι δρομείς κρατούσαν αναμμένους πυρσούς από τον κοινό βωμό των θεοτήτων αυτών και διένυαν την απόσταση από τον έξω Κεραμεικό μέχρι την Ακρόπολη· μετά τον Περσικό πόλεμο ο Παν τιμόταν με παρόμοια τελετή, σε Ηρόδ.

λαμπᾶδηφορία, Ιων. λαμπαδηφορή, ἡ, = λαμπαδηδρομία, σε Ηρόδ.

λαμπᾶδη-φόρος, ὁ (φέρω), αυτός που φέρει πυρσό, αυτός που κρατά λαμπάδα, λαμπαδηδρόμος, σε Αισχύλ.

λαμπάδιον[ᾱδ], τό, **I**. υποκορ. του λαμπάς, μικρή λαμπάδα, σε Πλάτ. **II**. επίδεσμος για τραύματα, σε Αριστοφ.

λαμπᾶδ-οὔχος, -ον (ἔχω), αυτός που έχει λαμπάδα, αυτός που λάμπει, λαμπρός, σε Ευρ.

λαμπάς, -άδος, ἡ (λάμπω), I. 1. πυρσός, δάδα, σε Αισχύλ., Σοφ., κ.λπ.· πυρσός σηματοδοσίας που χρησιμεύει σαν φάρος, σε Αισχύλ.· μεταγεν., λάμπα, λύχνος ελαίου, σε Κ.Δ., Ανθ. **2.** μεταφ., λέγεται για τον ήλιο, σε Σοφ., Ευρ., κ.λπ.· ἡ ἐπιούσα λαμπάς, το φως που έρχεται, δηλ. η επόμενη μέρα, σε Ευρ. **II.** ο αγώνας της λαμπαδηδρομίας, όπως λαμπαδηδρομία, σε Ηρόδ.· λαμπάδα δραμεῖν, παίρνω μέρος στον αγώνα της λαμπαδηδρομίας, σε Αριστοφ.

λαμπάς, ποιητ. επίθ., θηλ. του λαμπρός, αυτή που λάμπει από τις λαμπάδες, σε Σοφ.

λάμπεσκε, γ' ενικ. Ιων. παρατ. του λάμπω.

λαμπετάω, = λάμπω, χρησιμ. μόνο στην Επικ. μτχ. λαμπετόων, αυτός που λάμπει, ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἶκτην, σε Όμηρ.

λάμπη, ἡ, λαμπάδα, πυρσός, σε Αισχύλ.· φως, στον ιδ.

λαμπηδών, -όνος, ἡ (λάμπω), λάμψη, ακτινοβολία, σε Πλούτ.

Λάμπος, ὁ, ένα από τα άλογα της Ηούς, ο Λαμπρός, σε Ομήρ. Οδ.

λάμπ-ουρος, -ον (οὐρά), χρησιμ. σαν όνομα σκύλου, αυτός που έχει ουρά που λάμπει, σε Θεόκρ.

λαμπρός, -ά, -όν (λάμπω)· I. 1. λαμπρός, φωτεινός, ακτινοβόλος, λέγεται για τον ήλιο, τα αστέρια, τα μάτια κ.λπ., σε Ομήρ. Ιλ., Αττ. **2.** λέγεται για λευκά ενδύματα και άλλα παρόμοια, φωτεινός, λευκός, καθαρός, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. **3.** λέγεται για το νερό, λαμπρός, καθαρός, διαυγής, σε Αισχύλ., κ.λπ.· λέγεται για τον αέρα, σε Ευρ. **4.** λέγεται για τη φωνή, καθαρός, ηχηρός, ευκρινής, Λατ. clarus, σε Δημ.· ομοίως, λαμπρὰ κηρύσσειν, σε Ευρ. **5.** μεταφ., χρησιμ. για έντονη, ζωηρή πράξη ή ενέργεια, λαμπρὸς ἄνεμος, δυνατός, διαπεραστικός άνεμος, σε Ηρόδ.· λαμπρὸς καὶ μέγας καθιείς, αυτός που κατέρχεται όπως η αύρα που πνέει με δύναμη, σε Αριστοφ.· λαμπρὸς φανήσεται, θα εμφανιστεί ορμητικώτατος, σε Ευρ.· ομοίως, ως επίρρ., λαμπρῶς, ζωηρά, ορμητικά, σε Θουκ. **6.** επίσης, μεταφ., φανερός, σαφής, καταφανής, σε Αισχύλ., Θουκ.· ομοίως, ως επίρρ., λαμπρῶς κούδεν αἰνικτηρίως, σε Αισχύλ.· λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν, σε Θουκ.· λαμπρῶς ἐλέγετο, λεγόταν χωρίς να αποκρύβεται τίποτα, στον ιδ. **II. 1.** λέγεται

για πρόσωπα, γνωστός, ένδοξος για τα έργα του, περίφημος για τη θέση του κ.λπ., σε Ηρόδ., Δημ.: επίσης, μεγαλοπρεπής, γενναίος, μεγαλόδωρος, Λατ. *splendidus, clarus*, σε Δημ., κ.λπ. **2.** εύθυμος, χαρωπός, φαιδρός, σε Σοφ. **III.** λέγεται για την εξωτερική εμφάνιση, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ωραίος, σε Ξεν.: χρησιμ. για τη νεότητα, σε Θουκ.: ομοίως, και για ένδυση, κ.λπ., σε Αριστοφ.: ως επίρρ., *λαμπρότατα*, σε Ξεν.

λαμπρότης, -ητος, ή, 1. φωτεινότητα, αίγλη, μεγαλοπρέπεια, σε Ηρόδ., Αττ.: στον πληθ., διακρίσεις, σε Θουκ. **2.** μεγαλοπρεπής τρόπος, μεγαλείο της γλώσσας, μεγαλοπρέπεια, μεγαλοδωρία, σε Δημ.

λαμπροφωνία, Ιων. **λαμπροφωνή, ή**, ευκρίνεια και ηχηρότητα φωνής, σε Ηρόδ.

λαμπρό-φωνος, -ον (φωνή), αυτός που έχει λαμπρή, καθαρή φωνή, σε Δημ.

λαμπρύνω[ν]; γ' ενικ. Παθ. παρακ. *λελάμπρυνται (λαμπρός)*: κάνω κάτι λαμπρό ή ωραίο, σε Ξεν. — Μέσ., *ἐλαμπρύνοντο τὰς ἀσπίδας*, στίλβωναν, γυάλιζαν τις ασπίδες τους, στον ιδ. — Παθ., *ὄμμασιν λαμπρύνεται*, αποκτά καθαρή, ξεκάθαρη, διαυγή όραση, σε Αισχύλ.: *λελάμπρυνται κόρας*, σε Σοφ. παρ' Αριστοφ.: επίσης, γίνομαι ή είμαι λαμπρός, καθίσταμαι πασίγνωστος, φημίζομαι, σε Ευρ. **II.** Μέσ., *δοξάζομαι για κάτι, υπερηφανεύομαι για κάτι, διακρίνομαι για κάτι, με δοτ.*, σε Ευρ., Θουκ.

λαμπτήρ, -ήρος, ό (λάμπω): **1.** βάση ή σχάρα πάνω στην οποία τοποθετούνταν τεμάχια πεύκου ή άλλου ξύλου για το φωτισμό των δωματίων, σε Ομήρ. Οδ.: *ὦ χαῖρε, λαμπτήρ νυκτός*, εσύ που φωτίζεις τη νύχτα, λέγεται για τον πυρσό, σε Αισχύλ.: *ἔσπεροι λαμπτήρες*, νυχτερινά δαυλιά των φυλάκων, σε Σοφ. **2.** γενικά, = *λαμπάς*, σε Ευρ., Ξεν.

λαμπτηρ-ουχία, ή (ἔχω), κατοχή, κράτημα πυρσών, σε Αισχύλ.

λάμπω, μέλ. -ψω, αόρ. *ἔλαμψα*, παρακ. *λέλαμπα* (με σημασία ενεστ.) — Μέσ., μέλ. *λάμψομαι*. **I. 1.** παρέχω φως, ακτινοβολώ, είμαι λαμπρός, είμαι φωτεινός, λέγεται για τη λάμψη των όπλων, σε Ομήρ. Ιλ.: λέγεται για τα μάτια, στο ιδ.: λέγεται για τη φωτιά, σε Σοφ. — Μέσ. ή Παθ., *λαμπομένης κόρυθος*, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **2.** λέγεται για τον ήχο, είμαι ευκρινής, ηχώ καθαρά, ξεκάθαρα, σε Σοφ. **3.** μεταφ., εκλάμπω, είμαι περίφημος ή επιφανής, σε Αισχύλ., Ευρ., κ.λπ. **4.** λέγεται για πρόσωπα, *φαιδρός λάμποντι μετώπῳ*, με λαμπρό πρόσωπο, σε Αριστοφ.: λάμπω, *δοξάζομαι, φημίζομαι*, στον ιδ. **II.** *μτβ.*, φωτίζω, κάνω κάτι να λάμπει, σε Ευρ., Ανθ.

λᾶμῡρία, ή, θρασύτητα, αναίδεια, σε Πλούτ.

λᾶμῡρός, -ά, -όν (λαμός=λαιμός): **I.** λαίμαργος, άπληστος, αδηφάγος, σε Θεόκρ. **II.** μεταφ., θρασύς, αναιδής, ακόλαστος, σε Ξεν., Πλούτ.

λαμφθῆναι, Ιων. *απαρ. Παθ. αορ. του λαμβάνω.*

λάμψομαι, Ιων. *αντί λήψομαι*, Μέσ. μέλ. του *λαμβάνω*.

λανθάνω και λήθω (√ΛΑΘ),

A. παρατ. *ἐλάνθανον, ἔλθηθον*, Επικ. *λήθον*, Ιων. γ' ενικ. *λήθεσκεν*: μέλ. *λήσω*, Δωρ. *λᾶσῶ*, αόρ. β' *ἔλᾶθον*, παρακ. *λέληθα*, υπερσ. *ἐλελήθειν*, Αττ. β' και γ' ενικ. *ἐλελήθης, ἐλελήθη*, Ιων. *ἐλελήθεε*: στους περισσότερους Ενεργ. χρόνους, διαφεύγω της προσοχής κάποιου, παραμένω άγνωστος, αόρατος, απαρατήρητος. Συντάσσεται: **1.** με αιτ. προσ. μόνο, *λανθάνω τινά*, ξεφεύγω της προσοχής κάποιου, Λατ. *latere aliquem*, σε Όμηρ., Αττ.: *απρός.*, *σέ λέληθε*, διέφυγε της προσοχής σου, σε Πλάτ. **2.** συχνά με *μτχ.*, οπότε η *μτχ.* μεταφράζεται ως *ρήμα*, και το *λανθάνω* με επίρρ., *απροσδόκητα*, *απαράτηρητα*, *αόρατα*: και αυτό, **α)** είτε με αιτ. προσ., *ἄλλον τινά λήθω μαρνάμενος*, δεν βλέπομαι από κάποιον ενώ μάχομαι, δηλ. *μάχομαι χωρίς να*

φαίνομαι, σε Ομήρ. Ιλ.· *μὴ λάθῃ με προσπεσών*, μήπως επέρθει απροσδόκητα, σε Σοφ. **β)** είτε χωρίς αιτ., *μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ*, μήπως καταστραφεί χωρίς να το καταλάβει, στον ιδ.· *δουλεύων λέληθας*, έγινες σκλάβος χωρίς να το καταλάβεις, σε Αριστοφ. Η σύνταξη αυτή αντιστρέφεται και το *λαθών* τίθεται αντί *μτχ.*, *ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθών* (αντί *ἔλαθεν ἄλόμενος*), σε Ομήρ. Ιλ.· *λήθουσά μ' ἐξέπινες*, σε Σοφ. **Β.** Ενεργ., **ληθάνω**, αόρ. β' *λέλᾳθον*, βλ. κατωτ. Τα σύνθετα ρήματα *ἐκ-ληθάνω*, *ἐπι-λήθω* λαμβάνουν *μτβ.* σημασία, κάνουν κάποιον να ξεχάσει κάτι, με γεν. πράγμ.· ομοίως στον αναδιπλ. αόρ. β' *λέλᾳθον*, *ὄφρα λελάθῃ ὀδυνάων*, για να τον κάνει να λησμονήσει τους πόνους του, σε Ομήρ. Ιλ. **Γ.** Μέσ. και Παθ. *λανθάνομαι*· *λήθομαι*, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ., Δωρ. *λάθομαι* [*ᾱ*], Επικ. παρατ. *λανθανόμην*, μέλ. *λήσομαι*, Δωρ. *λᾱσεῦμαι*, επίσης *λελήσομαι*, αόρ. *έλησάμην*, επίσης *έλήσθην*, Δωρ. απαρ. *λασθῆμεν*, αόρ. β' *έλᾳθόμην*, Επικ. *λαθ-*, επίσης Επικ. με αναδιπλ. *λελάθοντο*, κ.λπ. (βλ. κατωτ.)· — *λέλησμαι*, Επικ. *λέλασμαι*, *μτχ.* *λελασμένος*, κ.λπ.· *πρβλ.* [ἐπιλήθω](#). Μέσ. και Παθ., αφήνω κάτι να μου διαφύγει, ξεχνώ, λησμονώ· **1.** απόλ. ή με γεν. πράγμ., λησμονώ, σε Όμηρ.· ομοίως στον αναδιπλ. αόρ., *οὐδὲ σέθεν θεοὶ λελάθοντο*, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.· ομοίως, Παθ. παρακ., *ἐμεῖο λελασμένος*, στο ιδ.· *κείνου λελησθαι*, σε Σοφ. **2.** λησμονώ επίτηδες, αντιπαρέρχομαι, *ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν*, ή είχε κατά νου να προσφέρει θυσία και το ξέχασε ή δεν σκέφτηκε καθόλου κάτι τέτοιο, σε Ομήρ. Ιλ.

λᾱνός, Δωρ. αντί *ληνός*.

λάξ, επίρρ., με τα πόδια, με τις κλωτσιές, σε Όμηρ., Αισχύλ.· *λάξ πατεῖσθαι*, να καταπατηθείς, να ποδοπατηθείς, σε Αισχύλ.

λαξευτός, -ή, -όν, σκαλισμένος σε πέτρα, λαξευμένος, σε Κ.Δ.

λαξεύω, σκαλίζω, πελεκάω πέτρα, λαξεύω βράχο, σε Εβδ.

λάξις, -ιος, ή (λᾳχεῖν), κομμάτι γης που απονέμεται σε κάποιον με κλήρο, σε Ηρόδ.

λάξομαι, Ιων. αντί *λήξομαι*, μέλ. του *λαγχάνω*.

λᾱο-δάμᾱς[δᾱ], **-αντος, ό (δαμάω)**, αυτός που δαμάζει λαούς· στον Όμηρ., ως κύριο όνομα.

λᾱο-δόκος, -ον (δέχομαι), αυτός που δέχεται τον λαό· στον Όμηρ., ως κύριο όνομα, **Λαόδοκος**.

λᾱο-μέδων, -οντος, ό, αυτός που διοικεί, που κυβερνά τον λαό· στον Όμηρ., ως κύριο όνομα.

λᾱο-πᾱθής, -ές (πάσχω), που έχει πάθει ο λαός, σε Αισχύλ.

λᾱο-πόρος, -ον, αυτός που χρησιμεύει για διάβαση του λαού, κατασκευή που διευκολύνει τη διάβαση των ανθρώπων, *λαοπόροι μηχαναί*, δηλ. γέφυρες, σε Αισχύλ.

λᾱός, -οῦ, ό, Ιων. **ληός**, Αττ. **λεός**· σύνολο ανθρώπων, άνθρωποι γενικά, το ίδιο στον ενικ. και πληθ., δηλ., **1.** στην πολεμική γλώσσα της Ομήρ. Ιλ., άνδρες του στρατού, στρατιώτες· ομοίως, στρατός ξηράς, αντίθ. προς τον στόλο· ομοίως, κοινοί στρατιώτες, αντίθ. προς αρχηγούς· **2.** στην ειρηνική γλώσσα της Ομήρ. Οδ., άνθρωποι του λαού, λαός, απλοί άνθρωποι, υπήκοοι του άρχοντα ή του βασιλιά· *ναυτικός λεός*, θαλασσοπόρος λαός, σε Αισχύλ.· *ό γεωργικός λεός*, σε Αριστοφ.· *ἀκούετε, λεώ*, άκουσε, λαέ! (ο συνηθισμένος τρόπος με τον οποίο άρχιζαν οι διακηρύξεις στην Αθήνα, όπως το ακούσατε!), στον ιδ. **3.** στην Κ.Δ., λέγεται για τους Ιουδαίους και έπειτα για τους Χριστιανούς, αντίθ. προς τους ειδωλολάτρες, εθνικούς.

λᾱος, ανώμ. γεν. του *λᾱας*.

λαο-σεβής, -ές (σέβω), αυτός που λατρεύεται, είναι σεβαστός από τον λαό, σε Πίνδ.

λαοσ-σόος, -ον (σεύω)· **1.** αυτός που ξεσηκώνει, που εξεγείρει τα έθνη, σε Όμηρ. **2.** *λαοσσόοι άγῶνες*, συναθροίσεις, στις οποίες συρρέει πολύς κόσμος, σε Πίνδ. **II.** (*σφάζω*), αυτός που διασώζει, που διατηρεί την ακεραιότητα του λαού ή των εθνών, σε Ανθ.

λαο-τέκτων, -ονος, ό, κτίστης, οικοδόμος, λιθοξόος, σε Ανθ.

λαο-τίνακτος, -ον, αυτός που έχει ξεπηδήσει μέσα από το βράχο, σε Ανθ.

λαο-τρόφος, -ον (τρέφω), αυτός που τρέφει τον λαό, που φροντίζει γι' αυτόν, σε Πίνδ.· *τιμή λαοτρόφος*, αξίωμα ωφέλιμο για τον λαό, στον ίδ.

λαο-τύπος[ύ], -ον (τύπτω)· **I.** αυτός που σπάζει λίθους, εργάτης λατομείου, *σμίλη*, σε Ανθ. **II.** ως ουσ., λιθοτόμος, γλύπτης, στον ίδ.

λαο-φθόρος (φθείρω), -ον, αυτός που καταστρέφει τον λαό, καταστρεπτικός, ολέθριος, με γεν., σε Θεόγν.

λαο-φόνος, -ον (*φένω), αυτός που σκοτώνει τον λαό, ολέθριος, σε Θεόκρ.

λαο-φόρος και λεωφόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει, που κουβαλάει τον λαό· *λαοφόρος όδός*, δρόμος με συχνή κυκλοφορία, δημόσιος, κεντρικός δρόμος, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὕπερ τῶν μάλιστα λεωφόρων πυλέων*, πάνω από τις πύλες με τη μεγαλύτερη κίνηση, σε Ηρόδ.

λαπαδνός, -όν, ποιητ. αντί *άλαπαδνός*.

λαπάζω, ποιητ. αντί *άλαπάζω*.

λαπάρα[πά], Ιων. **λαπάρη, ή (λαπαρός)**, μαλακό μέρος του σώματος μεταξύ των πλευρών και του ισχίου, λαγώνα, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., κ.λπ.· στον πληθ., λαγόνες, πλευρά, Λατ. *ilia*, σε Ηρόδ.

λαπαρός, -ά, -όν, χαλαρός, σε Αριστ.

λάπη[ά], ή, σκουριά, βρωμιά, σε Αισχύλ.

λάπτω (√ΛΑΠ), μέλ. *λάπω*, αόρ. *έλαψα*, παρακ. *λέλαφα* — Μέσ., μέλ.

λάψομαι· **1.** πίνω νερό με τη γλώσσα, λέγεται για λύκους, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** πίνω λαίμαργα, ρουφάω, πίνω μονορούφι, σε Λουκ.

λαρινός, -ή, -όν (λαρός), καλοαναθρεμμένος, παχύς, σιτευτός, σε Αριστοφ.· μεταφ., στον ίδ.

λαρίς, -ίδος, ή, = *λάρος*, σε Ανθ.

Λάρισα[άρ], ή, **I.** όνομα πολλών αρχαίων Ελληνικών πόλεων, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.· αρχικά, ακρόπολη, όπως η Λάρισα του Άργους. **II. 1.** επίθ. **Λαρίσαϊος, -α, -ον**, αυτός που προέρχεται από τη Λάρισα, σε Θουκ., κ.λπ.· Ιων. *Ληρισσ-*, σε Ηρόδ. **2.** ως ουσ., είδος χύτρας που πρωτοκατασκευάστηκε στη Λάρισα, σε Αριστ.

λαρκίδιον, τό, υποκορ. του *λάρκος*, σε Αριστοφ.

λάρκος, ό, κοφίνι για κάρβουνα, καλάθι για άνθρακα, σε Αριστοφ.

λάρναξ, -ακος, ή, 1. κιβώτιο στο οποίο τοποθετούσαν πράγματα του σπιτιού, μπαούλο, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. **2.** τεφροδόχος ή θήκη για οστά, οστεοθήκη, σε Ομήρ. Ιλ., Θουκ. **3.** λίκνο στο οποίο τοποθετούνταν τα νεογέννητα μωρά, σε Σίμων.

λάρος[ά], ό, γνωστό αδηφάγο θαλάσσιο πτηνό, γλάρος, που ορμάει προς τη θάλασσα για να αρπάξει το θήραμά του και έπειτα επιπλέει στα κύματα, σε Ομήρ. Οδ.· μεταφ., λέγεται για τους άπληστους δημαγωγούς, σε Αριστοφ. **II.** είδος ήμερου ωδικού πτηνού, σε Ανθ.

λαρός, -όν, 1. ευχάριστος στη γεύση, ηδύς, γλυκός, σε Όμηρ.· Επικ. υπερθ., *λαρώτατος οίνος* (χάριν μέτρου αντί *λαρότατος*), σε Ομήρ. Οδ.· συγκρ.

λαρότερον, ως επίρρ., σε Ανθ. **2.** ευχάριστος στην οσμή, εύοσμος, σε Μόσχ.,

Ανθ. **3.** ευχάριστος στην όψη, αγαπητός, σε Ανθ. **4.** ευχάριστος στην ακοή, μελωδικός, στον ιδ.

Λάρτιος, ό, σε Τραγ. αντί *Λαέρτης*.

λάρυγγιάω, = *λαρυγγίζω* I, σε Ανθ.

λάρυγγίζω, Αττ. μέλ. *λαρυγγιῶ*, **I.** κραυγάζω δυνατά, ουρλιάζω, σε Δημ. **II.** μτβ., φωνάζω δυνατότερα και κάνω κάποιον να σωπάσει, *λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας*, σε Αριστοφ.

λάρυγξ[ᾱ], -υγγος, ό, ανώτατο μέρος του αναπνευστικού σωλήνα, λάρυγγας, σε Αριστ.· στους Ποιητές, λαιμός, φάρυγγας (ανώτατο μέρος του πεπτικού σωλήνα), σε Ευρ., Αριστοφ.

λᾶς, λᾶος, ό, λίθος, πέτρα, Αττ. συνηρ. αντί *λᾶας*.

λάσᾱνα[ἰᾱς], τᾶ, πάντα στον πληθ., τρίποδας πάνω στον οποίο τοποθετούσαν την χύτρα (μαγειρικό σκεύος)· επίσης, σχάρα, σε Αριστοφ.

λάσδομαι, Δωρ. αντί *λάζομαι*· προστ. *λάσσεο*.

λᾶσεῦμαι, Δωρ. αντί *λήσομαι*, Μέσ. μέλ. του *λανθάνω*.

λάσθη, ή, χλεύη, ειρωνεία, εμπαιγμός, σε Ηρόδ.

λασσημέν, Δωρ. αντί *λασσηναι*, απαρ. Παθ. αορ. του *λανθάνω*.

λᾶσι-αύχην, -ενος (λάσιος), αυτός που έχει δασύ, τριχωτό αυχένα, σε Όμηρ., Αριστοφ., κ.λπ.

λάσιος[ᾱ], -α, -ον και -ος, -ον (συγγενές προς *δασύς*)· **I.** μαλλιαρός, δασύς, δασύτριχος, πυκνόμαλλος, σε Όμηρ., Σοφ., κ.λπ. **II.** θαμνώδης, κατάφυτος, πυκνός από δέντρα, σε Ξεν., Θεόκρ.· *τὰ λάσια*, θάμνοι, σε Ξεν.

λασιό-στερνος, -ον (στέρνον), αυτός που έχει δασύ, γεμάτο τρίχες στήθος, σε Ανθ.

λάσκω (από √ΛΑΚ), μέλ. *λᾱκῆσομαι*, αόρ. *ἐλάκησα [ᾱ]*, αόρ. β' *ἐλᾱκον*, Επικ. *λάκον*, παρακ. *λέλᾱκα*, Ιων. *λέληκα*, Επικ. θηλ. μτχ. *λελᾱκῦα*, γ' πληθ. Μέσ. με αναδιπλ. αορ. β' *λελάκοντο*· **I.** λέγεται για πράγματα, ηχώ, κάνω κρότο, *λάκε χαλκός*, σε Ομήρ. Ιλ.· *λάκε δ' όστέα*, τα κόκαλα έτριζαν, έσπασαν με κρότο, στο ιδ. **II.** λέγεται για ζώα, κρώζω, φωνάζω, κράζω, λέγεται για το γεράκι, *όξῶ λεληκώς*, στο ιδ.· λέγεται για το αηδόνι στα νύχια του γερακιού, *τί λέληκας*; σε Ησίοδ.· επίσης, λέγεται για σκύλους, υλακτώ, γαβγίζω, σε Ομήρ. Οδ. **III. 1.** χρησιμ. για ανθρώπους, κραυγάζω, φωνάζω δυνατά, σε Αισχύλ., Σοφ., κ.λπ.· *τίλέλᾱκας*; σε Αριστοφ.· *μή νυν λακήσης*, στον ιδ.· λέγεται για χρησμούς, διαλαλώ, κοινολογώ, διαδίδω, γνωστοποιώ, σε Αισχύλ., κ.λπ.· επίσης, τραγουδώ, *πρὸς αὐλόν*, σε Ευρ. **2.** με σύστ. αιτ., ουρλιάζω, διαλαλώ, ξεστομίζω, σε Τραγ. **IV.** *ραγίζω, σπάζω, κατακερματίζω*, σε Κ.Δ.

λᾶσῶ, Δωρ. αντί *λήσω*, μέλ. του *λανθάνω*.

Λᾶτο-γενής, -ές, Δωρ. αντί *Λητογενής*.

λᾶτομία, ή, στον πληθ., όπως το Λατ. *lautumiae*, σε Ανθ.

λᾶ-τόμος, ό (λᾶς, τέμνω), αυτός που κόβει ή εξορύσσει λίθους από το λατομείο, λιθοκόπος, λατόμος.

λατρεία, ή (λατρεύω)· 1. μισθωτή υπηρεσία, δουλεία, σε Τραγ. **2.** *λατρεία τοῦ θεοῦ, θεῶν*, υπηρεσία στους θεούς, λατρεία των θεών, σε Πλάτ.· *απόλ.*, σε Κ.Δ.

λάτρευμα, -ατος, τό, I. 1. στον πληθ., μισθωτή υπηρεσία, *πόνων λατρεύματα*, επίπονη, οδυνηρή υπηρεσία, σε Σοφ. **2.** υπηρεσία, λατρεία στους θεούς, σε Ευρ. **II.** = *λάτρις*, μισθωτός υπηρέτης, δούλος, στον ιδ.

λατρεύω, μέλ. -*σω (λάτρις)*· **I.** εργάζομαι με μισθό, δουλεύω επί πληρωμή, βρίσκομαι σε κατάσταση δουλείας, υπηρετώ, σε Ξεν. **2.** *λατρεύω τινί*, υπηρετώ, βρίσκομαι στις υπηρεσίες κάποιου, είμαι υπόδουλος, σε Σοφ., Ευρ.,

κ.λπ.· με αιτ. προσ., υπηρετώ, σε Ευρ.· μεταφ., *λατρεύειν πέτρα*, λέγεται για τον Προμηθέα, σε Αισχύλ.· *μόχθοις λατρεύων*, σε Σοφ.· *λατρεύω νόμοις*, υπακούω, σε Ξεν. **3.** λατρεύω τους θεούς με προσευχές και θυσίες, *λατρεύω Φοίβω*, σε Ευρ.· με σύστ. αιτ., *πόνον λατρεύω*, αποδίδω την προσήκουσα υπηρεσία, στον ίδ.

λάτριος, -α, -ον, αυτός που αναφέρεται σε υπηρέτη ή σε προσφερόμενη υπηρεσία, σε Πίνδ.· *παραδιδόναι τινά λάτριον*, παραδίδω κάποιον σε δουλεία, στον ίδ.

λάτρις, -ιος, ό και ή, μισθωτός εργάτης, υπηρέτης και στο θηλ. υπηρέτρια, σε Θεογν., Σοφ.

λάτρον, τό, πληρωμή, μισθός, σε Αισχύλ., στον πληθ.

Λατώ, Δωρ. αντί *Λητώ*.

λαυκᾶνίη, ή, = *λαιμός*, φάρυγγας, λάρυγγας, οισοφάγος, σε Ομήρ. Ιλ.

λαύρα, Ιων. **λαύρη, ή**, δρομάκι, σοκάκι, διάδρομος, Λατ. *angiportus*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· *υπόνομος*, οχετός, σε Αριστοφ.

Λαύρειον, τό, περιοχή στα νότια της Αττικής, περίφημη για τα μεταλλεία αργύρου, σε Ηρόδ., Θουκ.· **Λαυριωτικός, -ή, -όν**, από το βουνό του Λαυρίου, σε Αριστοφ.

λαφυγμός, ό (λαφύσσω), λαιμαργία, σε Αριστοφ.

λάφυρα[λᾱ], τά (λαμβάνω), λεία πολέμου, Λατ. *spolia*, σε Τραγ., Ξεν.

λαφῦροπωλέω, μέλ. *-ήσω*, πουλάω λάφυρα, σε Ξεν.

λαφῦρο-πώλης, -ου, ό (πωλέω), πωλητής λαφύρων, αυτός που αγοράζει «χονδρικά» λεία πολέμου για να την πουλήσει «λιανικά», Λατ. *sector*, σε Ξεν.

λαφύσσω, Αττ. **λαφύττω**, μέλ. *λαφύζω (λάπτω)*· καταπίνω λαίμαργα, καταβροχθίζω, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., λέγεται για τη φωτιά, κατακαίω, καταναλώνω, αφανίζω, σε Ανθ.

λαφύστιος, -α, -ον, λαίμαργος, αδηφάγος, σε Ηρόδ., Ανθ.

λαχαίνω, μέλ. *-ᾶνῶ*, αόρ. *ἐλάχηνα*, (από *√ΛΑΧΑΝ*), σκάβω, σε Μόσχ.

λαχᾶνη-λόγος, -ον (λέγω), αυτός που συλλέγει, που μαζεύει λάχανα, σε Ανθ.

λαχᾶνισμός, ό, κοπή ή συλλογή λαχάνων, σε Θουκ.

λάχᾶνον, τό (λαχαίνω)· **1.** κυρίως στον πληθ., λάχανα του κήπου, Λατ. *olera*, σε Πλάτ., κ.λπ. **2.** επίσης στον πληθ., λαχαναγορά, μανάβικο, σε Αριστοφ.

λαχᾶνό-πτερος, -ον (πτερόν), αυτός που έχει φτερά από λάχανο, σε Λουκ.

λαχᾶνο-πώλης, -ου, ό (πωλέω), αυτός που πουλάει λάχανα, μανάβης· θηλ.

λαχᾶνόπωλις, -ιδος, σε Αριστοφ.

λάχε, Επικ. αντί *έλαχε*, γ' ενικ. αορ. β' του *λαγχάνω*.

λάχεια[ᾱ], (λαχαίνω), θηλ. επίθ., καλά καλλιεργημένη, εύφορη, γόνιμη, σε Ομήρ. Οδ.· μερικοί διαβάζουν *ἐλάχεια*, από *έλαχύς*, μικρός.

Λάχεσις[ᾱ], -εως, Ιων. **-ιος, ή (λάχεϊν)**, μία από τις τρεις Μοίρες, αυτή που μοιράζει τους κλήρους των ανθρώπων, σε Ησίοδ., Πίνδ.· βλ. [Κλωθώ](#). **II.**

λάχεσις, ή, ως προσηγορικό, κλήρος, μοίρα, προορισμός, παρ' Ηροδ.

λάχη[ᾱ], ή, = *λήξις*, λαχνός, κλήρος, *τάφων πατρώων λάχαι*, μερίδιο στους πατρικούς τάφους, σε Αισχύλ.

λαχναῖος, -α, -ον, = *λαχνήεις*, σε Ανθ.

λάχνη, ή, απαλό τρίχωμα, χνούδι, Λατ. *lanugo*, λέγεται για το πρώτο γένι που βγαίνει σε νεαρό άνδρα, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ.· λέγεται για τις αραιές τρίχες στο κεφάλι του Θερσίτη, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για χνουδένια επιφάνεια υφάσματος, στο ίδ.· ομοίως, για μαλλί προβάτου, σε Σοφ.

λαχνήεις, Δωρ. **λαχνάεις, -εσσα, -εν**, τριχωτός, μαλλιαρός, σε Ομήρ. Ιλ., Πίνδ.

λαχνό-γυιος, -ον (γυῖον), αυτός που έχει τριχωτά μέλη σώματος, σε Ευρ. **λαχνόομαι**, Παθ., γίνομαι χνουδωτός, αποκτώ χνούδι, λέγεται για το σαγόνι νεαρού, σε Σόλωνα, Ανθ.

λάχνος, ό, = *λάχνη*, μαλλί, σε Ομήρ. Οδ.

λαχνώδης, -ες (εἶδος), = *λαχνήεις*, χνουδωτός, σε Ευρ.

λᾶχοϊήν, Αττ. αντί *λάχοιμι*, ευκτ. αορ. β' του *λαγχάνω*.

λάχος, τό (*λαγχάνω*), μερίδιο που ορίζεται με κλήρο, Λατ. *sors*· **I.** μερίδιο που έχει ορισθεί σε κάποιον, κλήρος, μοίρα, σε Θέογν., Σοφ.· αξίωμα ή εργασία κάποιου, σε Αισχύλ. **II.** μερίδιο που λαμβάνεται με κλήρο, κλήρος, μερίδα, λαχνός, στον ίδ., Ξεν.

λᾶχών, μτχ. αορ. β' του *λαγχάνω*.

λαψεύμαι ή λαψοῦμαι, Δωρ. αντί *λήψομαι*, μέλ. του *λαμβάνω*.

λάω[ᾱ] (A), = *βλέπω*, κοιτάζω, παρατηρώ, με αιτ., σε Ομήρ. Οδ.· *ὄξυλάων*, γρήγορος στη ματιά, σε Ομήρ. Ὑμν.

λάω[ᾱ] (B), αρχ. Δωρ. ρήμα, το οποίο απαντά μόνο σε ενεστ., = *θέλω*, εύχομαι, επιθυμώ· *λᾶ, λῆς, λῆ, λᾶμες, λῆτε, λᾶντι*· β' και γ' ενικ. υποτ. *λῆς, λῆ*, ευκτ. γ' ενικ. *λῶη*· απαρ. *λῆν*· μτχ. *τῶ λᾶντι*.

λᾶ-ώδης, -ες (εἶδος), λαϊκός, δημώδης, κοινός, Λατ. *popularis*, σε Πλούτ.

λέαινα, ή, θηλ. του *λέοντος*, σε Ηρόδ., Αισχύλ.

λεαίνω, Επικ. **λειαίνω**, μέλ. *λεᾶνῶ*, Επικ. *λειανέω*, αόρ. *έλέηνα*, Επικ. *λείηνα* (*λεῖος*)· **1.** κάνω κάτι λείο, γυαλίζω, στιλβώνω, σε Όμηρ.· *ἵπποισι κέλευθον λειανέω*, θα εξομαλύνω τον δρόμο, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** κάνω κάτι λείο τρίβοντάς το, κοπανίζω σε γουδί, Λατ. *levigare*, σε Ηρόδ.· συντριβώ με τα δόντια, σε Ξεν.· γενικά, συντριβώ, αφανίζω, ξεριζώνω, συνθλίβω, σε Ηρόδ. **3.** εξαλείφω τις ρυτίδες λειαινόντάς τις, σε Πλάτ.· μεταφ., μετριάζω τα σκληρά λόγια, μιλώ με μετριοπάθεια, εκλεπτύνω, σε Ηρόδ.

λεάντειρα, θηλ. επίθ., αυτή που λειαίνει, εξομαλύνει, γυαλίζει, σε Ανθ.

λέβης, -ητος, ό (*λείβω*)· **I.** χύτρα, χάλκινο καζάνι, τέντζερης, σε Όμηρ., κ.λπ.

II. λεκάνη στην οποία υπήρχε καθαρό νερό (*χέρνιψ*) για το νίψιμο των καλεσμένων πριν από τα γεύματα, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, λεκάνη για το πλύσιμο των ποδιών, στο ίδ.· λουτρό, σε Αισχύλ. **III.** νεκρικό τύμπανο, το οποίο είχε σχήμα λεκάνης και το χτυπούσαν οι γυναίκες στις κηδείες των βασιλέων, σε Ηρόδ. **IV.** τεφροδόχος λάρνακα, σε Αισχύλ., Σοφ.· γενικά, μικρή θήκη, σε Σοφ.

λεγεών, -ώνος, ή, Λατ. *legio*, σε Κ.Δ., Πλούτ.

λέγω (A), πλαγιάζω, ξαπλώνω, μέλ. *λέζω*, αόρ. *έλεξα*, Επικ. *λέξα*· — Μέσ., μέλ. *λέξομαι*, αόρ. *έλεξάμην*, Επικ. *λεξάμην* — Παθ., μόνο στο γ' ενικ. Επικ. αορ. β' *έλεκτο*, *λέκτο*, προστ. *λέξο*, *λέξεο*, απαρ. *λέχθαι*, μτχ. *λεγμένος* (με αυτή την έννοια, από *ΛΕΧ*, όπως στα *λέχ-ος, λόχ-ος*). Βάζω κάποιον να κοιμηθεί, αποκοιμίζω, *λέξον με*, σε Ομήρ. Ιλ.· *έλεξα Διός νόον*, στο ίδ. — Παθ. και Μέσ., κοιμάμαι, είμαι ξαπλωμένος, κατακλίνομαι, σε Όμηρ.

λέγω (B), συλλέγω, συνάγω, συναθροίζω, μαζεύω, μέλ. *λέζω*, αόρ. *έλεξα*, παρακ. *εἵλοχα*· — Μέσ., αόρ. *έλεξάμην*, Επικ. αόρ. β' *έλέγμην*, γ' ενικ. *λέκτο*· — Παθ., μέλ. *λέξομαι*, αόρ. *έλέχθην*, παρακ. *εἵλεγμαι*· **I. 1.** συλλέγω, μαζεύω, Λατ. *lego, colligo*, σε Όμηρ., Πίνδ.· *αἶμασιὰς λέγων*, συλλέγει λίθους για να χτίσει τοίχο, σε Ομήρ. Οδ. — Μέσ., συλλέγω για τον εαυτό μου, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** Μέσ., διαλέγω για τον εαυτό μου, εκλέγω, επιλέγω, σε Όμηρ. — Παθ., εκλέγομαι, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1.** συναριθμώ, συγκαταλέγω, συνυπολογίζω, σε Ομήρ. Οδ.· *μετὰ τοῖσιν έλέγμην*, υπολογιζόμουν ανάμεσά τους, στο ίδ.· *λέκτο δ' ἀριθμόν*, αριθμηση, στο ίδ. — Παθ., *μετὰ τοῖσιν έλέχθην*, συγκαταλέχθηκα,

συνυπολογίστηκα μεταξύ αυτών, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** ομοίως στους Αττ., λέγω ἐν ἐχθροῖς, λογαριάζω κάποιον μεταξύ των εχθρών, θεωρώ κάποιον σαν εχθρό, σε Αισχύλ.· λέγω τινὰ οὐδαμοῦ, θεωρώ κάποιον ανάξιο λόγου, *nulla in numero habere*, σε Σοφ. **3.** απαριθμῶ, επαναλαμβάνω, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ., κ.λπ. — Μέσ., *τί σε χρή ταῦτα λέγεσθαι*; τι σου χρειάζεται να τα διηγείσαι; σε Ομήρ. Ιλ.· *μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα*, στο ἰδ.

λέγω (Γ), λέω, μιλάω, μέλ. λέζω, αόρ. ἔλεξα — Παθ., μέλ. *λεχθήσομαι*, ομοίως Μέσ. μέλ. με Παθ. σημασία, και *λελέξομαι*· αόρ. *ἐλέχθην*, παρακ. *λέλεγμαι*· **1.** λέω, μιλάω, αγορεύω, σε Ηρόδ., Τραγ., κ.λπ.· λέγε, μίλα, ξεκίνα να μιλάς, πες, σε Ηρόδ.· ομοίως, *λέγοις ἄν*, σε Πλάτ.· λέγεται για χρησμούς, λέω, διακηρύσσω, ανακοινώνω, σε Ηρόδ. **2.** *λέγειν τινά τι*, λέω κάτι για λογαριασμό κάποιου άλλου, ιδίως, *κακά λέγω τινά*, κατηγορώ, βρίζω κάποιον, μιλάω χυδαία για κάποιον, στον ἰδ.· *ἀγαθὰ λέγω τινά*, σε Αριστοφ.· επίσης, *εὖ ἢ κακῶς λέγω τινά*, σε Αισχύλ., κ.λπ. **3.** λέω κάτι με το όνομα του, ορίζω, σε Σοφ.· αποκαλώ με κάποιο όνομα, ονομάζω, *οὔτοι γυναῖκας ἀλλὰ Γοργόνας λέγω*, σε Αισχύλ. **4.** *λέγω τινά ἢ τινὶ ποιεῖν τι*, λέω σε κάποιον να κάνει κάτι, παραγγέλλω, διατάζω, προστάζω, σε Σοφ., Ξεν., κ.λπ. **5.** *λέγω τι*, λέω κάτι, δηλ. μιλάω κατευθείαν, μπαίνω στην ουσία ενός πράγματος, σε Σοφ.· *λέγω τι*; έχω δίκιο; στον ἰδ.· αντίθ. προς το *οὐδὲν λέγει*, δεν έχει καμία σημασία, σε Αριστοφ.· αλλά επίσης, *οὐδὲν λέγειν* σημαίνει, λέω κάτι που δεν υφίσταται, ψεύδομαι, σε Αριστοφ., Πλάτ., κ.λπ. **6.** όπως το Λατ. *dicere*, θέλω να πω, εννοώ, *τί τοῦτο λέγει*; τι σημαίνει, τι σημαίνει αυτό; σε Αριστοφ., Πλάτ.· *πῶς λέγεις*; τι θέλεις να πεις; με ποια έννοια το λες αυτό; σε Πλάτ.· εξηγώ πληρέστερα, *εἴσω κομίζου σύ, Κασάνδραν λέγω*, εσένα την Κασάνδρα εννοώ, σε Αισχύλ.· *ποταμός, Ἀχελῷον λέγω*, σε Σοφ. **7.** Παθ., *λέγεται*, όπως το Λατ. *dicitur*, λέγεται ότι..., όπως λέγεται..., σε Ηρόδ., Αττ.· επίσης, *λέγονται εἶναι*, λέγεται ότι αυτοί είναι..., σε Ξεν.· *τὸ λεγόμενον*, απόλ., καθώς λέγεται ἢ λένε..., κατά το ρηθέν, σε Θουκ., κ.λπ.· *ὁ λεγόμενος*, για τον οποίο λέγεται..., *οἱ λεγόμενοι αὐτόνομοι εἶναι*, σε Ξεν. **8.** λέγεται για ρήτορες, μιλάω με έμφαση, *λέγειν δεινός*, σε Σοφ.· *λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατότατος*, σε Θουκ. **9.** καυχίμαι για κάτι, κάνω λόγο, μνημονεύω, σε Ξεν.· απαγγέλλω κάτι που είναι γραμμένο, *λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε*, σε Πλάτ., κ.λπ.· αλλά, η κοινή σημασία του Λατ. *lego*, διαβάζω, απαντά μόνο στα σύνθετα, *ἀναλέγομαι, ἐπιλέγομαι*.

ληηλᾶσία, ἡ, συλλογή λαφύρων, αρπαγή, ληστεία, σε Ξεν.

λε-ηλᾶτέω, μέλ. -ήσω (*λεία, ἐλαύνω*)· **1.** αρπάζω ως λεία κοπάδι βοοειδών, λαφυραγωγώ, σε Σοφ., Ξεν. **2.** με αιτ. τόπου, διαρπάζω, αφανίζω, ληστεύω, σε Ηρόδ.

λεία, Ιων. **ληΐη**, Δωρ. **λῆα, ἡ, 1.** κλοπιμαία, λάφυρα που προέρχονται από αρπαγή, σε Ηρόδ., Σοφ., Ευρ., κ.λπ.· γενικά, περιουσία που μπορεί να ληστευθεί, σε Θουκ., Ξεν.· *λείαν ποιεῖσθαι χώραν* = *ληηλατεῖν χώραν*, σε Θουκ.· *Μυσῶν λεία*, λέγεται για κάθε πράγμα που μπορεί να αρπάξει κάποιος χωρίς να τιμωρηθεί «ξέφραγο αμπέλι», διαρπαγή, σε Δημ. **2.** λαρυφαγόληση (ως πράξη), *ζῆν ἀπὸ ληΐης*, σε Ηρόδ.

λαιαίνω, Ιων. αντί *λαίνω*.

λείβω (από *ΛΙΒ*), απαρ. αορ. *λείψαι*, μτχ. *λείψας*· — Μέσ., αόρ. *ἐλειψάμην*·

I. χύνω, εκχέω, *οἶνον λείβειν*, κάνω σπονδή με κρασί, σε Όμηρ.· επίσης, *λείβειν* (χωρίς το οἶνον), σε Ομήρ. Ιλ.· *λείβειν θεοῖς*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** όπως το *εἴβω*, αφήνω κάτι να κυλήσει, χύνω, *δάκρυα λείβω*, σε Όμηρ., Τραγ. — Παθ., λέγεται για τα δάκρυα, χύνομαι, εκρέω, σε Ευρ., Ξεν.· λέγεται για πρόσωπα,

λείβεσθαι δακρύοις κόρας, έχω τα μάτια μου γεμάτα δάκρυα, σε Ευρ.· μεταφ., λέγεται για τον ήχο, σε Πίνδ. **III.** στην Παθ. επίσης, λιώνω, φθείρομαι, τήκομαι, σε Αριστοφ.

λείζομαι, Ιων. και ποιητ. αντί ληϊζομαι.

λείηνα, Επικ. αντί ἐλέηνα, αόρ. του λειαίνω.

λειμαξ, -ᾶκος, ἦ, = λειμῶν, λιβάδι, σε Ευρ., Ανθ.

λειμμα, -ατος, τό, = λείψανον, σε Πλούτ.· τοῦ παιδὸς τὰ λείμματα, ὅ,τι απέμεινε από αυτόν, απομεινάρια του, λείψανα, σε Ηρόδ.

λειμών, -ῶνος, ὁ (λείβω), τόπος με υγρασία, τόπος χλοερός, λιβάδι, Λατ. pratum, σε Όμηρ., Αισχύλ. κ.λπ.

λειμωνιάς, -ᾶδος, ποιητ. θηλ. του λειμώνιος, σε Σοφ.

λειμώνιος, -α, -ον (λειμών), αυτός που ανήκει στο λιβάδι, χλοερός, Λατ. pratensis, σε Αισχύλ., Θεόκρ.

λειμωνόθεν (λειμών), επίρρ., από το λιβάδι, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, λειμωνόθε, σε Θεόκρ.

λειο-γένειος, -ον (γένειον), αυτός που έχει λείο και απαλό σαγόνι, δηλ. χωρίς γένεια, σπανός, σε Ηρόδ.

λειο-κύμων[ῦ], -ον (κύμα), γαλήνιος, αυτός που έχει μικρά κύματα, ακύμαντος, σε Λουκ.

λειό-μίτος, -ον, αυτός που ισιώνει τους μίτους του υφάσματος, σε Ανθ.

λειοντῆ, ἡ, ποιητ. αντί *λεοντῆ*, δέρμα λιονταριού, σε Ανθ.

λειοντο-μάχης[ἄ], -ου, ὁ (μάχομαι), ποιητ. αντί *λεοντομάχης*, αυτός που μάχεται με λιοντάρι, σε Θεόκρ.

λειοντο-πάλης[ἄ], -ου, ὁ (πάλη), ποιητ. αντί *λεοντοπάλης*, αυτός που μάχεται με λιοντάρι, σε Ανθ.

λεῖος, -α, -ον, Λατ. *levis*, **1.** απαλός, λείος, ομαλός στην αφή, σε Ομήρ. Ιλ., Πλάτ., κ.λπ. · λέγεται για υφάσματα, μη ανάγλυφος, απλός, χωρίς κεντήματα, σε Θουκ. **2.** λέγεται για τόπους, επίπεδος, ομαλός, ισόπεδος, σε Όμηρ. · *λεῖα δ' ἐποίησεν (θεμεῖλια)*, τα έφερε στο ίδιο επίπεδο με το έδαφος, τα ισοπέδωσε, σε Ομήρ. Ιλ. · με γεν., *χῶρος λεῖος πετράων*, ομαλός, δηλ. απαλλαγμένος από πέτρες, βράχους, σε Ομήρ. Οδ. **3.** αυτός που έχει απαλή επιδερμίδα, χωρίς γένεια, άτριχος, σε Θεόκρ. **4.** μεταφ., λέγεται για τον άνεμο, απαλός, μαλακός, ήπιος, σε Αριστοφ. · λέγεται για τις λέξεις, σε Αισχύλ.

λειότης, -ητος, ἡ, ομαλότητα (επιφάνειας), σε Αισχύλ., Ξεν., κ.λπ.

λείουσι, ποιητ. αντί *λέουσι*, δοτ. πληθ. του *λέων*.

λειπτέον, ρημ. επίθ. του *λείπω*, πρέπει να αφήσουμε, να εγκαταλείψουμε, σε Ευρ., Πλάτ., κ.λπ.

λείπω (από √ΛΙΠ), μέλ. *λείπω*, αόρ. β' *ἔλιπον*, παρακ. *λέλοιπα*, υπερσ. *έλελοιπεν* — Μέσ., αόρ. β' *έλιπόμην* — Παθ., Μέσ. μέλ. με Παθ. σημασία, *λείψομαι* · επίσης *λειφθήσομαι* και *λελείψομαι*, αόρ. *έλειφθην*, γ' ενικ. Επικ. *έλειφθεν*, παρακ. *λέλειμμαι*, υπερσ. *έλελείμμην*, Επικ. *λελείμμην*.

A. I. μτβ., **1.** αφήνω, εγκαταλείπω, σε Όμηρ., κ.λπ. **2.** αφήνω πίσω μου, αφήνω στο σπίτι μου, στον ίδ., κ.λπ. · ιδίως, λέγεται για ανθρώπους που πεθαίνουν, αφήνω σαν κληρονομιά, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. · ομοίως, στη Μέσ., αφήνω πίσω μου ως ενθύμιο στους μεταγενέστερους, σε Ηρόδ., κ.λπ. **3.** αφήνω, ξεχνώ, εγκαταλείπω, «αφήνω στους δρόμους», σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. · *λείπω έράνους*, δεν πληρώνω..., σε Δημ. · ομοίως, *λείπω δασμόν, φοράν*, σε Ξεν. · αντιστρόφως, *λίπον ιοί άνακτα*, εξαντλήθηκαν, δεν του έμειναν άλλα βέλη, σε Ομήρ. Οδ. **II.** αμτβ., ελλείπω, δεν υπάρχω, δεν φαίνομαι, Λατ. *deficio*, σε Σοφ., Ευρ., κ.λπ. **B. I. 1.** Παθ., καταλείπομαι, εγκαταλείπομαι, σε Όμηρ., κ.λπ. **2.** μένω, υπολείπομαι, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., κ.λπ. **3.** μένω ζωντανός, σε Ομήρ. Οδ. **II.** με γεν., απομένω χωρίς κάποιον, εγκαταλείπομαι από κάποιον, *σοῦ λελειμμένη*, σε Σοφ. · *αλλά λελειμμένος δορός*, αυτός που αποκλείστηκε από το δόρυ, δηλ. δεν σκοτώθηκε, δεν σφαγιάστηκε, σε Αισχύλ. **III. 1.** αφήνομαι πίσω, υπολείπομαι σε αγώνα δρόμου, σε Ομήρ. Ιλ. · *λελειμμένος οἰδῶν*, αυτός που μένει πίσω από τα πρόβατα, σε Ομήρ. Οδ. · *ές δίσκουρα λέλειπτο*, είχε μείνει πίσω, υπολείπontan κατά μια βολή δίσκου, σε Ομήρ. Ιλ. · *τοῦκήρυκος μὴ λείπεσθαι*, να μην υπολείπονται του κήρυκα κατά την επιστροφή, σε Θουκ. **2.** δεν φτάνω κάποιον, είμαι κατώτερος, χειρότερος, ασθενέστερος ή μικρότερος από κάποιον, *τινος*, σε Ηρόδ., Αττ. · *λέλειψαι τῶν έμῶν βουλευμάτων*, υπολείπεσαι, δεν καταλαβαίνεις τα σχέδιά μου, σε Ευρ. **3.** *λείπεσθαι από τινος*, κρατιέμαι σε απόσταση από κάποιον, αποτραβιέμαι, επιφυλάσσομαι, σε Ομήρ. Ιλ. · *λείπεσθαι βασιλέος ή από βασιλέος*, εγκαταλείπω τον βασιλιά, λιποτακτώ, σε Ηρόδ. · *απόλ.*, κρατάω απόσταση,

είμαι απών, απουσιάζω, στον ιδ. **4.** έχω έλλειψη, πάσχω από, *όδυρμάτων έλείπετ' ούδέν*, σε Σοφ., κ.λπ.

λειριόεις, -εσσα, -εν, όμοιος με κρίνο· μεταφ., *χρώς λειριόεις*, επιδερμίδα όμοια με κρίνο, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για τζιτζίκια, *όπα λειριόεσσαν*, η λεπτή τους φωνή, στο ιδ.

λείριον, τό, κρίνο, ιδίως, λευκό κρίνο, σε Ομηρ. Ύμν.

λείριος, -ον, = *λειριόεις*, σε Πίνδ.

λεϊστός, -ή, -όν, = *ληϊστός*, σε Ομήρ. Ιλ.

***λεϊτος, -ον (λεώς)**, δημόσιος, κοινός, αυτός που ανήκει στο λαό, λαϊκός.

λειτουργέω, μέλ. -ήσω, παρακ. *λελειτούργηκα (λειτουργός)*· **I.** στην Αθήνα, εκτελώ δαπανηρές δημόσιες λειτουργίες, με δικά μου έξοδα, σε Ρήτ.·

τάλελειτουργημένα, οι δημόσιες υπηρεσίες που έχουν τελεσθεί, σε Δημ. **II.**

γενικά, εκτελώ δημόσια καθήκοντα, υπηρετώ τον λαό και την πολιτεία, *τῇ πόλει*, σε Ξεν.· *λειτουργῶ τοῖς σώμασι*, υπηρετώ τον δικό μου εαυτό, σε Δημ.

III. 1. γενικότερα, με δοτ., υπηρετώ κύριο, έχω αφέντη, σε Αριστ. **2.** επιτελώ θρησκευτική υπηρεσία, ιερουργώ, σε Κ.Δ.

λειτούργημα, τό, εκτέλεση μιας λειτουργίας, σε Πλούτ.

λειτουργία, ή (λειτουργέω)· **I.** στην Αθήνα, βαρύ δημόσιο καθήκον, το οποίο οι πλουσιώτεροι πολίτες αναλάμβαναν να εκτελέσουν με δικές τους δαπάνες.

Οι τακτικές λειτουργίες, οι λεγόμενες *έγκύκλιοι* στην Αθήνα, ήταν η *γυμνασιαρχία*, η *χορηγία* και η *έστίασις*· οι έκτακτες, όπως η *τριηραρχία*,

εξυπηρετούσαν ιδιαίτερες ανάγκες της Πολιτείας. **II.** γενικά, κάθε υπηρεσία ή εξυπηρέτηση, βοήθεια, επικουρία, σε Κ.Δ. **III.** δημόσια λατρεία θεών, σε

Αριστ.· υπηρεσία ή ιερή διακονία ιερέων, σε Κ.Δ.· *έπειτα*, με τη σύγχρονη έννοια, Θεία λειτουργία, Θεία Ευχαριστία.

λειτουργικός, -ή, -όν, υπηρετικός, σε Κ.Δ.

λειτ-ουργός, ό (λήϊτος, έργω)· **I.** στην Αθήνα, αυτός που αναλαμβάνει μία λειτουργία (βλ. ανωτ.). **II.** δημόσιος υπηρέτης, Ρωμ. *licitor*, σε Πλούτ.· μεταφ.,

λειτουργός τῆς χρείας έμῃς, που υπηρετεί την ανάγκη μου, σε Κ.Δ. **III.** με θρησκευτική σημασία, ιερουργός, ιερέας, στο ιδ.

λειχήν, -ήνωρ, ό, είδος βρύου που φυτρώνει στα δέντρα, λειχήνα· *έπειτα*, λειχηνοειδές εξάνθημα, καρκίνωμα, έλκος, σκορβούτο, ερυσίβη (ασθένεια φυτών), ψώρα, σε Αισχύλ.

λειχ-ήνωρ, -ορος, ό (άνήρ), αυτός που γλύφει τους άντρες, όνομα ποντικού, σε Βατραχομ.· *ομοίως* και, **λειχο-μύλη [ύ]**, ή, αυτή που γλείφει το αλεύρι, στο ιδ.· **λειχο-πίναξ [ί]**, -ακος, ό, αυτός που γλείφει την πιατέλα, στο ιδ.

λείχω, μέλ. λείζω, αόρ. *έλειξα*· **1.** γλείφω, σε Ηρόδ., Αισχύλ., Αριστοφ. **2.** ανώμ. *μτχ.* παρακ., *γλώσσησι λειλιχμότες*, αυτοί που παίζουν με τις γλώσσες τους, σε Ησιόδ.

λείψαι, απαρ. αορ. του *λείβω*· *όχι του λείπω*.

λειψάνη-λόγος, -ον (λέγω B), αυτός που συλλέγει λείψανα, απομεινάρια, σε Ανθ.

λείψανον, τό (λείπω)· **1.** κομμάτι που έχει απομείνει, ερείπιο, υπόλοιπο, απομεινάρι, σε Ευρ. **2.** στον πληθ., λείψανα, απομεινάρια, Λατ. *reliquiae*, λέγεται για τους πεθαμένους, σε Σοφ., Πλάτ.· *αλλά, αγαθών άνδρῶν λείψανον*, αποτελούν τα καλά τους έργα, το καλό όνομά τους, σε Ευρ.· *λείψανα*, απομεινάρια της νιότης, σε Αριστοφ.

Λειψ-ύδριον, τό (λείπομαι, ύδωρ), περιοχή χωρίς νερό κοντά στο βουνό Πάρνηθα της Αττικής, σε Ηρόδ.

λει-ώδης, -ες (είδος), λειος, ομαλός, επίπεδος· ως κύριο όνομα σε Όμηρ.

λείων, ὁ, Επικ. αντί λέων.

λεκάνη[ᾱ], ἡ, = λέκος, σε Αριστοφ.· πηλοφόρι, στον ἰδ.

λεκάνιον, τό, υποκορ., σε Αριστοφ., Ξεν.

λεκῖθο-πώλης, -ου, ὁ, θηλ. λεκιθοπώλης, -ιδος (πωλέω), αυτός που πουλάει αλεσμένα όσπρια, φάβα ή αυγά, σε Αριστοφ.

λέκῖθος, ὁ, χυλός από όσπρια αλεσμένα με λίπος, σε Αριστοφ.

λέκος, -εος, τό, πιάτο, κατσαρόλα, κύπελλο, σε Ιπών.

λεκτέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του λέγω· **I.** αυτός για τον οποίο πρέπει κάποιος να μιλήσει, σε Πλάτ. **II.** λεκτέον, αυτό που πρέπει κάποιος να πει, στον ἰδ.

λεκτικός, -ή, -όν (λέγω Γ)· **I.** ικανός να αρθρώσει λόγο, σε Ξεν. **II.**

κατάλληλος, ικανός στην ομιλία, ευφραδής, σε Δημ.

λέκτο, **1.** γ' ενικ. Επικ. Παθ. αορ. β' του λέγω (Α). **2.** Μέσ. αόρ. β' του λέγω (Β).

λεκτός, -ή, -όν (λέγω Β), συναθροισμένος, εκλεκτός, διαλεχτός, επίλεκτος, σε Αισχύλ., Σοφ., κ.λπ. **II.** (λέγω Γ), ικανός να λεχθεί, σε Σοφ., Ευρ., κ.λπ.

λέκτρον, τό (λέγω Α)· **I.** όπως το λέχος, ανάκλιντρο, κρεβάτι, Λατ. lectus, σε ενικ. και πληθ., σε Όμηρ.· λέκτρονδε, στο κρεβάτι, σε Ομήρ. Οδ. **II.** έπειτα στον πληθ., νυφικό κρεβάτι, σε Πίνδ., Τραγ.· άλλότρια, νόθα λέκτρα, για παράνομες σχέσεις, σε Ευρ.

λελᾶβέσθαι, Επικ. Μέσ. απαρ. αναδιπλ. αορ. β' του λαμβάνω.

λελάβηκα, Ιων. παρακ. του λαμβάνω.

λελάθη, γ' ενικ. υποτ. Επικ. αναδιπλ. αορ. β' του λανθάνω· λελάθεσθε,

λελάθοντο, Μέσ. β' και γ' πληθ.· λελαθέσθω, γ' ενικ. προστ.

λέλᾱκα, παρακ. του λάσκω· λελᾶκυῖα, Επικ. θηλ. μτχ.

λέλαμμαι, Ιων. Παθ. παρακ. του λαμβάνω.

λέλασμαι, Επικ. αντί έλέησμαι, Παθ. παρακ. του λανθάνω.

λελάχητε, λελάχωσι, β' και γ' πληθ. Επικ. αναδιπλ. αορ. του λαγχάνω.

λέλειπτο, Επικ. αντί έλέλειπτο, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του λείπω· λελεῖφθαι, απαρ.

λελειχημότες, βλ. [λείγω](#) 2.

λεληθότως, επίρρ. μτχ. παρακ. του λανθάνω, μυστικά, ανεπαίσθητα, σε Πλάτ.

λέληκα, παρακ. του λάσκω.

λέλησμαι, Παθ. παρακ. του λανθάνω.

λέλησμαι, παρακ. με Παθ. σημασία του ληΐζομαι.

λελίημαι, Επικ. παρακ. (λίαν), με σημασία ενεστ.· αγωνίζομαι με ζήλο, προσπαθώ φιλότιμα, στη μτχ. λελῖημένος, σε Ομήρ. Ιλ.· ως απλό επίθ., πρόθυμος, βιαστικός, ορμητικός, στο ἰδ.· έπειτα, γ' ενικ. υπερσ., σε Θεόκρ.

λελιμμένος, μτχ. Παθ. παρακ. του λίπτω.

λελογισμένως, επίρρ., σύμφωνα με τον υπολογισμό, σε Ηρόδ., Ευρ.

λέλογχα, παρακ. του λαγχάνω.

λέλοιπα, παρακ. του λείπω.

λέλουμαι, Παθ. παρακ. του λούω.

λελύμανται, γ' πληθ. Παθ. παρακ. του λδμαίνομαι.

λέλῳμαι, Παθ. παρακ. του λύω.

λέλῳται, λέλυνται, γ' ενικ. και πληθ. Παθ. παρακ. του λύω.

λελῳτο, Επικ. αντί λελύοιτο, γ' ενικ. ευκτ. Παθ. υπερσ. του λύω.

λέμβος, ὁ, **I.** μικρό πλοiάριο, Λατ. lembus, σε Δημ. **II.** αλιευτικό πλοiάριο, σε Θεόκρ.

λέμμα, -ατος, τό (λέπω), αυτό που απολεπίζεται, αυτό που αφαιρείται κατά την απολέπιση, φλοιός, δέρμα, λέπι, σε Αριστοφ.

λέντιον, τό, Λατ. *linteum*, ύφασμα, πετσέτα, σε Κ.Δ.

λέξεο, Επικ. προστ. Παθ. αορ. του *λέγω*

Α.

λέξις, -εως, ή (λέγω)· **Ι. 1.** λόγος, έκφραση, ομιλία, σε Πλάτ. **2.** τρόπος ομιλίας, λεκτικό, ύφος, στον ίδ. κ.λπ. **ΙΙ.** *κατὰ λέξιν*, κυριολεκτικά, σε Ανθ.

-λέξο, Επικ. προστ. Παθ. αορ. α' του *λέγω*

Α.

λεοντέη, συνηρ. **λεοντή**, ποιητ. **λειοντή** (ενν. *δορά*), **ή**, δέρμα lionταριού, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

λεόντεος, ποιητ. **λεόντειος, -α, -ον**, αυτός που ανήκει σε lionτάρι, lionταρίσιος, σε Θεόκρ.

λεοντο-βότος, -ον (βόσκω), αυτός που έχει τραφεί, μεγαλώνει από lionτάρια, σε Στράβ.

λεοντο-διφρος, -ον, αυτός που βρίσκεται σε άρμα που σύρουν lionτάρια, σε Ανθ.

λεοντο-κέφαλος, -ον (κεφαλή), αυτός που έχει κεφάλι lionταριού, σε Λουκ.

λεοντο-φόνος, -ον (φένω), αυτός που σκοτώνει lionτάρια, σε Ανθ.

λεοντο-φόρος, -ον, αυτός που έχει την εικόνα lionταριού, σε Λουκ.

λεοντο-φύής, -ές (φυή), αυτός που έχει φύση lionταριού, σε Ευρ.

λεοντό-χλαινος, -ον (χλαινα), αυτός που είναι περιβεβλημένος με δέρμα lionταριού, σε Ανθ.

λεοντ-ώδης, -ες (είδος), αυτός που μοιάζει με lionτάρι, σε Πλάτ., κ.λπ.

λέπαδνον, τό, πλατύ δερμάτινο λουρί που σταθεροποιεί το ζυγό (*ζυγόν*) στο λαιμό του αλόγου και περνάει ανάμεσα από τα μπροστινά πόδια στην περιφέρεια (*μασχαλιστήρ*), ιμάντας πρόσδεσης του σαμαριού στο ζώο, περισσότερο στον πληθ., σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.· ομοίως μεταφ., *ανάγκας ἔδν λέπαδνον*, φορώ το χαλινάρι της ανάγκης, είμαι δέσμιος της ανάγκης, σε Αισχύλ.

λεπαῖος, -α, -ον (λέπας), πετρώδης, απόκρημνος λέγεται για τόπο, σε Ευρ.

λέπ-αργος, -ον (λέπος), αυτός που έχει λευκό δέρμα, σε Θεόκρ.

λέπας, τό, σε χρήση μόνο σε ονομ. και αιτ. (*λέπω*), απόκρημνος βράχος, σε Αισχύλ., Ευρ., κ.λπ.

λεπάς, -άδος, ή, πεταλίδα, αχιβάδα, ονομαζόμενη έτσι, επειδή προσκολλάται σε βράχο (*λέπας*), σε Αριστοφ.

λεπαστή, ή, είδος ποτηριού που έχει σχήμα πεταλίδας, σε Αριστοφ.

λεπιδόομαι (λεπίς), Παθ., καλύπτομαι με λέπια ή φολίδες.

λεπιδωτός, -ή, -όν, Ι. αυτός που είναι καλυμμένος με λέπια, φολίδες, λέγεται για τον κροκόδειλο, σε Ηρόδ.· αυτός που προστατεύεται από φολίδες, στον ίδ.

ΙΙ. ως ουσ., ψάρι του ποταμού Νείλου με μεγάλα λέπια, στον ίδ.

λεπίς, -ιδος, ή (λέπω)· **1.** λέπι, φλούδα, *λεπὶς ῥοῦ*, τσόφλι, κέλυφος αυγού, σε Αριστοφ.· κέλυφος καρυδιού, σε Ανθ. **2.** περιληπτικά, λέπια ψαριού, σε Ηρόδ.

λέπρα, Ιων. **λέπρη, ή (λεπρός)**, λέπρα, ασθένεια που κάνει την επιδερμίδα λεπιδωτή, σε Ηρόδ.

λεπράς, -άδος, ή, ποιητ. θηλ. του *λεπρός*, σε Θεόκρ.

λεπρός, -ά, -όν (λέπω), λεπιδωτός, γεμάτος λέπια, τραχύς, σε Αριστοφ.

λεπταῖκινός, -ή, -όν, ποιητ. αντί *λεπταλέος*, σε Ανθ.

λεπταῖλέος, -α, -ον (λεπτός), λεπτός, ντελικάτος, ισχνός, αδύνατος, κομψός, ηδύς, σε Ομήρ. Ιλ., Ανθ.

λεπτ-επί-λεπτος, -ον, πάρα πολύ λεπτός, δηλ. τόσο λεπτός όσο γίνεται, εύθραυστος, σε Ανθ.

λεπτό-γειος, -ον ή λεπτό-γεως, -ων (γαῖα, γῆ), αυτός που έχει λεπτή, άγωνα, μη εύφορη γη, χέρσος, σε Θουκ.

λεπτό-γραμμος, -ον (γράμμα), αυτός που έχει ψιλές γραμμές, γραμμένος καθαρά ή με κομψά, όμορφα γράμματα, σε Λουκ.

λεπτό-γρᾶφος, -ον (γράφω), γραμμένος με μικρά ή καθαρά γράμματα, σε Λουκ.

λεπτό-δομος, -ον (δέμω), κατασκευασμένος με λεπτότητα, κομψός, λεπτοκαμωμένος, σε Αισχύλ.

λεπτολογέω, μέλ. -ήσω, μιλώ με την παραμικρή λεπτομέρεια, λεπτολογώ, ψειρίζω, σοφιστεύομαι, σε Αριστοφ.· *λεπτολογέω τι*, εξετάζω κάτι με λεπτομέρεια, είμαι λεπτολόγος, σε Λουκ.· ομοίως, ως αποθ., **λεπτολογέομαι**, στον ίδ.

λεπτο-λόγος, -ον (λέγω Γ), αυτός που εξετάζει τα πράγματα λεπτομερώς, εξονυχιστικά, μικρολόγος, σχολαστικός, σε Αριστοφ.

λεπτό-μίτος, -ον, υφασμένος με λεπτές κλωστές, σε Ευρ., Ανθ.

λεπτόν (ενν. νόμισμα), **τό**, πολύ μικρό νόμισμα, απειροελάχιστη ποσότητα χρημάτων (το 1/6 της δραχμής), σε Κ.Δ.

λεπτός, -ή, -όν (λέπω)· I. 1. ξεφλουδισμένος, απολεπισμένος, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** λέγεται για σκόνη, στάχτη, κ.λπ., λεπτός, μικρός, αποτελούμενος από μικρά μόρια, απειροελάχιστος, στο ίδ., σε Σοφ., Αριστοφ. **3.** λέγεται για ενδύματα, κλωστές, κ.λπ., λεπτός, φίνος, σε Όμηρ., Ευρ. **4.** λέγεται για το ανθρώπινο σώμα, αδύνατος, άπαχος, λιγνός, ισχνός, σε Αριστοφ., Ξεν.· επίσης, λεπτοκαμωμένος, μικροκαμωμένος, σε Πλάτ. **5.** λέγεται για χώρο, όπως το στενός, λεπτός, στενός, σε Ομήρ. Οδ.· *ἐπὶ λεπτόν*, σε στενή, λεπτή γραμμή, σε Ξεν. **6.** γενικά, μικρός, αδύνατος, ανίσχυρος, *μητις*, σε Ομήρ. Ιλ.· *λεπτή ἐλπίς*, σε Αριστοφ.· *λεπτὰ ἴχνη*, αμυδρά ίχνη, σε Ξεν. *τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων*, μικρά κτήνη, δηλ. πρόβατα και κατσίκες, αιγοπρόβατα, σε Ηρόδ.· *λεπτὰ πλοῖα*, μικρά σκάφη, στον ίδ., κ.λπ. **7.** λέγεται για ήχους, ελαφρός, λεπτός, οξύς, σε Αισχύλ.· *λεπτὰ πνοαί*, ελαφρύ αεράκι, σε Ευρ. **8.** λέγεται για κρασί, ελαφρύς, σε Λουκ. **II.** μεταφ., λεπτός, ικανός, ευφυής, ακριβής, *νοῦς, μῦθος*, σε Ευρ., κ.λπ.· ομοίως, *ἐπίρρ.*, *λεπτῶς μεριμνᾶν*, σε Πλάτ.

λεπτοσύνη, ή, = *λεπτότης*, σε Ανθ.

λεπτότης, -ητος, ή (λεπτός)· 1. ιδιότητα του λεπτού, λεπτότητα, αδυναμία, ισχνότητα, σε Πλάτ. **2.** μεταφ., εξυπνάδα, ευφυία, ταχύνοια, σε Αριστοφ.

λεπτο-τομέω, μέλ. -ήσω (*τέμνω*), κόβω σε μικρά τεμάχια, λιανίζω, σε Στράβ.

λεπτοουργέω, μέλ. -ήσω, **1.** κάνω λεπτή εργασία (δηλ. δίνω έμφαση στη λεπτομέρεια), λέγεται για ξυλουργούς και τορναδόρους, σε Πλούτ. **2.** μεταφ., = *λεπτολογέω*, σε Ευρ.

λεπτ-ουργής, -ές (ἔργω), πολύ λεπτά δουλεμένος, ψιλοδουλεμένος, σε Ομήρ. Ύμν.

λεπτύνω[ῶ], μέλ. *λεπτύνῶ* (*λεπτός*), κάνω κάτι λεπτό ή ισχνό· κοπανίζω, αλωνίζω, λιανίζω, σε Ανθ. — Παθ., γίνομαι λεπτός, ισχνός, αδύνατος, χάνω βάρος, σε Αριστ.· *τοὺς ὤμους λεπτύνεσθαι*, σε Ξεν.

λεπύριον[ῶ], **τό**, υποκορ. του *λέπυρον*, σε Θεόκρ.

λεπύρι-ώδης, -ες (εἶδος), αυτός που αποτελείται από φλοιούς ή στρώματα, φλούδες, όπως το κρεμμύδι, σε Αριστ.

λέπυρον, τό (λέπω), κέλυφος, φλούδα, τσόφλι.

λέπω, μέλ. *λέψω*, αόρ. *ἔλεψα* — Παθ., απαρ. αορ. β' *λάπηναι*, παρακ.

λέλεμμαι· I. αφαιρώ τον φλοιό ή το κέλυφος, απολεπίζω, ξεφλουδίζω, *περὶ γὰρ*

ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν φύλλα τε καὶ φλοιόν, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** μεταφ., στους Κωμ., βγάζω το δέρμα, δηλ. δέρνω, γδέρνω, ξυλοφορτώνω, ξυλοκοπώ.

Λέρνα, ἡ, ἔλος στην Αργολίδα, μυθολογική κατοικία της Λερναίας Ὑδρας, σε Ευρ.· επίθ., **Λερναῖος**, -α, -ον ἢ -ος, -ον, σε Ησίοδ., Ευρ.

Λεσβιάζω, μέλ. *λεσβιάω*, μιμούμαι τη Σαπφώ (τη ποιήτρια από τη Λέσβο), σε Αριστοφ.

Λέσβιος, -α, -ον, αυτός που προέρχεται από τη Λέσβο, σε Ηρόδ., κ.λπ.

Λεσβίς, -ίδος, ἡ, γυναίκα από τη Λέσβο, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως **Λεσβιάς**, -άδος, σε Ανθ.

Λέσβος, ἡ, νησί Λέσβος, στη δυτική παραλία της Μικράς Ασίας, σε Όμηρ., κ.λπ.· επίρρ., **Λεσβόθεν**, από τη Λέσβο, σε Ομήρ. Ιλ.

λεσχάζω, πολυλογώ, φλυαρώ, κουτσομπολεύω, σε Θέογν.

λέσχη, ἡ, (λέγω Γ)· **I.** τόπος στον οποίο συγκεντρώνονταν για να μιλήσουν και να μάθουν νέα, σάλα, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ.· επίσης, κάθε δημόσια στοά που χρησίμευε στη συνάντηση και συνομιλία των πολιτών μεταξύ τους, βουλευτήριο, σε Αισχύλ., Σοφ. **II.** πολυλογία, κενολογία, κουτσομπολιό, το οποίο γινόταν στις *λέσχαις*, σε Ευρ.· με θετική σημασία, συνδιάλεξη, συνομιλία, σε Ηρόδ., Σοφ.

λεσχηνεία, ἡ, φλυαρία, κενολογία, σε Πλάτ.

λεσχηνεύω (*λέσχη*), μιλώ, συνδιαλέγομαι με κάποιον, *τινί*, σε Αππ.· Μέσ., συνομιλώ, συνδιαλέγομαι, πρβλ. [προ-λεσχηνεύομαι](#).

λευγαῖλος, -α, -ον (συγγενές προς το *λυγρός*), αυτός που βρίσκεται σε θλιβερή κατάσταση, δυστυχής, ελεεινός, οικτρός, σε Ομήρ. Οδ.· επίρρ. ομοίως, *λευγαλέως χωρεῖν*, ολέθρια, άδοξα, σε Ομήρ. Ιλ.

Λευίτης[ι], -ου, ὁ (*Λευί*, Levi), ιερατική τάξη των Ιουδαίων, από τους απογόνους του Λευί, γιου του Ιακώβ· με στενότερη σημασία, Λευίτες ονομάζονταν οι βοηθοί των ιερέων, που τους βοηθούσαν στις κατώτερες εργασίες του ναού, σε Κ.Δ.

λευκαίνω, Επικ. παρατ. *λεύκαινον* (*λευκός*)· **1.** κάνω κάτι λευκό, ασπρίζω κάτι, ξασπρίζω, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ., κ.λπ. **2.** κάνω κάτι λαμπρό ή φωτεινό, ἡὼς *λευκαίνει φῶς*, η αυγή λαμπρύνει το φως της, σε Ευρ.

λευκ-ανθήs, -ές (*άνθew*), αυτός που έχει λευκά άνθη· γενικά, πάλλευκος, ολόλευκος, σε Πίνδ.· βλ. [γνοάζω](#).

λευκανθίζω, έχω λευκά άνθη, γενικά είμαι λευκός ή γίνομαι λευκός, σε Ηρόδ., Βάβρ.

λευκάργιλλοςήλευκάργιλος, -ον, από λευκό πηλό ή φτιαγμένος από ασπρόχωμα, σε Στράβ.

λευκάs, -άδος, **I.** ποιητ. θηλ. του *λευκός*, σε Ευρ. **II.** όνομα ακρωτηρίου της Ηπείρου, σε Ομήρ. Οδ.

λεύκ-ασπιs, -ίδος, ὁ, ἡ, αυτός που έχει λευκή ασπίδα, σε Ομήρ. Ιλ., Ξεν.· στους Τραγ., οι Αργεῖοι καλούνται *λευκάσπιδες*.

λεύκη, ἡ (*λευκός*), **I.** αρρώστια του δέρματος, λευκή λέπρα, σε Ηρόδ., κ.λπ. **II.** λεύκα, Λατ. *populus alba*, σε Αριστοφ., Δημ.

λευκ-ήρετμος, -ον (*έρετμός*), αυτός που έχει άσπρα κουπιά, σε Ευρ.

λευκ-ήρης, -ες (*άρω*), λευκός, ξασπρισμένος, σε Αισχύλ.

Λευκιππίδες, αῖ, κόρες του Λευκίππου, Νύμφες που λατρεύονταν στη Σπάρτη, σε Ευρ.

λεύκ-ιππος, -ον, αυτός που ιππεύει ή οδηγεί λευκά άλογα, σε Πίνδ., Σοφ.· *λεύκιπποι άγνιαί*, ιππόδρομος, σε Πίνδ.

λευκίτης[ι], -ου, ὁ, = *λευκός*, σε Θεόκρ.

λευκο-γραῤῥέω, μέλ. -ήσω (γράφω), χρωματίζω με λευκό χρώμα πάνω σε σκούρα επιφάνεια, σε Αριστ.

Λευκοθέα, ή, λευκή θεά, όνομα της Ινούς που λατρευόταν σαν θεότητα της θάλασσας, σε Ομήρ. Οδ.

λευκό-θριξ, -τριχος, ό, ή ή λευκότριχος, -ον, αυτός που έχει λευκές τρίχες, ασπρομάλλης, σε Ευρ., Αριστοφ.

λευκο-θώραξ, -ἄκος, ό, ή, αυτός που έχει λευκό θώρακα, σε Ξεν.

λευκόϊνος[ϊ], -η, -ον, φτιαγμένος από λευκόϊον, σε Ανθ.

λευκό-ϊον[ϊ], τό, αντί λευκόν ἶον, κυριολεκτικά, λευκή βιολέτα, αλλά χρησιμ. και για: **I.** το φυτό μενεξές, άσπρος μενεξές, σε Θεόκρ., κ.λπ. **II.** βολβώδες φυτό, «νιφάδα χιονιού», σε Ανθ.

λευκο-κύμων[ϋ], -ον (κῦμα), λευκός από τα κύματα και τον αφρό τους, σε Ευρ.

λευκό-λινον, τό, λευκό λινάρι χρήσιμο για την κατασκευή σχοινιών και καλωδίων, σε Ηρόδ.

λευκο-λόφας, -ᾱ, ό, = το επόμ., σε Ευρ.

λευκό-λοφος, ον, αυτός που έχει λευκό λόφο ή λοφίο, σε Αριστοφ. · ως ουσ., λευκό-λοφον, τό, άσπρος λόφος, σε Ανθ.

λευκόν, τό, 1. το λευκό σαν χρώμα, τὸ λευκὸν οἶδεν, ξέρει να ξεχωρίζει το λευκό από το μαύρο, σε Αριστοφ. **2.** λευκό ένδυμα, λευκὸν ἀμπέχει, ντυμένοι στα λευκά, στον ίδ.

λευκο-όπωρος, -ον (όπώρα), αυτός που κάνει λευκούς καρπούς, λευκά φρούτα, σε Ανθ.

λευκο-πάρειος[ᾱ], Ιων. λευκοπάρηος, -ον (παρειά), αυτός που έχει λευκά, ωραία μάγουλα, σε Ανθ.

λευκό-πετρον, τό (πέτρα), λευκή πέτρα, άσπρος βράχος, σε Πολύβ.

λευκό-πηχυς, -υ, γεν. -εως, αυτός που έχει λευκούς βραχίονες, λευκά μπράτσα, σε Ευρ.

λευκό-πους, ό, ή, λευκόπουν, τό, αυτός που έχει λευκά πόδια ή που έχει γυμνά πόδια, σε Ευρ.

λευκό-πτερος, -ον (πτερόν), αυτός που έχει λευκές πτέρυγες, λέγεται για πλοίο, σε Ευρ. · γενικά, λευκός, λαμπρός, σε Αισχύλ., Ευρ.

λευκό-πωλος, -ον, αυτός που έχει λευκά άλογα, σε Τραγ.

λευκός, -ή, -όν (από √ΛΥΚ) · **I. 1.** φωτεινός, λαμπρός, καθαρός, λέγεται για το φως του ήλιου, σε Όμηρ., Σοφ. · λέγεται και για μεταλλικές επιφάνειες, λέβης, σε Ομήρ. Ιλ. · επίσης, λευκή γαλήνη, γαλήνη εύθραστη σαν γυαλί, σε Ομήρ. Οδ. · λέγεται για το νερό, γενικά, λαμπρό, διανγές, διαφανές, σε Όμηρ., Ευρ.

2. μεταφ., καθαρός, απλός, σαφής, ευκρινής, αντιληπτός, λέγεται για συγγραφείς, σε Ανθ. **II. 1.** λέγεται για το χρώμα, λευκός, άσπρος, σε Όμηρ. κ.λπ. · λευκὸν ἄρμα = εὐκίππον, σε Ευρ. **2.** χρησιμ. για την ανθρώπινη επιδερμίδα, λευκή, απαλή και ωραία, σε Όμηρ., Τραγ. · επίσης, με τη σημασία της απογύμνωσης, πούς, σε Ευρ., πρβλ. [λευκόπους](#) · έπειτα σαν σημάδι θηλυπρέπειας, κατάλευκος, ωχρός, χλωμός, ασθενής, σε Αριστοφ., Ξεν. · λευκαὶ φρένες, σε Πίνδ., πιθ., μανιασμένες, εξοργισμένες. **3.** λευκός χρυσός, ωχρός χρυσός, χρυσός σε κράμα (όχι καθαρός), δηλ. χρυσός αναμειγμένος με ασήμι (πιθ. το ίδιο με το ἤλεκτρον), αντίθ. προς το χρυσός ἄπεφθος, σε Ηρόδ. **4.** λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου, ημέρα χαράς μετά από νύχτα πένθους, σε Αισχύλ.

λευκό-στικτος, -ον (στίζω), αυτός που έχει λευκά στίγματα, σε Ευρ.

λευκό-σφῦρος, -ον (σφυρόν), αυτός που έχει λευκούς αστραγάλους, λευκά ή γυμνά πόδια, σε Θεόκρ.

λευκό-τριχος, -ον, βλ. [λευκόθριξ](#).

λευκό-τροφος, -ον (τρέφομαι), αυξανόμενος λευκός, σε Αριστοφ.

λευκο-φαής, -ές (φάος), λευκός, φωτεινός, λαμπρός, εκτυφλωτικός, σε Ευρ.

λευκο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φοράει λευκά ρούχα, ασπροντυμένος, σε Ανθ.

λεύκ-οφρυς, -υ, γεν. -υος, αυτός που έχει λευκά φρύδια, Χρησμ. παρ' Ηροδ.

λευκο-χίτωνος[ι], -ον, ό, ή, ντυμένος με λευκό χιτώνα, σε Βατραχομ.

λευκό-χροος, -ον, συνηρ. **λευκόχρους, -ουν (χρόα)**, αυτός που έχει λευκό χρώμα· ετερόκλ. αιτ., *λευκόχροα κόμαν*, σε Ευρ.

λευκό-χρως, -ωτος, ό, ή, αυτός που έχει λευκή επιδερμίδα, τρυφερός, σε Θεόκρ.

λευκώω, μέλ. -ώσω (*λευκός*)· κάνω κάτι λευκό· *λευκώω πόδα*, ξεγυμνώνω τα πόδια, σε Ανθ. — Μέσ., *λευκοῦσθαι τὰ ὄπλα*, ασπρίζουν, λευκαίνουν τις ασπίδες τους, σε Ξεν. — Παθ., είμαι ή γίνομαι λευκός, σε Πίνδ.

λευκ-ώλενος, -ον (ώλένη), αυτός που έχει λευκούς βραχίονες, σε Όμηρ., Ησίοδ.

λεύκωμα, -ατος, τό (λευκώω), πίνακας αλειμμένος με γύψο στον οποίο είναι δυνατή η γραφή, πίνακας σημειώσεων, μητρώο, Λατ. *album*.

λευρός, -ά, -όν (λεῖος)· **1.** λείος, ομαλός, επίπεδος, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ., Ευρ. **2.** απαλός, λείος, γυαλισμένος, στιλβωμένος, σε Πίνδ.

λεύσιμος, -ον (λεύω), αυτός που χρησιμοποιεί λιθοβολισμό, σε Ευρ.· *λεύσιμοι καταφθοραί* ή *θάνατος*, θάνατος δια λιθοβολισμού, στον ίδ.· *λεύσιμοι άραί*, κατάρες που οδηγούν στον λιθοβολισμό, σε Αισχύλ.

λευσμός, -οῦ, ό (λεύω), λιθοβολισμός, σε Αισχύλ.

λεύσσω, Επικ. παρατ. *λεῦσσον*· **1.** κοιτάζω, ατενίζω, βλέπω, παρατηρώ, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ. **2.** απόλ., βλέπω, ατενίζω, σε Όμηρ., Σοφ., κ.λπ.· *ό μή λεύσσω*, αυτός που δεν βλέπει πια, δηλ. αυτός που είναι πεθαμένος, σε Σοφ.· ομοίως, *εί λεύσσει φάος*, αν ακόμα βλέπει το φως, αν ζει ακόμα, σε Ευρ. **3.** με σύστ. αιτ., *λεύσσειν δέργμα δράκοντος*, παρουσιάζω, έχω το βλέμμα του φιδιού, σε Αισχύλ.· *λεύσσω φόνον*, έχω φονικό βλέμμα, σε Θεόκρ.

λευστήρ, -ήρος, ό (λεύω)· **I.** αυτός που λιθοβολεί, φονιάς, σε Ευρ.· σε Χρησμ. παρ' Ηροδ., *λευστήρ*, πιθ. κάποιος που αξίζει να λιθοβοληθεί. **II.** ως επίθ., *λευστήρ μόρος*, θάνατος δια λιθοβολισμού, σε Αισχύλ.

λεύω, μέλ. *λεύσω*, αόρ. *έλευσα (λᾶας)*· λιθοβολώ, πετροβολώ, σε Θουκ., Ευρ. — Παθ., *λευσθῆναι πέτροις*, σε Σοφ.

λεχαῖος, -α, -ον (λέχος), αυτός που βρίσκεται στο κρεβάτι, *τέκνα λεχαῖα*, νεοσσοί, σε Αισχύλ.

λεχε-ποίη, ή, (λέχος, ποία), αυτή που έχει άφθονο και καλό χόρτο για την κατασκευή στρωμάτων, δηλ. ποώδης, χλοερή, σε Ομήρ. Ιλ., Όμηρ. Ύμν.· το αρσ. *λεχεποίης, -ου*, λέγεται για τον ποταμό Ασωπό, από τις χλοερές του όχθες, σε Ομήρ. Ιλ., Χρησμ. παρ' Ηροδ.

λε-χήρης, -ες (ἄρω), κλινήρης, κατάκοιτος, σε Ευρ.

λέχος, -εος, τό (λέγω A)· **1.** ντιβάνι, κρεβάτι, στρώμα, σε Όμηρ., κ.λπ. **2.** είδος νεκρικής κλίνης στην οποία εναπόθεταν τον νεκρό, νεκροκρέβατο, νεκροφόρα, τάφος, μνήμα, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **3.** νυφικό κεβάτι, και γενικά, συζυγική κλίνη, γάμος, σε Ομήρ. Οδ., Τραγ.· ομοίως στον πληθ., *τὰ νυμφικά λέχη*, σε Σοφ.· *γῆμαι μείζω λέχη*, πραγματοποιώ σπουδαίο γάμο (δηλ. παντρεύομαι γυναίκα ανώτερη από μένα κατά το γένος ή την οικονομική

δύναμη), σε Ευρ., κ.λπ.· επίσης, *σάλέχεα*, η σύζυγός σου, στον ίδ. **4.** φωλιά πουλιών, σε Αισχύλ., Σοφ.

λέχοσ-δε, επίρρ., στο κρεβάτι, σε Όμηρ.

λέχριος, -α, -ον, πλάγιος, εγκάρσιος, λοξός, Λατ. obliquus, σε Σοφ., Ευρ.· μεταφ., πάντα γὰρ λέχρια τὰν χεροῖν, όλα τα χειρωνακτικά έργα είναι «ανάποδα», «στραβά», σε Σοφ.

λέχρῖς, επίρρ., πλαγίως, δίπλα, λοξά, Λατ. oblique.

λεχώ, -όος, συνηρ. **λεχοῦς, ἢ (λέχος)**, λεχώνα, γυναίκα που μόλις έχει γεννήσει, Λατ. puerpera, σε Ευρ.

λεχώϊος, -ον, αυτός που ανήκει ή ταιριάζει σε λεχώνα, *δῶραλεχώϊα*, δώρα που προσφέρονται στη λεχώνα κατά τον τοκετό, σε Ανθ.

Λεω-κόρειον, τό (κόρη), ηρώο στην Αθήνα που χτίστηκε από τους Αθηναίους στη μνήμη των δύο θυγατέρων του Λεώ, ο οποίος τις παρέδωσε στη σφαγή για να σωθεί η πόλη, σε Θουκ.

λέων, -οντος, ό, Επικ. δοτ. πληθ. *λείουσι*, Λατ. leo, **1.** λιοντάρι, σε Όμηρ.· λέγεται για την Άρτεμη, *σελέοντα γυναιξὶ θῆκε Ζεύς*, ο Δίας σε έκανε λιοντάρι απέναντι στις γυναίκες, γιατί πιστευόταν ότι αυτή προξενούσε τον αιφνίδιο θάνατό τους, σε Ομήρ. Ιλ.· *οἴκοιμὲν λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἄλώπεκες*, σε Αριστοφ. **2.** = *λεοντῆ*, δέρμα λιονταριού, σε Λουκ.

λε-ωργός, -όν (επίρρ. *λέως, *ἔργω*), αυτός που είναι έτοιμος να κάνει τα πάντα, δηλ. θρασύς, κακός, κατεργάρης, πανούργος, ραδιούργος, σε Αισχύλ.· *λεωργότατος*, σε Ξεν.

λεώς, -ώ, ό, Αττ. αντί *λαός*.

λέως, Ιων. επίρρ. = *λίαν*, εντελώς, ολοσχερώς, παντελώς, *λέως οὐδέν*, καθόλου, σε Αρχίλ.· πρβλ. [λεωργός](#).

λεω-σφέτερος, -ον, πολιτογραφημένος, συμπολίτης, σε Ηρόδ.

λεω-φόρος, -ον, Αττ. αντί *λαοφόρος*.

λῆ, γ' ενικ. του *λάω* (B).

λήγω, Δωρ. *λάγω* [ā], μέλ. *λάζω*, **I.** καταπαύω, καταστέλλω, όπως το *παύω*, σε Ομήρ. Ιλ.· με γεν., *χειρας λήγειν φόνοιο*, σταματώ τα χέρια μου από τον φόνο, σε Ομήρ. Οδ. **II.** αμτβ., παύομαι, τελειώνω, καταλήγω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· με γεν., σταματώ από κάτι, παύω να κάνω κάτι, *χόλοιο, φόνοιο*, κ.λπ., σε Ομήρ. Ιλ., Αττ.· με μτχ., σταματώ να κάνω κάτι, παύω, *λήγειν αείδων*, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.

λήδανον, Ιων. αντί *λάδανον*[λᾱ].

ληδάριον[ᾱ], τό, υποκορ. του *λῆδος*, σε Αριστοφ.

λῆδον, τό, θάμνος από τον οποίο παράγεται το λάβδανο, *λάδανον*, μαστιχόδεντρο, Cistus Creticus.

λῆδος, Δωρ. *λᾶδος, -εος, τό*, φτηνό ή ελαφρύ καλοκαιρινό ένδυμα, σε Αλκμάν.

λήζομαι, Αττ. συνηρ. αντί *ληΐζομαι*.

λήθαιος ή ληθαῖος, -α, -ον (Λήθη), αυτός που ανήκει ή προέρχεται από τη Λήθη, σε Ανθ.

ληθάνω, μτβ. του *λανθάνω*, βλ. [λανθάνω](#) B.

ληθαργικός, -ή, -όν, νυσταλέος, αυτός που πάσχει από νύστα, που έχει πέσει σε λήθαργο, κωματώδης, σε Ανθ.

λήθ-αργος, -ον (λήθη)· **I.** αυτός που ξεχνάει, επιλήσμονας, ξεχασιάρης· με γεν., αυτός που λησμονεί κάτι ή κάποιον, σε Ανθ. **II.** ως ουσ., η κατάσταση του λήθαργου, πολύ βαθύς ύπνος, νάρκη, κόμα, σε Αριστ.

ληθεδᾶνός, -ή, -όν (λήθη), αυτός που προκαλεί λήθη, σε Λουκ.

ληθεδών, -όνος, ἦ, ποιητ. αντί *λήθη*, σε Ανθ.

λήθη, Δωρ. **λάθα, ἦ (λανθάνω)**· **I.** επιλησμοσύνη, κατάσταση της λήθης, λησμονιά, Λατ. *oblivio*, σε Ομήρ. *Ιλ.*, Αττ.· *λήθη παρέχειν, ἐμποιεῖν*, σε Πλάτ.· *εἰς λήθην ἐμβάλλειν τινά*, σε Αισχίν., κ.λπ. **II.** μετά τον Όμηρ., τόπος λησμονιάς στον Κάτω Κόσμο, σε Σίμων. κ.λπ.

λήθος, Δωρ. **λᾶθος, τό (λήθομαι)**, = *λήθη*, σε Θεόκρ.

λήθω, λήθομαι, ισοδ. τύποι των *λανθάνω, λανθάνομαι*.

ληϊάς, ποιητ. θηλ. του *ληϊδίου*, αυτή που συλλαμβάνεται σαν λάφυρο πολέμου, αιχμάλωτη, σε Ομήρ. *Ιλ.*

ληϊ-βοτήρ, -ῆρος, ὁ (λήϊον), αυτός που κατατρώει τα σπαρτά, που τα καταστρέφει· θηλ., *σὺς ληιβότειρα*, σε Ομήρ. *Οδ.*

ληϊδίου, -α, -ον (ληϊς), αυτός που συλλαμβάνεται σαν λεία, αιχμάλωτος, σε Ανθ.

ληϊζομαι, Αττ. **λήζομαι**, Αττ. παρατ. *ἐληζόμεν*, μέλ. *ληῖσομαι*, Επικ. *ληῖσομαι*· αόρ. *ἐληῖσάμην*, Αττ. γ' ενικ. *ἐλήσατο*, Επικ. *ληῖσατο*· παρακ. με Παθ.

σημασία *λέλθωμαι*· αποθ. (*ληῖς*)· **I. 1.** λαμβάνω ως λάφυρο, κομίζω ως λεία, σε Όμηρ., Ηρόδ.· γενικά, λαμβάνω δια της βίας, κερδίζω, αποκτώ, σε Ησίοδ. **2.** λεηλατώ, ληστεύω, αρπάζω, ιδίως με επιδρομές, *ἀλλήλους*, σε Θουκ., Ξεν. **3.** απόλ., λεηλατώ, σε Ηρόδ. **II.** παρακ. *λέλθωμαι*, με Παθ. σημασία, έχω γίνει αντικείμενο αρπαγής, με λαμβάνουν ως λεία, σε Ευρ.

ληϊή, ἦ, Ιων. αντί *λεία*.

ληϊ-νόμος, -ον (νέμω), αυτός που κατοικεί στους αγρούς, αγρότης, σε Ανθ.

λήϊον, Δωρ. **λᾶον, τό, 1.** σπαρτά, χωράφι πριν το θερισμό, Λατ. *seges, ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον*, σε Ομήρ. *Ιλ.*· ομοίως σε Ησίοδ., Ηρόδ. **2.** αγρός σπαρμένος με σιτάρι, σιτοβολώνα, σε Θεόκρ., Βάβρ.

ληῖς, Δωρ. **λᾶϊς, -ῖδος, ἦ**, Επικ. αντί *λεία*, λάφυρο, αυτό που αρπάζεται με τη βία, σε Όμηρ., κ.λπ.· κυρίως λέγεται για βοοειδή, σε Ομήρ. *Ιλ.*· χωρίς τη σημασία της διαρπαγής, βοοειδή, αγέλη, κοπάδι, ποίμνιο, σε Ησίοδ., Θεόκρ.

ληϊστήρ, -ῆρος, ὁ, Επικ. τύπος του *ληστής*, κλέφτης, ιδίως, πειρατής, κουρσάρος, σε Ομήρ. *Οδ.*

ληϊστής, -οῦ, ὁ, = Αττ. *ληστής*, σε Ομηρ. Ὑμν., Ηρόδ.

ληϊστός, -ῆ, -όν, αυτός που λαμβάνεται ως λεία, που κερδίζεται δια της βίας, σε Ομήρ. *Ιλ.*· επίσης (με βραχύ φωνήεν), *λειϊστός*, στο *ιδ.*

ληϊστός, -ύος, ἦ, ληστεία, λεηλασία, διαρπαγή, Ιων. τύπος, σε Ηρόδ.

ληϊστόρ, -ορος, ὁ, I. = *ληϊστήρ*, σε Ομήρ. *Οδ.* **II.** ως επίθ., αυτός που προέρχεται από λεία, ληστρικός, σε Ανθ.

ληῖτις, -ιδος, ἦ (ληῖς), αυτή που συνεργεί στη λαφυραγώγηση ή που διανέμει τη λεία, σε Ομήρ. *Ιλ.*

ληῖτον, τό (λαός, λεώς), όνομα που έδιναν οι Αχαιοί στο δημόσιο αρχείο = με το Αθην. *πρυτανεῖον*, σε Ηρόδ., Πλούτ.

ληκέω, Δωρ. **λᾶκέω**, ηχώ, σε Θεόκρ.

ληκῦθίζω (λήκυθος II), κοσμώ με ρητορικά σχήματα, μεγαλοποιώ, σε Στράβ.

ληκῦθιον[ῦ], τό, υποκορ. του *λήκυθος*, μικρή φιάλη λαδιού, σε Αριστοφ.

λήκυθος, Δωρ. λάκυθος[ᾱ], ἦ, I. δοχείο λαδιού, μπουκάλι λαδιού, λαδικό, σε Ομήρ. *Οδ.*, Αριστοφ.· αρωματοθήκη, θήκη για μυρωδικά, σε Αριστοφ. **II.** στον πληθ., ρητορικά σχήματα, επιτήδευση, φράσεις τραγωδίας, Λατ. *ampullae*, σε Κικ. (αμφίβ. προέλ.).

ληκῦθ-ουργός, -όν (ἔργω), αυτός που κατασκευάζει δοχεία λαδιού, σε Πλούτ.

λήμα, -ατος, τό (λάω B)· **I.** θέληση, επιθυμία, απόφαση, σκοπός, σκέψη, σε Αισχύλ., Ευρ. **II.** κατάσταση πνεύματος, πνεύμα, διάθεση. **1.** καλή διάθεση,

δηλ. θάρρος, αποφασιστικότητα, σε Ηρόδ., Πίνδ., Αττ. **2.** κακή διάθεση, δηλ. θρασύτητα, αλαζονεία, αυθάδεια, σε Σοφ.

λημᾶτιάω (λήμα), μόνο στον ενεστ., μεγαλοφρονώ, είμαι αποφασιστικός, έχω θάρρος, σε Αριστοφ.

λημᾶω, μόνο στον ενεστ., έχω τσίμπλες στα μάτια μου ή έχω θολό βλέμμα, *λημᾶν κολοκύνταις*, έχει τσίμπλες στα μάτια του ίσες στο μέγεθος με κολοκύθα, σε Αριστοφ.· μεταφ., *λημᾶν τὰς φρένας*, στον ιδ.

λήμη, ή, ύλη που μαζεύεται στη γωνία των ματιών, κοινώς «τσίμπλα»· μεταφ., ο Περικλής καλούσε την Αίγινα, *ή τοῦ Πειραιέως λήμη*, «τσίμπλα» (δηλ. αποκρουστικό θέαμα) του Πειραιά, σε Αριστ., Πλούτ.· *λήμαι Κρονικαί*, αρχαίες προλήψεις που εμποδίζουν την πνευματική όραση, σε Αριστοφ.

λήμμα, -ατος, τό (εἴ-λημ-μαι, Παθ. παρακ. του *λαμβάνω*), καθετί που μπορεί κάποιος να λάβει, εισόδημα, κέρδος, πρόσδοδος, σε Αισχύλ.· *λήμμα καὶ ἀνάλωμα*, έσοδα και έξοδα, σε Πλάτ.· γενικά, κέρδος, ωφέλεια, Λατ. *lucrum*, σε Σοφ., κ.λπ.· *παντὸς ἥττων λήμματος*, αδύναμος να αντισταθεί στον πειρασμό του κέρδους, σε Δημ.· συχνά στον πληθ., στον ιδ.

Λήμνιος, -α, -ον, κάτοικος της Λήμνου, βλ. [Λήμνος](#).

λημνίσκος, ό (λήνος), μάλλινη στενή ταινία, Λατ. *taenia*, σε Πλούτ., κ.λπ.

Λημνόθεν, επίρρ., από τη Λήμνο, σε Πίνδ.

Λήμνος, ή, νησί στο Αιγαίο Πέλαγος αφιερωμένο στον Ήφαιστο, σε Όμηρ., κ.λπ.· από την ηφαιστειακή φύση του νησιού, η φράση *Λήμνιον πῦρ*, κατέστη παροιμ., σε Σοφ.

λήν, απαρ. του *λάω* (B).

Λήναι, αἱ (ληνός), Βάκχες, σε Θεόκρ.

Ληναϊκός, -ή, -όν, αυτός που προέρχεται ή ανήκει στα *Λήναια*, σε Ανθ.

ληναῖος, -α, -ον (ληνός), αυτός που αναφέρεται στο πατητήρι του κρασιού· **1.** επίθ. του Βάκχου, θεού του πατήματος των σταφυλιών, σε Διόδ. **2.** *Λήναια* (ενν. *ιέρά*), *τά*, τα Λήναια, Αθηναϊκή γιορτή που διεξάγονταν κατά το μήνα *Ληναῖωνα* προς τιμή του Βάκχου, και κατά την οποία τελούνταν δραματικοί αγώνες, ιδίως κωμικών ποιητών, σε Αριστοφ. **3.** *Λήναιον, τό*, τόπος στην Αθήνα όπου γιορτάζονταν τα Λήναια, στον ιδ., Πλάτ.

Ληναῖτης, -ου, ό, = *Ληναϊκός*, σε Αριστοφ.

Ληναίων, -ώνος, ό, αρχ. Ιων. όνομα του έβδομου Αττ. μήνα *Γαμηλιῶνα*, κατά τη διάρκεια του οποίου γιορτάζονταν τα Λήναια (βλ. [Λιονύσια](#))· αντιστοιχούσε στις τελευταίες μέρες του Ιανουαρίου και τις πρώτες του Φεβρουαρίου, σε Ησίοδ.

ληνός, Δωρ. λᾶνός, -οῦ, ή, όπως το Λατ. *lacus, alveus*, κάδος ή σκάφη. **1.** βαρέλι κρασιού, πατητήρι, σε Θεόκρ. **2.** λάρνακα για το πότισμα των βοοειδών, σε Όμηρ. Ύμν.

λήνος, -εος, τό, Λατ. *lana*, μαλλί προβάτου, σε Αισχύλ.

λήξαιμι, ευκτ. αορ. του *λήγω*.

ληξιαρχικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει στον *ληξίαρχον*· *τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον*, δημόσιος κατάλογος δημοτών (μητρώο) κάθε Αθηναϊκού δήμου, σε Δημ.

ληξί-αρχος, ό, ανώτερος άρχοντας στην Αθήνα, ο οποίος κατέγραφε τα ονόματα των ενήλικων νέων δημοτών στο ληξιαρχικό βιβλίο του δήμου τους, όταν εκείνοι έμπαιναν στη νόμιμη ηλικία.

λήξις (Α), -εως, ή (λήξομαι, μέλ. του *λαγχάνω*)· **I.** μερίδα που μεταβιβάζεται δια κλήρου, με κλήρωση, σε Πλάτ.· πρβλ. [λάξις](#). **II.** ως δικανικός όρος, *λήξις*

δίκης ή μόνο λήξις, έγγραφη καταγγελία που υποβαλλόταν στον άρχοντα, σαν το πρώτο βήμα της δικαστικής αγωγής, στον ίδ., Αισχίν.

λήξις (B), **-εως, ή (λήγω)**, παύση, σε Αισχύλ.

ληπτέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του *λαμβάνω*. **I.** αυτός που πρέπει να ληφθεί ή να γίνει δεκτός, σε Πλάτ. **II. 1.** ουδ. *ληπτέον*, αυτό που κάποιος πρέπει να πιάσει, να λάβει, να αποδεχτεί, σε Αριστοφ.· αυτό που κάποιος πρέπει να αναλάβει, σε Ξεν.· αυτό που κάποιος πρέπει να λάβει ή να επιλέξει, στον ίδ. **2.** αυτό που κάποιος πρέπει να λάβει, να δεχθεί, στον ίδ.

ληπτικός, -ή, -όν (λαμβάνω), διατεθειμένος να δεχθεί, σε Αριστ.

ληπτός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *λαμβάνω*, αυτός που μπορεί να γίνει αντιληπτός δια των αισθήσεων, σε Πλάτ., Ανθ.

ληρέω, μέλ. *ληρήσω* (*λήρος*), είμαι ανόητος ή μωρός, μιλάω ή φέρομαι ανόητα, Λατ. *mugari*, σε Σοφ., Αριστοφ.

λήρημα, -ατος, τό, ανόητη ομιλία, φλυαρία, ανοησία, σε Πλάτ.

λήροςA, ό, ανόητη ομιλία, ανοησία, ματαιολογία, σε Αριστοφ.· λέγεται για πρόσωπα, ανόητος, ασήμαντος, σε Πλάτ.· *λήροι λεπτότατοι*, λέγεται για τους σοφιστές, σε Αριστοφ.· ως επιφών., *λήρος*, ανοησία! «κολοκύθια!», στον ίδ.

λήροςB, ό, μικρό κόσμημα από χρυσό που φορούσαν οι γυναίκες, σε Ανθ.

ληρ-ώδης, -ες (εἶδος), μάταιος, ανόητος, σε Πλάτ., Αριστ.

λής, β' ενικ. του *λάω* (B).

λήσιν, απαρ. μέλ. του *λανθάνω*.

λησί-μβροτος, -ον (λήθω, βροτός), αυτός που διαφεύγει της προσοχής των ανθρώπων, κλέφτης, απατεώνας, σε Ομηρ. Ύμν.

λησμοσύνη, ή, = *λήθη*, λησμονιά, σε Ησίοδ., Σοφ.

ληστ-άρχης, -ου, ὁ (ἄρχω), αρχηγός των ληστών, σε Πλούτ.

ληστεία, ἡ, ζωή του ληστή, ληστεία, πειρατεία, Λατ. *latrocinium*, σε Θουκ., Ξεν.

ληστεύω, μέλ. -εύσω (ληστής), εἶμαι ληστής· διεξάγω πειρατικό πόλεμο, ασχολούμαι με την πειρατεία, Λατ. *latrocinari*, σε Δημ. **2.** με αιτ., λεηλατώ, αρπάζω, σε Θουκ.

ληστήριον, τό, I. συμμορία ληστών, σε Ξεν., Αισχίν· καταφύγιο ή «φωλιά» ληστών, λημέρι, άντρο, σε Στράβ. **II.** ληστεία, στον πληθ., Λουκ.

ληστής, -οῦ, ὁ, Ιων. **ληϊστής**, Δωρ. **λαστής (ληϊζομαι)**· ληστής, κλέφτης, άρπαγας, σε Σοφ., Ευρ., Ξεν· ιδίως, ληστής της θάλασσας, πειρατής, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.

ληστικός, -ή, -όν, 1. επιρρεπής στη ληστεία, πειρατικός, σε Θουκ., Δημ· *ληστικόν*, πειρατεία, σε Θουκ· επίσης, συμμορία ληστών, στον ιδ. **2.** επίρρ., *ληστικῶς*, κατά τον τρόπο των πειρατών· συγκρ. *ληστικώτερον*, στον ιδ. **λήστις, ἡ**, μόνο σε ονομ. και αιτ., = *λήθη*, σε Ευρ· *λήστιν ἴσχειν* = *ἐπιλανθάνεσθαι*, λησμονώ, ξεχνώ, σε Σοφ.

ληστο-κτόνος, -ον (κτείνω), αυτός που σκοτώνει ληστές, σφαγέας ληστών, σε Ανθ.

ληστρικός, -ή, -όν, = *ληστικός*, πειρατικός, σε Θουκ., κ.λπ.

ληστρίς, -ίδος, ἡ, ανώμ. θηλ. του προηγ., *ναῦς ληστρίς*, πειρατικό πλοίο, σε Δημ., κ.λπ.

λήσω, λήσομαι, Ενεργ. και Μέσ. μέλ. του *λανθάνω*.

Λητο-γενής, Δωρ. Λάτογενής, -ές (γίγνομαι), αυτός που γεννήθηκε από τη Λητώ, επίθ. του Απόλλωνα και της Άρτεμης, σε Ευρ· ανώμ. θηλ., **Λάτογένεια**, σε Αισχύλ.

Λητοΐδης[ι], Δωρ. **Λάτοΐδας, -ου, ὁ**, γιος της Λητούς, δηλ. ο Απόλλωνας, σε Ομηρ. Ύμν., Ησίοδ.

Λητώ, Δωρ. Λάτώ, ἡ, γεν. *Λατόος*, συνηρ. *Λατοῦς*, δοτ. *Λητοῖ*, η Λητώ, Λατ. *Latona*, μητέρα του Απόλλωνα και της Άρτεμης, σε Όμηρ.

Λητῶος, -α, -ον, αυτός που ανήκει στη Λητώ ή γεννήθηκε από αυτήν, σε Σοφ· Δωρ. **Λάτῶα**, σε Ανθ· θηλ. επίσης, **Λητωῖς, -ίδος**, στον ιδ.

ληφθεῖς, μτχ. Παθ. αορ. του *λαμβάνω*.

λήψις, -εως, ἡ (λήψομαι)· **I.** λήψη, αρπαγή, πιάσιμο, σε Θουκ. **2.** αποδοχή, παραδοχή, παραλαβή, σε Πλάτ· στον πληθ., εισπράξεις, στον ιδ.

λήψομαι, μέλ. του *λαμβάνω*.

λί-, αχώριστο προθετικό μόριο με επιτατική δύναμη, που εμφανίζεται στο επίρρ. *λίαν*, *λι-λαί-ομαι*, *λε-λί-ημαι*.

λιάζομαι, αόρ. *ἐλιάσθην*, Επικ. *λιάσθην*· γ' ενικ. υπερσ. *λελίαστο*· Επικ. αποθ. = *κλίνω*, λυγίζω, γέρνω, κλίνω· **I. 1.** κυρίως λέγεται για ανθρώπους, αποσύρομαι, οπισθοχωρώ, απομακρύνομαι, σε Ομήρ. Ιλ· *δεῦρο λιάσθης*, εδώ εσύ αποχώρησες, στο ιδ· *παρά κληῖδα λιάσθη*, λέγεται για όραμα, οπτασία, ξεγλίστρησε από την κλειδαρότρυπα, σε Ομήρ. Οδ· *ἐλιάσθην πρὸς σε*, ήρθα προς εσένα, σε Ευρ. **2.** βυθίζομαι, πέφτω, *πρηνής ἐλιάσθη*, *λιαζόμενος προτὶ γαίῃ*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** λέγεται για πράγματα, *λιάζετο κῦμα*, υποχωρούσε, στο ιδ· *περὰ λίασθεν* (αντὶ *ἐλιάσθησαν*), τα φτερά του πεθαμένου πουλιού κατέπεσαν, στο ιδ. (αμφιβ. προέλ.).

λίαν[ι], Ιων. και Επικ. **λίην (λι-)**, πολύ, υπερβολικά, σε Όμηρ· *οὐδέ τι λίαν οὔτω*, όχι τόσο πολύ, σε Ομήρ. Οδ· με συνοδεία ρήματος, πάρα πολύ, υπερβολικά, σε Όμηρ· επιτετ. *καὶ λίην*, αληθινά, πραγματικά, στον ιδ· *λίην*

πιστεύειν, το να πιστεύεις απόλυτα, σε Ηρόδ.· *κόμπος λίαν εἰρημένος*, αληθινά, πραγματικά, σε Αισχύλ.· *ἡ λίαν φιλότης*, η υπερβολική του αγάπη, στον ιδ.
λιῆρός, -ά, -όν, όπως το *χλιαρός*, θερμός, υποθερμος, σε Όμηρ.· *οὔρος λιαρός*, θερμός και απαλός άνεμος, σε Ομήρ. Οδ.· *ὑπνος λιαρός*, ήσυχος, ήρεμος, ευχάριστος, γλυκός ύπνος, σε Ομήρ. Ιλ.

λιάσθην, Επικ. αντί *ἐλιάσθην*, αόρ. του *λιάζομαι*· γ' πληθ., **λιάσθεν**, αντί *ἐλιάσθησαν*.

λιβάδιον[ᾱ], τό, υποκορ. του *λιβάς*, μικρό ρυάκι, σε Στράβ.

λιβάζω[ᾱ], μέλ. *λιβάσω* (*λιβάς*) = *λείβω*, αφήνω κάτι να πέσει σε σταγόνες — Μέσ., ρέω σε σταγόνες, στάζω, σε Ανθ.

λίβανος[ι], ό, **I.** δέντρο του θυμιάματος, που παράγει δηλ. τον *λιβανωτόν*, σε Ηρόδ., κ.λπ. **II.** = *λιβανωτός*, με αυτή τη σημασία είναι θηλ., σε Ευρ., κ.λπ. (ξένη λέξη).

λιβανό-χροος, -ον, συνηρ. **λιβανόχρους, -ουν**, αυτός που έχει το χρώμα του λιβανιού, σε Στράβ.

λιβανωτίζω, θυμιατίζω με λιβάνι, σε Στράβ.

λιβανωτός, -οῦ, ό, I. λιβάνι, θυμίαμα, ρητινώδης ουσία που εκρέει το δέντρο *λίβανος*, σε Ηρόδ., Αριστοφ., κ.λπ. **II.** θυμιατό, λιβανιστήρι, Λατ. *thuribulum*, σε Κ.Δ.

λιβανωτο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει ή παράγει λιβάνι, σε Ηρόδ.

λιβάς, -άδος, ή (λείβω), καθετί που πέφτει ή στάζει, πηγή, ρυάκι, σε Σοφ., Ευρ.· στάσιμο νερό, σε Βάβρ.· στον πληθ., ρυάκια, λιμνούλες, σε Αισχύλ., Ευρ.

λίβερτινος, ό, Λατ. *libertinus*, απελεύθερος, σε Κ.Δ.

λίβος, γεν. του *λίψ*.

λίβος[ι], τό, = *λιβάς*· *λίβος αίματος*, σταγόνα ή σημάδια αίματος, σε Αισχύλ.· πληθ. *λίβη*, δάκρυα, στον ιδ.

λιβρός, -ά, -όν (λείβω), υγρός, αυτός που στάζει απ' την υγρασία, σε Ανθ.

Λιβύη, ή, βόρειο μέρος της Αφρικής στα δυτικά της Αιγύπτου, η Λιβύη, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· στους μεταγεν. συγγραφείς επίσης, λέγεται για όλη την ήπειρο· επίρρ., **Λιβύηθεν**, επίσης, **Λιβύηθε**, Δωρ. **Λιβυᾱθε**, από τη Λιβύη, σε Θεόκρ.· επίθ. **Λιβυκός, -ή, -όν**, σε Ηρόδ., κ.λπ.

Λιβυρνοί, οί, λαός της Αδριατικής κάτω από την Ιστρία, σε Στράβ.· επίθ.

Λιβυρνικός, -ή, -όν· *Λιβυρνικόν* (ενν. *πλοῖον*), τό, ελαφρύ και ταχύ σκάφος, όπως αυτά που μετέφεραν σκλάβους, και τα χρησιμοποιούσαν οι *Λιβυρνοί*, σε Πλούτ.· επίσης, *Λιβυρνίς* (ενν. *ναῦς*), *-ίδος, ή*, στον ιδ.

Λιβύς[ι], **-ῦος, ό**, αυτός που προέρχεται από τη Λιβύη, σε Ηρόδ., κ.λπ.· ως επίθ. = *Λιβυκός*, σε Ευρ.· θηλ. **Λιβυσσα[ι]**, σε Πίνδ.· επίσης, **Λυβιστικός, -ή, -όν**, σε Αισχύλ.

Λιβυ-φοῖνις, ό, Λιβυκοφοινικικός, δηλ. Καρχηδόνιος, σε Πολύβ.

λίγα[ι], επίρρ. του *λιγός*, με δυνατή και καθαρή φωνή, σε Όμηρ.

λιγαίνω, μόνο σε ενεστ. και παρατ., (*λυγίς*)· ποιητ. ρήμα: **I.** διαλαλώ με δυνατή φωνή, λέγεται για τους κήρυκες, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται γι' αυτούς που πενθούν, σε Αισχύλ.· επίσης, *σύριγγι λιγαίνω*, παράγω καθαρούς, ευκρινείς ήχους με τον αυλό, παίζω τον αυλό, σε Ανθ.· με σύστ. αντ., *μέλος λιγαίνω*, σε Βίωνα, Μόσχ. **II.** μτβ., τραγουδώ για κάτι ή για κάποιον, σε Ανθ.

λίγγω, μόνο στον Επικ. αόρ. α', *λίγξε βιός*, το τόξο αντήχησε δυνατά, σε Ομήρ. Ιλ.

λίγδην, επίρρ., ακροθιγώς, ίσα που έξυσε την επιφάνεια, Λατ. *strictim*, σε Ομήρ. Οδ. (αμφίβ. προέλ.).

λῖγεῶν, ποιητ. αντί *λῖγειῶν*, γεν. πληθ. θηλ. του *λιγύς*.

λῖγέως, επίρρ. του *λιγύς*.

λιγνύς, -ύος, ἥ, πυκνός καπνός αναμεμιγμένος με φλόγες, ζοφερή φωτιά, σε Αισχύλ., Σοφ., Αριστοφ.· *λιγνὺς πρόεδρος*, στον Σοφ., είναι ο καπνός της φωτιάς που περικυκλώνει τον Ηρακλή.

Λῖγυαστάδης, -ου, ὁ (λιγύς), όνομα του Μίμνερμου, σε Σόλωνα.

λῖγυ-ηχής, -ές (ἦχος), αυτός που αντηχεί με ευκρίνεια, *κιθάρη*, σε Ανθ.

λῖγύ-μολπος, -ον (μολπή), αυτός που τραγουδά καθαρά και με ευκρίνεια, σε Ομηρ. Ὑμν.

λῖγύ-μῦθος, -ον, αυτός που μιλάει ξεκάθαρα, σε Ανθ.

λῖγυ-πνείων, -οντος (πνέω), αυτός που φυσάει βγάζοντας διαπεραστικό ήχο, αυτός που σφυρίζει, σε Ομήρ. Οδ.

λῖγύ-πνοιος, -ον (πνοιή), = το προηγ., σε Ομηρ. Ὑμν.

λῖγυ-πτέρυγος, -ον (πτέρυξ), αυτός που ηχεί μέσω των φτερών του, λέγεται για τον τζίτζικα, σε Ανθ.

λῖγῦρός, -ά, -όν, I καθαρός, αυτός που σφυρίζει, ισχυρός, λέγεται για τον άνεμο, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για μαστίγιο, στο ιδ.· *λιγυρὰ ἄρεα*, θλίψεις, πόνοι που εκδηλώνονται με δυνατούς θρήνους, σε Ευρ.· επίσης, αυτός που έχει καθαρή και γλυκιά φωνή, σε Όμηρ., κ.λπ.· ουδ. πληθ., ως επίρρ., *λιγυρὰ ἀείδειν*, σε Θεόγν.· *λιγυρῶς*, σε Θεόκρ. **II**. μαλακός, εύκαμπτος, λέγεται για την ουρά των σκύλων, σε Ξεν.

λῖγύς, λίγεια, Δωρ. *λιγῆα*, *λιγύ*, αυτός που σφυρίζει ευκρινώς, συριστικός, οξύς, ισχυρός, λέγεται για ανέμους, σε Όμηρ.· λέγεται για ευκρινή, καθαρό, γλυκό και ευχάριστο ήχο, εύηχος, στον ιδ.· λέγεται για το αηδόνι, σε Αισχύλ. **II**. επίρρ., στριγκλίζοντας, σε Όμηρ.· ευκρινώς, σε Ομήρ. Ιλ.· ουδ., ως επίρρ., *λιγὸν μέλπεσθαι*, σε Ησίοδ., Αισχύλ.

Λίγυς[ι], -υος, ὁ, ἥ, αυτός που κατάγεται από τη Λιγουρία, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ.· επίθ. **Λίγυστικός, -ή, -όν**, αυτός που ανήκει στην Λιγουρία, σε Στράβ.

λῖγύ-φθογγος, -ον (φθογγή), αυτός που έχει καθαρή, διαπεραστική φωνή, λέγεται για τους κήρυκες, σε Όμηρ.· λέγεται για το αηδόνι, σε Αριστοφ.

λῖγύ-φωνος, -ον (φωνή), αυτός που έχει καθαρή ή ηχηρή φωνή, οξύφωνος, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, λέγεται για ευχάριστους ήχους, σε Ησίοδ., Θεόκρ.

λίην, Ιων. και Επικ. αντί *λίαν*.

λίθ', έκθλιψη αντί *λίτα*, βλ. [λίς](#).

λιθάδεσσιν, Επικ. αντί *λιθάσιν*, δοτ. πληθ. του *λιθάς*.

λιθάζω (λίθος)· I εκσφενδονίζω πέτρες, σε Στράβ. **II**. μτβ., λιθοβολώ κάποιον, σε Κ.Δ.

λίθαξι[ι], -ἄκος, ὁ, ἥ (λίθος)· I λιθώδης, πετρώδης, σε Ομήρ. Οδ. **II**. ως θηλ. ουσ., = *λίθος*, λίθος ταφικού μνημείου, λίθος επιταφίου, σε Ανθ.· λέγεται για την ελαφρόπετρα, στον ιδ.

λιθάς, -άδος, ἥ, Επικ. δοτ. πληθ. *λιθάδεσσιν* = *λίθος*, σε Ομήρ. Οδ.· περιληπτικά στον ενικ., βροχή από πέτρες, σε Αισχύλ.

λιθάω, βλ. [λιθιάω](#).

λιθεία, ἥ (λίθος)· I είδος ωραίας πέτρας ή μαρμάρου που χρησιμοποιείται στην οικοδόμηση, σε Στράβ. **II**. πολύτιμος λίθος, στον ιδ.

λίθεος[ι], -α, -ον, = *λίθινος*, φτιαγμένος από πέτρα, σε Όμηρ.

λιθή-λογής, -ές (λέγω B), οικοδομημένος από πέτρα, λιθόκτιστος, πετρόκτιστος, σε Ανθ.

λιθιάω ή λιθάω, μόνο σε ενεστ., πάσχω από λιθίαση, υποφέρω από αρθριτικά, σε Πλάτ.

λίθιδιον, τό, υποκορ. του *λίθος*, λιθαράκι, χαλίκι, σε Πλάτ.

λίθινος[λί], -η, -ον και -ος, -ον (λίθος), φτιαγμένος από λίθο, σε Ηρόδ., Πλάτ., κ.λπ.· *λίθινος θάνατος*, θάνατος προξενούμενος από το κοίταγμα της κεφαλής της Γοργώς, σε Πίνδ.· *ἔσθηκε λίθινος*, λέγεται για άγαλμα, σε Ηρόδ.
λίθό-βλητος, -ον, I. λιθοβολημένος, σε Ανθ. **II.** διακοσμημένος με πέτρες, στον ίδ.

λίθοβολέω, ρίχνω πέτρες, λιθοβολώ, σε Κ.Δ.

λίθο-βόλος, -ον (βάλλω)· I. 1. αυτός που ρίχνει λίθους, που χτυπά απανωτά με πέτρες· *λιθοβόλοι, οί*, αυτοί που ρίχνουν πέτρες, σε Θουκ., κ.λπ. **2.**

λιθοβόλος, ό, μηχανή για τη ρίψη λίθων, καταπέλτης, σε Πολύβ., κ.λπ. **II.** προπαροξύτ., *λιθόβολος, -ον*, Παθ., αυτός που βάλλεται από πέτρες, λιθοβολημένος, σε Ευρ.

λίθο-γλύφος[ϋ], ό (γλύφω), γλύπτης της πέτρας, σε Λουκ.

λίθο-δερκής, -ές, αυτός που απολιθώνεται με το βλέμμα, σε Ανθ.

λίθό-δημος, -ον, ο οικοδομημένος από πέτρες, λιθόκτιστος, σε Ανθ.

λίθο-δόμος, ό (δέμω), αυτός που χτίζει, που οικοδομεί με πέτρες, χτίστης, οικοδόμος, σε Ξεν.

λίθο-εργός, -όν (ἔργω), αυτός που μεταβάλλεται σε πέτρα, σε Ανθ.

λίθο-κόλλητος, -ον (κολλάω)· I. διακοσμημένος με πολύτιμους λίθους, σε Θεόφρ., Πλούτ.· *λιθοκόλλητον στόμιον*, χαλινάρι που έχει κολλημένους λίθους (για να το κάνουν οξύτερο, πιο κοφτερό), σε Σοφ. **II.** *τὸ λιθοκόλλητον*, σκαλιστή εργασία, μωσαϊκό, ψηφιδωτό, σε Στράβ.

λίθο-κόπος, ό (κόπτω), αυτός που κόβει, που πελεκάει λίθους, σε Δημ.

λίθο-κτονία, ή (κτείνω), θάνατος δια λιθοβολισμού, σε Ανθ.

λίθό-λευστος, -ον (λεύω), λιθοβολημένος· *λιθόλευστος Ἀρης*, θάνατος με λιθοβολισμό, σε Σοφ.

λίθολόγημα, -ατος, τό, οικοδόμημα από πέτρες, σε Ξεν.

λίθο-λόγος, ό (λέγω B), αυτός που οικοδομεί με πέτρες διαλεγμένες, έτσι ώστε η καθεμιά να εφαρμόζει ακριβώς στη θέση της, με πέτρες όχι κομμένες σε σχήμα τετραγώνου· έπειτα, γενικά, *λιθοδόμος*, κτίστης, σε Θουκ., κ.λπ.

λίθο-ξόος, ό (ξέω), κτίστης, κατεργαστής λίθου ή μαρμάρου, σε Ανθ., Λουκ.

λίθο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που μεταβάλλει σε πέτρα, σε Λουκ.

λίθόρ-ρῖνος, -ον, αυτός που έχει πέτρινο, σκληρό δέρμα, σε Ομηρ. Ὑμν.

λίθος[ι], -ου, ό, I. 1. πέτρα, σε Όμηρ., κ.λπ.· πολύτιμος λίθος, σε Ηρόδ.· μάρμαρο, στον ίδ.· παροιμ., *λίθον ἔψειν*, κάνεις μια τρύπα στο νερό, δηλ. χάνεις την ώρα σου, το χρόνο σου, ματαιοπονείς, σε Αριστοφ.· λέγεται για ηλιθιότητα, *λίθοι*, «στόκοι», «αναίσθητοι», στον ίδ. **2.** πέτρα σαν ύλη, αντίθ. προς ξύλο, σάρκα κ.λπ., σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **II.** επίσης, θηλ. σε Όμηρ., Θεόκρ.· το θηλ. χρησιμ. για κάποιο ιδιαίτερο είδος λίθου, όπως ο μαγνήτης, σε Ευρ., Πλάτ.· λέγεται για δοκιμαστικό λίθο, σε Πλάτ.· *ή διαφανής λίθος*, κομμάτι κρυστάλλου που χρησιμοποιούνταν για άναμμα φωτιάς μέσα από τη συγκέντρωση σε αυτό των ακτίνων του ηλίου, σε Αριστοφ. **III.** στην Αθήνα, *λίθος* (αρσ.), ονομαζόταν και το συγκρότημα βράχων που χρησιμοποιούσαν σαν βήμα οι κήρυκες ή οι ρήτορες, όπως: **1.** το βήμα της Πνύκας, σε Αριστοφ. **2.** άλλο βήμα στην *άγορά* το οποίο χρησιμοποιούσαν οι *κήρυκες*, σε Πλούτ. **3.** βωμό στην *άγοράν*, σε Δημ. **IV.** πιόνι, πούλι, στη ντάμα, ζατρίκιο, σε Θεόκρ.
λίθο-σπαῖδήςάρμός, ό, χάσμα προερχόμενο από την απόσπαση βράχων, σε Σοφ.

λίθό-στρωτος, -ον, στρωμένος με λίθους, σε Σοφ.· *λιθόστρωτον, τό*, έδαφος στρωμένο με ψηφίδες, με μωσαϊκό, σε Κ.Δ.

λιθοτομία, **Ιων. λιθοτομΐη**, ή, μέρος όπου κόβουν βράχους, λατομείο· περισσότερο στον πληθ., λατομεία, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ.

λίθο-τόμος, ό (τέμνω), αυτός που κόβει λίθους, σε Ξεν.

λίθουργέω, μεταβάλλω σε πέτρα, απολιθώνω, σε Ανθ.

λίθ-ουργός, ό (έργω)· **I.** αυτός που δουλεύει την πέτρα, λιθοξόος, σε Αριστοφ., Θουκ. **II.** ως επίθ., *σιδήρια λιθουργά*, τα εργαλεία του λιθοξόου, σε Θουκ.

λίθοφορέω, μέλ. -ήσω, κουβαλάω πέτρες, σε Θουκ.

λίθο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κουβαλάει, μεταφέρει λίθους· ως ουσ., =λιθοβόλος, σε Πολύβ.

λίθω-δης, -ες (εΐδος), όμοιος με λίθο, πετρώδης, σε Ηρόδ., Ξεν.

λικμαΐος, -α, -ον, πρωτεργάτης στο λίχνισμα, στο χώρισμα των σιτηρών από τα άχυρα, σε Ανθ.

λικμάω, μέλ. -ήσω, αόρ. *έλικμησα* (λικμός)· χωρίζω τα σιτηρά από τα άχυρα, λιχνίζω, σε Ομήρ. Ιλ., Ξεν.· μεταφ., διασκορπίζω σαν άχυρο, σε Κ.Δ.

λικμητήρ, -ήρος, ό, αυτός που λιχνίζει το σιτάρι, λιχνιστής, σε Ομήρ. Ιλ.

λικμητός, ό, λίχνισμα, σε Ανθ.

λικμός, -οϋ, ό, = *λίκνον*.

λίκνον, τό, I. λιχνιστική μηχανή, δηλ. πλατύ καλάθι, κόσκινο στο οποίο τοποθετούσαν το σιτάρι μετά το αλώνισμα και έπειτα το έριχναν κατά τη διεύθυνση του ανέμου, ώστε να διαχωριστεί το σιτάρι από το άχυρο· κάνιστρο προσφοράς καρπών στον Βάκχο, πρβλ. Βιργ. *mystica vannus Iacchi*, σε Σοφ., Ανθ. **II.** ενίοτε ο Βάκχος σαν βρέφος μεταφερόταν μέσα σ' αυτό· έπειτα, κούνια, λίκνο, σε Ομηρ. Ύμν., κ.λπ.

λικνο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει το ιερό *λίκνον* σε πομπή, σε Δημ.

λϊκρϊφίς, επίρρ., πλαγίως, στο πλάι, σε Όμηρ.· πρβλ. [λέχριος](#).

λϊλαιόμαι (λι-), αποθ., μόνο σε ενεστ. και παρατ., επιθυμώ ή ποθώ σφόδρα, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., λέγεται για το δόρυ ή τη λόγχη, *λϊλαιομένη χροδς άσαι*, θέλοντας να γευτεί σάρκα, στο ιδ.· *λϊλαιομένη πόσιν εΐναι*, επιθυμούσα σφόδρα να ήταν αυτός ο σύζυγός της, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης με γεν., επιθυμώ κάποιον, ποθώ, *λϊλαιόμενοι πολέμοιο*, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.· επίσης, *φώωσδε λϊλαΐεο*, αγωνίζομαι, παλεύω να επανέλθω αμέσως στο φως της ημέρας (βγαίνοντας από τον Άδη), σε Ομήρ. Οδ.

λϊμαίνω, αόρ. *έλϊμνηνα* (λιμός), υποφέρω από πείνα, σε Ηρόδ.

λϊμενίτης[ι], -ου, ό, κλητ. *λϊμενΐτα*, θεός του λιμανιού (λέγεται για τον Πρίαμο), σε Ανθ.· θηλ. *λϊμενΐτις, -ιδος* (λέγεται για την Άρτεμη), στον ιδ.

λϊμεν-ορμίτης[ι], -ου, ό (όρμιζω), αυτός που οδηγεί, διαμένει στο λιμάνι, σε Ανθ.

λϊμενο-σκόπος, -ον, αυτός που εποπτεύει, επιτηρεί το λιμάνι, σε Ανθ.

λϊμήν, -ένος, ό, I. λιμάνι, ενώ *όρμος* είναι το εσωτερικό μέρος του λιμανιού, όπου τα πλοία προσορμίζονται και οι επιβάτες αποβιβάζονται στην ξηρά, σε Όμηρ., κ.λπ.· στον πληθ., σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ.· επίσης, με γεν. αντικ., *λϊμένες θαλάσσης*, λιμάνια, ως καταφύγια από τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ. **II. 1.** μεταφ., λιμάνι, καταφύγιο, σε Θεόγν.· *έταιρειάς λϊμήν*, λιμάνι φιλίας, σε Σοφ.· *λϊμήν τών έμων βουλευμάτων*, σε Ευρ.· με γεν. αντικ., *χείματος λϊμήν*, λιμάνι ως καταφύγιο από την καταιγίδα, στον ιδ. **2.** μέρος φύλαξης ή συγκέντρωσης, αγγείο, δοχείο, ταμείο, *πλούτου λϊμήν*, σε Αισχύλ.· *παντός οΐωνοϋ λϊμήν*, σε Σοφ.· στον Οιδ. Τύρ., στίχ. 420, η σημασία φαίνεται να είναι, πώς ο Κιθαιρώνας δεν θα γεμίσει από τις φωνές σου; (*λϊμήν έσται τής σής βοής*), πώς δεν θα αντηχήσει από τις φωνές σου;

λιμήνεις, γ' ενικ. ευκτ. αορ. του *λιμαίνω*.

λῆμηρός, -ά, -όν (λιμός), πειναλέος, αυτός που προκαλεί πείνα, σε Θεόκρ., σε Ανθ.

λῆμηρός, -ά, -όν (λιμήν), εξοπλισμένος με καλό λιμάνι, αυτός που διαθέτει καλό λιμάνι, σε Θουκ.

λιμναῖος, -α, -ον (λίμνη), αυτός που ανήκει ή προέρχεται από λίμνη ή έλος, *ὄρνιθας χειρσαίους τε καὶ λιμναίους*, πουλιά που ζουν μαζί στο νερό και στην ξηρά, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

λιμνᾶς, -άδος, ἦ, ποιητ. θηλ. του *λιμναῖος*, σε Θεόκρ., Βάβρ.

λίμνη, ἡ (λείβω)· **I. 1.** λίμνη με στάσιμο νερό, που σχηματίζεται από θάλασσα ή από ποτάμι, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐπειτα, ελώδης λίμνη, βάλτος*, Λατ. *palus*, στο ίδ., Ηρόδ., Αττ.· επίσης, μεγάλη ποσότητα νερού συγκεντρωμένη σε κάποιο τόπο τεχνητή λίμνη, σε Ηρόδ. **2.** στον Όμηρ. και σε άλλους ποιητές, θάλασσα. **II.** *Λίμναι, αἱ*, μέρος των Αθηνών (πιθανώς κάποτε ελώδες), κοντά στην Ακρόπολη, όπου βρίσκονταν το Λήναιον, σε Αριστοφ., Θουκ., κ.λπ.

Λιμνήσιος, ὁ, αυτός που προέρχεται από λίμνη, όνομα βατράχου, σε Βατραχομ.

λιμνήτης, -ου, ὁ, θηλ. **λιμνήτις**, Δωρ. **λιμνᾶτις, -ιδος, I.** αυτός που ζει στις λίμνες ή στα έλη, σε Θεόκρ. **II.** επίθ. της Άρτεμης (προστάτιδα των ψαράδων), δοτ. *Λιμνᾶτι*, συντετμ. αντί *Λιμνάτιδι*, σε Ανθ.

λιμν-ουργός, ὁ (ἔργω), αυτός που εργάζεται στις *λίμνες*, ψαράς, σε Πλούτ.

λιμνο-φύής, -ές (φύομαι), αυτός που φυτρώνει στις λίμνες ή στα έλη, σε Ανθ.

λιμνό-χᾶρις, ὁ, χάρη της λίμνης ή του έλους· **Λιμνοχᾶρής**, αυτός που αγαπά τη λίμνη ή το έλος, όνομα βατράχου, σε Βατραχομ.

λιμν-ώδης, -ες (εἶδος), όμοιος με λίμνη ή έλος, ελώδης· *τὸ λιμνῶδες τοῦ Στρυμόνος*, ελώδες έδαφος στο στόμιο του ποταμού Στρυμόνα, σε Θουκ.

λῆμο-θνής, -ῆτος, ὁ, ἡ (θνήσκω), αυτός που πεθαίνει από πείνα, σε Αισχύλ.

λῆμο-κτονέω (κτείνω), πεθαίνω της πείνας, λιμοκτονώ, σε Πλάτ.

λῆμοκτονία, Ιων. **λιμοκτονίη, ἡ**, θάνατος από ασιτία ή εξαιτίας της αποχής από το φαγητό, σε Πλάτ.

λῆμός, -οῦ, ὁ και ἡ, πείνα, έλλειψη τροφής, σε Όμηρ., κ.λπ.· παροιμ., *ἀπολεῖτε λιμῶ Μηλίω*, σχετικά με την πολιορκία της Μήλου, σε Αριστοφ.· μεταφ., λέγεται για το μυαλό, σε Ευρ.

λῆμο-φορεύς, ὁ (φέρω), αυτός που προξενεί πείνα, αυτός που επιφέρει λιμό, σε Ανθ.

λῆμό-ψωρος, ὁ (ψώρα), νόσημα του δέρματος, σκอร์βούτο, ψώρα προερχόμενη από πείνα ή κακή τροφή, σε Πολύβ.

λῆμώσσω, Αττ. **λιμώττω (λιμός)**, είμαι ξελιγμένος από την πείνα, είμαι πεινασμένος, σε Στράβ., Ανθ.

λίνεος[ι], -α, -ον, συνηρ. **λινούς, -ῆ, -οῦν· (λινόν)**· φτιαγμένος από λινό, λινός, Λατ. *lineus*, σε Ηρόδ., Πλάτ., κ.λπ.

λινό-δεσμος, -ον, = το επόμ., σε Αισχύλ.

λινό-δετος, -ον (δέω), δεμένος με σχοινιά από λινάρι, σε Ευρ.· *λινόδετος τοῦ ποδός*, δεμένος από τα πόδια, φασκιωμένος, σε Αριστοφ.

λῆνο-θήρας, -ου, ὁ (θηράω), αυτός που χρησιμοποιεί δίχτυα, παγίδες για θηράματα, σε Ανθ.

λῆνο-θώρηξ, -ηκος, ὁ, ἡ, Αττ. **λινοθώραξ, -ᾱκος**, αυτός που φοράει λινό θώρακα, σε Ομήρ. Ιλ., Ξεν.

λινό-κλωστος, -ον, αυτός που κλώθει λινάρι, σε Ανθ.

λινό-κροκος, -ον (κρέκω), υφασμένος από λινή κλωστή, λινός, σε Ευρ.

λίνον[ι], τό, I. οτιδήποτε φτιαγμένο από λινάρι· **1.** σχοινί, αλιευτικό σχοινί, σε Ομήρ. Ιλ· κλωστή που κλώθεται από το αδράχτι, σε Ευρ., κ.λπ· και στον πληθ., στον ιδ· μεταφ., κλωστή της ζωής και του πεπρωμένου, την οποία κλώθουν οι Μοίρες, σε Όμηρ., Θεόκρ· παροιμ., *λίνον λίνω συνάπτειν*, δηλ. να ενώνεις το όμοιο με το όμοιο, να ασχολείσαι με θέματα ίδιου είδους, σε Πλάτ.
2. αλιευτικό δίχτυ, σε Ομήρ. Ιλ· κυνηγετικό δίχτυ για σύλληψη θηραμάτων, σε Θεόκρ. **3.** λινό ύφασμα, σε Όμηρ· λινό πανί πλοίου, σε Αριστοφ. **4.** караβόπανο, λινή κλωστή, στον ιδ. **II.** το φυτό που παράγει το λινάρι, Λατ. *linum*, σε Ηρόδ., κ.λπ· *λίνου σπέρμα*, «λινόσπορος», σε Θουκ. **III.** για το *λίνον ᾄειδεν*, βλ. [Λίνος](#) II.

λινό-πεπλος, -ον, αυτός που φορά λινό φόρεμα ή λινό πέπλο, σε Ανθ.

λίνο-πόρος, -ον, αυτός που φουσκώνει τα ιστία του πλοίου, σε Ευρ.

λινοπτάομαι, αποθ. (*λινόπτης*), παρατηρώ τα δίχτυα, βλέπω αν κάτι πιάστηκε σ' αυτά, σε Αριστοφ.

λινό-πτερος, -ον (πτερόν), αυτός που έχει λινά πανιά, λέγεται για πλοία, σε Αισχύλ.

λιν-όπτης, -ου, ό (ᾔψομαι, μέλ. του ὀράω), αυτός που παρατηρεί τα δίχτυα για να δει αν κάτι πιάστηκε σε αυτά, σε Αριστ.

Λίνος[ι], -ου, ό, I. μυθικός αοιδός, γιος του Απόλλωνα και της Ουρανίας (Καλλιόπης), δάσκαλος του Ορφέα, σε Θεόκρ., κ.λπ. **II.** ως προσηγορικό, τραγούδι ή ωδή του Λίνου, την οποία τραγουδά νεαρό αγόρι στην κιθάρα, ενώ οι τρυγητές εργάζονται, *Λίνονδ' ὑπὸ καλὸν ᾄειδε*, έψαλλε το όμορφο άσμα του Λίνου με συνοδεία, σε Ομήρ. Ιλ· πρβλ. [αἴλινος](#), το οποίο είναι πένθιμο, θρηνητικό άσμα.

λίνο-στᾶσία, ή, στήσιμο διχτυών, στημένα δίχτυα, σε Ανθ.

λιν-ουργός, ό (ἔργω), αυτός που υφαίνει το λινάρι, σε Στράβ.

λίνοϋς, -ή, -οϋν, συνηρ. αντί *λίνεος*.

λίνο-φθόρος, -ον (φθείρω), αυτός που καταστρέφει τα λινά, σε Αισχύλ.

λίντεον, βλ. [λέντιον](#).

λίπᾱ[ι], (λίπος), επίρρ., γλοιωδώς, λιπωδώς, πλουσίως, *ἀλείψαι* ή *ἀλείψασθαι* *λίπ' ἐλαίῳ*, αλείφω ή ενεργώ με τέτοιο τρόπο ώστε να αλειφθεί κάτι με λάδι, σε Ομήρ. Ιλ· ομοίως, *χρίσαι* ή *χρίσασθαι* *λίπ' ἐλαίῳ*, στο ιδ· άπαξ, χωρίς τη δοτ. *ἐλαίῳ, λόεσσατο καὶ λίπ' ἄλειπεν*, σε Ομήρ. Οδ· σε όλα αυτά τα χωρία, το *λίπ'* φαίνεται να έχει το τελευταίο φωνήεν αποκομμένο, αλλά και *λίπα ἀλείψασθαι, -εσθαι*, σε Θουκ. κ.λπ.

λίπαίνω, αόρ. *ἐλίπηνα*, (*λίπος*)· **1.** αλείφω με λάδι, χρίζω, μυρώνω — Μέσ., αλείφομαι, σε Ανθ. **2.** λέγεται για ποταμούς, φουσκώνω, εμπλουτίζομαι, σε Ευρ.

λίπ-ανδρέω (λείπομαι, άνήρ), πάσχω από έλλειψη ανδρών, σε Στράβ· και **λίπ-ανδρία, ή**, έλλειψη ανδρών, στον ιδ.

Λιπάρα[πᾱ], ή, το μεγαλύτερο από τα Αιολικά νησιά, σε Θουκ., κ.λπ· επίθ.

Λιπάραϊός, -α, -ον, αυτός που ανήκει στη Λιπάρα, *αἱ Λιπαραῖοι νῆσοι*, σύνολο, άθροισμα των νησιών αυτών, σε Πολύβ.

λίπᾱρ-άμπυξ, -ῦκος, ό, ή, αυτός που φορά λαμπρό κεφαλόδεσμο, μαντήλι κεφαλιού, σε Πίνδ.

λίπᾱρέω, μέλ. *λιπαρήσω*, **I.** επιμένω, εμμένω με εγκαρτέρηση, αρνούμαι να υποχωρήσω, σε Ηρόδ· ομοίως, *μτχ., διάγειν λιπαρέοντας*, συνεχίζω να αντιστέκομαι, να μην υποχωρώ, στον ιδ· επίσης, αντιστρόφως, σαν ρήμα με *μτχ., λιπαρέετε μένοντες*, επιμένετε διατηρώντας τη θέση σας, στον ιδ· ομοίως, με δοτ., *λιπάρεε τῇ πόσει*, εξακολούθησε να πίνεις, στον ιδ. **II.** λέγεται

για επίμονη δέηση: **1.** απόλ., επιμένω δεόμενος, γίνομαι ενοχλητικός, στον ίδ., Αισχύλ., κ.λπ. **2.** με αιτ. και απαρ., ικετεύω κάποιον να κάνει κάτι, σε Αισχύλ., Σοφ. **3.** με αιτ., *λιπαρεῖν αὐτόν*, ικετεύω επίμονα υπέρ αυτού, σε Δημ. **λῑπᾱρήs, -ές, I. 1.** αυτός που επιμένει ή εμμένει σε κάποιο πράγμα, ένθερμος, ακούραστος, σε Πλάτ. **2.** λέγεται για πράγματα, σε Αριστοφ., Λουκ. **II.** ένθερμος στην παράκληση ή στη δέηση, ενοχλητικός, *λιπαρῆs χεῖρ*, που επιμένει στην ικεσία, σε Σοφ.: *τὸ λιπαρές, επίμονη, ενοχλητική ικεσία*, σε Λουκ.: *πρὸς τὸ λιπαρές = λιπαρῶs*, σε Σοφ. **III.** επίρρ., *λιπαρῶs*, ένθερμα, επίμονα, ενοχλητικά, σε Πλάτ. (αμφίβ. προέλ.: η πρώτη συλλαβή φαίνεται να προέρχεται από *λι-*, *λίαν*).

λῑπαρητέον, ρημ. επίθ. του *λιπαρέω*, πρέπει να ικετεύσουμε επίμονα, να γίνουμε ενοχλητικοί, σε Ξεν.

λῑπᾱρία, Ιων. **λιπαρή, ή**, επιμονή, εμμονή, σε Ηρόδ.

λῑπᾱρό-ζωνος, -ον (ζώνη), αυτός που έχει λαμπρή ζώνη, σε Ευρ.

λῑπᾱρό-θρονος, -ον, αυτός που έχει λαμπρό θρόνο, σε Αισχύλ.

λῑπᾱρο-κρήδεμνος, -ον, αυτός που έχει λαμπρό κεφαλόδεσμο, σε Ομήρ. Ιλ.

λῑπᾱρο-πλόκᾱμος, -ον, αυτός που έχει γυαλιστερές πλεξούδες, σε Ομήρ. Ιλ.

λῑπᾱρός, -ά, -όν (λίπος)· I. 1. ελαιώδης, γυαλιστερός, που λάμπει από το λάδι ή το λίπος, κατά τη συνήθεια των αρχαίων να αλείφουν με λάδι τα σώματά τους στην παλαιστρα, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ., κ.λπ. **2.** ελαιώδης, λαδωμένος, αυτός που έχει λίπος, σε Αριστοφ. **II.** λέγεται για την κατάσταση του ανθρώπινου σώματος ή δέρματος, στιλπνός, γυαλιστερός, ζωηρός, Λατ. *nitidus*, *λιπαροὶ πόδες*, εύρωστα, απαλά πόδια, χωρίς καμία ρυτίδα, σε Ομήρ. Ιλ.: *λιπαρώτεροι ἐγένοντο*, σε Ηρόδ.: *λιπαρόν στήθος*, σε Αριστοφ., κ.λπ. **III.**

λέγεται για την κατάσταση της ζωής, πλούσιος, άνετος, ευάρεστος, με ευμάρεια, Λατ. *nitidus*, *lautus*, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ.: ομοίως, *λιπαρῶs γηράσκειν*, σε Ομήρ. Οδ. **IV.** λέγεται για πράγματα, λαμπρός, έξοχος, κομψός, ωραίος, σε Όμηρ. **V.** λέγεται για το έδαφος, παχύς, γόνιμος, εύφορος, Λατ. *pinguis*, σε Όμηρ. Ύμν., Θέογν.: *λιπαραὶ Ἀθῆναι*, προσφιλέs επίθ. στους Αθηναίους, πιθ. αναφορικά προς τις ελιές της Αττικής, σε Πίνδ., Αριστοφ.

λῑπᾱρό-χροος, -ον (χρόα), αυτός που έχει απαλό δέρμα, σε Θεόκρ.

λῑπᾱρό-χρωs, -ωτος, ό, ή, = το προηγ., σε Θεόκρ.

λῑπ-αυγήs, -ές (αὐγή), αυτός που στερείται φωτός, σκοτεινός, ανήλιαγος, τυφλός, σε Ανθ.

λῑπάω (λίπας, λίπος), είμαι παχύς και μαλακός, Επικ. μτχ. *λιπόων*, σε Ανθ.

λίπε, Επικ. αντί *ἐλίπε*, γ' ενικ. αορ. β' του *λείπω*.

λίπειν, απαρ. αορ. β' του *λείπω*.

λῑπερνής, -ές, γεν. *λιπερνέος*, επίσης *λιπερνῆτος*: έρμημος, εγκαταλελειμμένος, χωρίς οικογένεια, σε Αρχίλ.: ομοίως, **λῑπερνήτης, -ου, ό**, θηλ. **λιπερνῆτιs, -ιδος**, σε Ανθ. (αμφίβ. προέλ.).

λῑπό-γάμος, -ον, αυτή που έχει εγκαταλείψει τους δεσμούς του γάμου, λέγεται για την Ελένη, σε Ευρ.

λῑπό-γυιος, -ον (γυῖον), αυτός από τον οποίο λείπει κάποιο μέλος του σώματος, ακρωτηριασμένος, σε Ανθ.

λῑποῖσα, Δωρ. αντί *λιποῦσα*, θηλ. μτχ. αορ. β' του *λείπω*.

λῑπο-μαρτυρίουδίκη, (λείπω, μαρτύριον), αγωγή εναντίον μάρτυρα που δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο, σε Δημ.

λῑπο-μήτωρ, -ορος, ό, ή (μήτηρ), ορφανός από μητέρα, σε Ανθ.

λῑπό-ναυs, ό, ή, αυτός που εγκαταλείπει τον στόλο, σε Αισχύλ.

λίπο-ναύτης, -ου, ό, ναύτης που εγκαταλείπει τους άλλους ναύτες και φεύγει, σε Θεόκρ.

λίπό-νεως, -ων, = *λιπόνανς*, σε Δημ.

λίπό-πατρης, -ιδος, ό, ή, αυτός που προξενεί σε κάποιον λήθη της πατρίδα του, λέγεται για τους λωτούς, σε Ανθ.

λίπο-πάτωρ[ᾱ], -ορος, ό, ή (πατήρ), αυτός που εγκαταλείπει τον πατέρα του, σε Ευρ.

λίπό-πνοος, -ον, συνηρ. **λιπόπνους, -ουν (πνοή)**· εγκαταλελειμμένος από πνοή, αυτός που δεν έχει πνοή, άπνους, νεκρός, σε Ανθ.

λίπος[ι], τό, πάχος (κυρίως ζωικό), *βεβρωτες αίματος λίπος*, καταβρόχθισαν το λίπος του αίματος, σε Σοφ.

λίπο-σαρκής, -ές (σάρξ), αδύνατος, ισχνός, σε Ανθ.

λίπο-στεφᾶνος, -ον, αυτός που πέφτει από το στεφάνι, σε Ανθ.

λίπο-στράτια, ή, εγκατάλειψη στρατού, άρνηση να υπηρετήσει κάποιος στο στρατό, σε Ηρόδ., Θουκ.

λίπο-στράτιον, τό, = το προηγ., σε Θουκ.

λίπο-ταξία, ή, εγκατάλειψη στρατιωτικής θέσης, απόδραση, σε Δημ.

λίπο-ταξιουργαφή, ή, αγωγή, δίκη για λιποταξία, σε Πλάτ., Δημ.

λίπο-τρίχης, -ές (θρίξ), αυτός που έχει χάσει τα μαλλιά του, σε Ανθ.

λίπο-ψυχέω, μέλ. λιποψυχήσω (ψυχή)· I. πεθαίνω, λιποθυμώ, σε Θουκ., Ξεν.

II. στερούμαι τόλμης, δεν έχω θάρρος, χάνω το θάρρος μου, σε Ηρόδ.

λιπόων, Επικ. μτχ. του *λιπάω*.

λίπτομαι, αποθ., με Παθ. παρακ. *λέλιμμαι*, επιθυμώ σφόδρα, σε Αισχύλ.· με γεν., είμαι πρόθυμος για κάτι, ποθώ κάτι, στον ιδ.

λιπών, μτχ. αορ. β' του *λείπω*.

λίζ, ό, Επικ. αντί *λέων*, *λῖν*, *λίες [ι]* και *λῖες*, *λίεσσι [ι]*, λιοντάρι, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ., Θεόκρ.

λίζ, ή, I. Επικ. τύπος αντί *λίσσῃ*, λεία, σε Ομήρ. Οδ. **II.** ως αρσ. ουσ., μόνο οι τύποι, δοτ. *λίτι* και αιτ. *λίτα*, μαλακό, λείο ύφασμα· άλλοι θεωρούν το *λίτα* ως ουσ. αιτ. πληθ., λινά υφάσματα, καλύμματα· σε Ανθ. *λίτα [ι]* *πολυδαίδαλα*, κεντημένα υφάσματα.

λίσαι, προστ. αορ. του *λίσσομαι*· **λίση,** β' ενικ. υποτ.

λίσπος, -η, -ον (λίζ, ή)· I. λείος, γυαλισμένος, σε Αριστοφ. **II.** ως ουσ., *λίσπαι, αί*, κύβοι κομμένοι στα δύο από φίλους (ξένοι), κάθε ένας από τους οποίους κρατάει το μισό σαν ανάμνηση (*σύμβολα*), σε Πλάτ.

λίσσάς, -άδος, I. ανώμ. θηλ. του *λίσσός*, λείος, γυμνός, σε Ευρ., Θεόκρ. **II.** ως ουσ., γυμνός, λείος, απόκρημνος βράχος, σε Πλούτ.

λίσσομαι, γ' ενικ. Iων. παρατ. λισσέσκετο· αόρ. έλίσάμην, Επικ. *έλλισάμην*, προστ. *λίσαι [ι]*, γ' ενικ. υποτ. *λίση*· απαρ. αορ. β' *λίτέσθαι*, ευκτ. *λίτοίμην*· **1.** ικετεύω, αιτούμαι, παρακαλώ, εκλιπαρώ, είτε απόλ. είτε με αιτ. προσ., σε Όμηρ.· σε γεν., πράγμα για το οποίο κάποιος ικετεύει, *λίσσομαί τινα γούνων*, σε Ομήρ. Ιλ.· *λίσσομαι Ζηνός*, σε Ομήρ. Οδ.· συχνά προστίθεται απαρ., *ούδέ σ' έγωγε λίσσομαι μένειν*, δεν σε παρακαλώ να μείνεις, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** με αιτ. πράγμ., ζητώ κάτι, ικετεύω για κάτι, *οἷ αύτῷ θάνατον λιτέσθαι*, στο ιδ.· με δύο αιτ. (προσ. και πράγμ.), *ταῦτα μὲν οὐχ ύμέας έτι λίσσομαι*, γι' αυτά δεν σας παρακαλώ πλέον, σε Ομήρ. Οδ.

λίσσός, -ή, -όν (λίζ, ή), λείος, *λίσσῃ αίπειά τε είς ἄλλα πέτρη*, λεία πέτρα που «τρέχει» απότομα στη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· *λίσσῃ δ' αναδέδρομε πέτρη*, στο ιδ.

λιστός, -ή, -όν (λίσσομαι), αυτός ο οποίος μπορεί να συγκινηθεί από ικεσία, παρά Πλάτ.

λιστρεύω, σκάβω γύρω από ένα φυτό, σε Ομήρ. Οδ.

λίστρον, τό, εργαλείο για εξομάλυνση ή λείανση, σκαπάνη, τσάπα, είδος φτυαριού, σε Ομήρ. Οδ., Μόσχ. (αμφίβ. προέλ.).

λίτα, βλ. [λίσ](#), ή, Π.

λιταίνω (λιτή), σπάνιος τύπος αντί *λιτανεύω*, σε Ευρ.

λιτᾶνέω, μέλ. -εύσω, στους χρόνους που παίρνουν αύξηση, το λ διπλασιάζεται χάριν μέτρου, *έλλιτάνενε, έλλιτάνενεσα (λίτομαι)*· ικετεύω, παρακαλώ, ιδίως ζητώντας προστασία, συντασσόμενο είτε απολ. είτε με αιτ. προσ., σε Όμηρ.· αυτό για το οποίο ικετεύει κάποιος τίθεται σε γεν., *γούνων λιτανεύειν*, σε Ομήρ. Οδ. επίσης, *γούνων άψάμενοι λιτανεύσομεν* (Επικ. αντί *λιτανεύσωμεν*), σε Ομήρ. Ιλ.· με απαρ., στο ίδ.

λιτᾶνός, -ή, -όν (λιτή), ικετευτικός, μέλη, σε Αισχύλ.· ως ουσ., *λιτανά, τά*, = *λιταί, άμφι λιτᾶνά έχεσθαι*, ενασχόληση με ικεσίες, με προσευχές, στον ίδ.

λιταργίζω, Αττ. μέλ. *λιταργιῶ*, σπεύδω, κάνω γρήγορα, σε Αριστοφ.

λίτ-αργος[ι], -ον (λι-), αυτός που τρέχει γρήγορα.

λιτέσθαι, απαρ. αορ. β' του *λίσσομαι*.

λιτή, ή (λίτομαι)· **I.** προσευχή, παράκληση, κυρίως, στον πληθ., σε Ομήρ.

Οδ., Ηρόδ., Τραγ. **II.** *Λιταί*, προσευχές θλίψης και μετανοίας, προσωποποιημένες σαν θεές στην Ομήρ. Ιλ. **I.** 502 κ.εξ.

λιτί, βλ. [λίσ](#), ή, Π.

λιτό-βιος, -ον (λιτός), αυτός που ζει με απλό τρόπο, απέρितτα, με φειδώ, λιτά, σε Στράβ.

λιτοίμην, ευκτ. αορ. β' του *λίσσομαι*.

λίτομαι[ι], = *λίσσομαι*, σε Ομηρ. Ύμν., Ανθ.

λιτός, -ή, -όν (βλ. [λίσ](#), ή)· **1.** λείος, απλός· λέγεται για το ύφος, απλό, απέρितτο, ακαλλώπιστο, σε Αριστ.· λέγεται για πρόσωπα, απλός, λιτός, σε Πολύβ.· επίρρ., *λιτῶς*, σε Ανθ. **2.** ασήμαντος, ανάξιος, τιποτένιος, μηδαμινός, στον ίδ.

λιτός, -ή, -όν (λίτομαι), λιτανευτικός, ικετευτικός, σε Πίνδ.

λιτότης, -ητος, ή (λιτός), απλότητα, σε Πλούτ.

λίτρα, ή, αργυρό Σικελικό νόμισμα, Λατ. *libra*· ως μονάδα βάρους, 12 ουγγιές, μία λίβρα, σε Ανθ.· μεταφ., *λίτρᾶν έτῶν ζήσας, έχοντας ζήσει 72 χρόνια* (επειδή στα μεταγεν. χρόνια η λίβρα χρυσού κοβόταν σε 72 κομμάτια), στον ίδ.

λίτραϊος, -α, -ον, αυτός που ζυγίζει ή αξίζει όσο μια *λίτρα*, σε Ανθ.

λίτρον, τό, αρχ. τύπος αντί *νίτρον*, σε Ηρόδ., Πλάτ.

Λιτῦέρσης, Δωρ. **Λιτυέρσας, ό**, νόθος γιος του Μίδου· άσμα των θεριστών που πήρε αυτό το όνομα από εκείνον, σε Θεόκρ.

λίτυον, τό, Ρωμ. *lituus*, σε Πλούτ.

λιχᾶνός, -όν (λείχω), ό *λιχανός* (ενν. *δάκτυλος*), ο δείκτης του χεριού, από την χρήση του στο γλείψιμο, σε Λουκ.

λιχμάζω (λείχω) **I.** = *λιχμάω*, σε Ησίοδ. **II.** μτβ., γλείφω, γ' ενικ. Ιων. παρατ. *λιχμάζεσκε*, σε Μόσχ.

λιχμάω, μέλ. *λιχηήσω (λείχω)*· παίζω, γλείφω με τη γλώσσα, λέγεται για φίδια, σε Ευρ. — Μέσ., *έλιχηῶντο περι την κεφαλήν*, έπαιζαν γύρω από το κεφάλι σαν φίδια, σε Αριστοφ.

λιχναία, ή, λιχουδιά, λαιμαργία, σε Ξεν., Πλάτ.

λιχνεύω (λίχνος)· **Ι.** γλείφω, σε Λουκ. **ΙΙ.** γλείφω εντελώς· μεταφ., επιθυμώ σφόδρα, ποθώ, *δόξαν*, σε Πλούτ.

λιχνο-βόρος, -ον (βι-βρώσκω), αυτός που τρώει λιχουδιές, λιχούδης, λαίμαργος, σε Ανθ.

λίχνος, -η, -ον, επίσης -ος, -ον (*λείχω*)· **1.** λιχούδης, λαίμαργος, σε Ξεν., Πλάτ. **2.** μεταφ., περίεργος, σε Ευρ.

λίψ, ό, γεν. *λίβός*, ο ΝΔ άνεμος, Λατ. Africus, σε Ηρόδ., Θεόκρ. (από το *λείβω*, επειδή έφερνε υγρασία).

λιψ-ουρία, ή (ούρον), επιθυμία για ούρηση, σε Αισχύλ.

λό', Επικ. αντί *λοῦ'*, δηλ. *λοῦε*, προστ. του *λούω*· επίσης, Επικ. γ' ενικ. παρατ.

λοβός, -οῦ, ό (λέπω)· **1.** λοβός, το κατώτερο μέρος του αυτιού, σε Ομήρ. Ιλ.

2. λοβός του συκωτιού, σε Αισχύλ., Ευρ.· γενικά, συκώτι, σε Αισχύλ.

λογάδην[ά], επίρρ. (*λογάς*), κατ' επιλογή, λέγεται για πέτρες που χρησιμοποιούνται στην οικοδόμηση, σε Θουκ.· κατ' εκλογή, λέγεται για στρατιώτες, σε Πλούτ.

λογάριον[ά], τό, υποκορ. του *λόγος*, *λογάριον δύστηνα*, άθλια και ευτελή λόγια, σε Δημ.

λογάς, -άδος, ό και ή (λέγω Β)· **1.** εκλεκτός, διαλεχτός, κυρίως στον πληθ., λέγεται για επίλεκτους άνδρες, σε Ηρόδ., Ευρ., κ.λπ. **2.** *λογάδες λίθοι*, απελέκτοι λίθοι, οι οποίοι παίρνονται ακριβώς όπως βρέθηκαν, πρβλ.

λογάδην.

λογεῖον, τό (λόγος), κυρίως, τόπος όπου μιλάει κάποιος· στο Αττ. θέατρο, μέρος της σκηνής το οποίο καταλάμβαναν οι υποκριτές, Λατ. pulpitum, σε Πλούτ., κ.λπ.

λογία, ή (λέγω Β), συλλογή, συνεισφορά υπέρ των φτωχών, σε Κ.Δ.

λογίδιον, τό, υποκορ. του λόγος, μικρός μύθος ή μικρή, περιληπτική διήγηση, σε Αριστοφ.

λογίζομαι, αποθ., μέλ. Αττ. *λογιόυμαι*, αόρ. *έλογισάμην*, παρακ. *λελόγισμαι*· αόρ. *έλογίσθην* και κάποιες φορές παρακ. *λελόγισμαι* με Παθ. σημασία· (λόγος)· **I. 1.** λογαριάζω, υπολογίζω (κυρίως λέγεται για αριθμητικούς υπολογισμούς), σε Ηρόδ.· *λογίζομαι από χειρός*, υπολογίζω κατά προσέγγιση, εκ του προχείρου, σε Αριστοφ.· με αιτ. πράγμ., *λογίζομαι τούς τόκους*, υπολογίζω τον τόκο, στον ιδ.· *τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι δώδεκα*, να δαπανήσεις τρεις μνες και να αποδώσεις δώδεκα, στον ιδ. **2.** με αιτ. και απαρ., λογαριάζω, υπολογίζω ότι..., σε Ηρόδ., Δημ. **3.** *λογίζομαί τί τινι*, βάζω στον λογαριασμό κάποιου, χρεώνω κάποιον, Λατ. *imputare*, σε Δημ., Κ.Δ. **4.** *λογίζομαι από...*, αφαιρώ από..., σε Δημ. **II. 1.** χωρίς αναφορά σε αριθμούς, λαμβάνω υπόψη, υπολογίζω, θεωρώ, σε Ηρόδ., Αττ.· *λογίζομαι περίτινος*, κάνω λογαριασμούς, κάνω υπολογισμούς για..., σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** με αιτ. και απαρ., λογαριάζω, θεωρώ, νομίζω ότι..., σε Ηρόδ., Αττ.· *παραλειπομένου του απαρ., υπολογίζω ή λογαριάζω κάτι με αυτό τον τρόπο, τὸν καθ' ἡμέραν βίον λογίζου σόν*, σε Ευρ.· *μίαν ἄμφω τούτω τῷ ἡμέρα λογίζομαι*, λογαριάζω τις δύο μέρες σαν μία, σε Ξεν. **3.** με απαρ. μέλ., λογαριάζω ότι θα κάνω κάτι, υπολογίζω ή περιμένω ότι..., σε Ηρόδ., Ξεν.· με αιτ. μόνο, *βασίζομαι σε...*, *στηρίζομαι σε...*, υπολογίζω σε..., λογαριάζω σε..., σε Σοφ. **4.** συμπεραίνω συλλογισζόμενος, συμπεραίνω ότι..., σε Πλάτ., Ξεν. **III.** αόρ. *έλογίσθην* και ενίοτε παρακ. *λελόγισμαι* χρησιμ. με Παθ. σημασία, λογαριάζομαι ή υπολογίζομαι, σε Ξεν.

λογικός, -ή, -όν (λόγος)· **I.** αυτός που ανήκει ή αρμόζει στον λόγο, σε Πλούτ. **II.** αυτός που αρμόζει στη λογική σκέψη ή συζήτηση, σε Αριστ.· λογικός, στον ιδ.· *ή λογική* (ενν. *τέχνη*), η λογική, σε Κικ.

λόγιμος, -η, -ον και λόγιμος, -ον (λόγος), άξιος λόγου, αξιόλογος, περίφημος, σε Ηρόδ.

λόγιον, τό (λόγος), αγγελία, χρησμός, σε Ηρόδ.· στον πληθ., χρησμοί, στον ιδ., Ευρ., κ.λπ.

λόγιος, -α, -ον (λόγος)· **I. 1.** επιτήδειος σε διηγήματα ή ιστορία, (λόγος IV)· ως ουσ., χρονογράφος, χρονικογράφος, σε Ηρόδ. **2.** γενικά, πεπαιδευμένος, πολυμαθής, εγγράμματος, σε Αριστ., κ.λπ. **II.** έμπειρος στους λόγους, εύλωττος, σε Ευρ., Πλούτ.

λογισμός, ό (λογίζομαι)· **I. 1.** λογαριασμός, υπολογισμός, εκτίμηση, σε Θουκ., Πλάτ.· στον πληθ., αριθμητική, σε Ξεν., Πλάτ. **2.** λογαριασμός, το χαρτί του λογαριασμού, σε Δημ. **II. 1.** χωρίς αναφορά σε αριθμούς, υπολογισμός, εκτίμηση, συλλογισμός, σε Θουκ., Δημ. **2.** λόγος, συμπέρασμα, σε Ξεν. **III.** δύναμη συλλογισμού, λογική ικανότητα, ορθός λόγος, στον ιδ. **λογιστέον**, ρημ. επίθ. του *λογίζομαι*, πρέπει να υπολογίσουμε ή να αφαιρέσουμε, σε Δημ.

λογιστήριον, τό, τόπος στην Αθήνα στον οποίο συναντιόνταν οι *λογισταί*, σε Ρήτ.

λογιστής, -οῦ, ό (λογίζομαι)· **I. 1.** αυτός που υπολογίζει, δάσκαλος της αριθμητικής, σε Πλάτ. **2.** αυτός που υπολογίζει, που συλλογίζεται, που σκέφτεται λογικά, σε Αριστοφ., Δημ. **II.** στον πληθ., ελεγκτές λογαριασμών στην Αθήνα, σωματείο από δέκα άνδρες εκλεγμένους με κλήρο από τη *Βουλήν*, στους οποίους οι άρχοντες μετά τη λήξη της θητείας τους υπέβαλαν τον απολογισμό τους, σε Δημ., κ.λπ.

λογιστικός, -ή, -όν· **I.** επιτήδειος ή έμπειρος, ικανός στους υπολογισμούς, σε Ξεν., Πλάτ.· *ή λογιστική* (ενν. τέχνη), πρακτική αριθμητική, σε Πλάτ. **II. 1.** προικισμένος με λογική, έλλογος, σε Αριστ.· *τò λογιστικόν*, η δύναμη του συλλογίζεσθαι, σε Πλάτ. **2.** αυτός που χρησιμοποιεί το λογικό του, λογικός, σε Ξεν.

λογογράφω, μέλ. *-ήσω*, γράφω λόγους, σε Πλούτ.

λογογράφια, ή, σύνταξη λόγων, και γενικά, πεζών κειμένων, σε Πλάτ.

λογογράφικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή αρμόζει στη σύνταξη πεζών κειμένων, σε Πλάτ.

λογο-γράφος[ᾱ], ὁ (γράφω)· **I.** πεζογράφος· έτσι αποκαλούνταν οι πρώτοι Έλληνες ιστορικοί, από τον Θουκ. **II.** όπως ο *λογοποιός* II, αυτός που γράφει, συντάσσει λόγους, κυρίως αυτός που έχει ως επάγγελμά του τη συγγραφή λόγων επί πληρωμή, λόγους προορισμένους να τους απαγγείλουν άλλοι, σε Πλάτ., κ.λπ.

λογο-λέσχη, -ου, ὁ (λέσχη), φλύαρος, αδολέσχης, σε Ανθ.

λογομᾶχέω, μέλ. *-ήσω*, μάχομαι με τα λόγια ή τις λέξεις, σε Κ.Δ.

λογομᾶχία, ή, μάχη με λόγια ή λέξεις, φιλονικία, έριδα, σε Κ.Δ.

λογο-μάχος, -ον (μάχομαι), αυτός που μάχεται με τα λόγια ή τις λέξεις.

λογοποιέω, μέλ. *λογοποιήσω*, **I. 1.** εφευρίσκω, πλάθω μύθους, κατασκευάζω ψευδείς ιστορίες, σε Πλάτ. **2.** κατασκευάζω διηγήσεις, κυρίως λέγεται γι' αυτούς που διαδίδουν ειδήσεις, μεταδίδουν ψεύτικα νέα, σε Θουκ., Δημ., κ.λπ.

II. γράφω ρητορικούς λόγους, ομιλίες, (βλ. [λογοποιός](#) II), σε Πλάτ.

λογοποιία, ή, διήγηση πλαστών ειδήσεων, σύνθεση ψευδών λόγων, σε Θεόφρ.

λογοποιικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει σε *λογοποιόν* ή είναι όμοιος με αυτόν· *ή λογοποιική τέχνη* = *λογογραφική*, σε Πλάτ.

λογο-ποιός, ὁ (ποιέω)· **I. 1.** πεζογράφος, κυρίως ιστορικός, χρονογράφος, σε Πλάτ., κ.λπ. **2.** μυθογράφος, σε Ηρόδ., Πλούτ. **II. 1.** = *λογογράφος* II, σε Πλάτ. **2.** κατασκευαστής διηγήσεων, κάπηλος ειδήσεων, αυτός που διαδίδει φήμες, σε Δημ.

λόγος, ὁ (λέγω Γ) (Α), έναρθρος λόγος ή λέξεις με τις οποίες εκφράζεται η εσωτερη σκέψη, Λατ. *oratio*· **(Β)** ο ίδιος ο ενδιαθέτος λόγος, η ίδια η ενδόμυχη σκέψη, Λατ. *ratio*.

A. Λατ. *vox, oratio*, αυτό που λέγεται ή συζητείται· **I.** λέξη, στον πληθ., λέξεις, δηλ. ομιλία, λόγος, γλώσσα, σε Όμηρ., κ.λπ.· *λόγου ἔνεκα*, Λατ. *dicis causa*, απλώς, χάριν λόγου, χάριν ομιλίας, σε Πλάτ.· *λόγω*, με πρόφαση, αντίθ. προς το *ἔργω* (πράγματι, στην πραγματικότητα), σε Ηρόδ., Αττ. **II. 1.** λόγος, ισχυρισμός, σε Θουκ.· *χρησμός*, σε Πίνδ., Πλάτ.· λόγος, απόφθεγμα, παροιμία, σε Πίνδ., Αισχύλ. **2.** διαβεβαίωση, υπόσχεση, σε Σοφ. **3.** απόφαση, *κοινῷ λόγῳ*, κοινή συναινέσει, σε Ηρόδ. **4.** όρος, προϋπόθεση, *ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε*, στον ιδ. **5.** διαταγή, εντολή, σε Αισχύλ. **III. 1.** ομιλία, συνδιάλεξη, *εἰς λόγους ἔλθεῖν, συνελθεῖν, ἀφικέσθαι τινί*, σε Ηρόδ., Αττ.· *λόγου μεῖζον, κρεῖσσον*, πέρα από τα λόγια, σε Ηρόδ., Θουκ.· *λόγου ἄξιον*, αξιοσημείωτο, σε Ηρόδ. **2.** δικαίωμα λόγου, άδεια να μιλήσει κάποιος, *λόγον αἰτεῖσθαι*, σε Θουκ.· *διδόναι λόγον*, σε Ξεν. **3.** ομιλία, λόγος για κάποιον, φήμη, Λατ. *fama*, λόγος, σε Ηρόδ., Αττ.· *λόγος ἐστὶ, λόγος ἔχει, κατέχει, φέρεται*, με αιτ. και απαρ. έτσι έχει η φήμη, έτσι διαδίδεται, φημολογείται, Λατ. *fama fert*, σε Ηρόδ., Αττ. **4.** λόγος, ομιλία, γλώσσα, σε Πλάτ. **IV. 1.** λόγος, διήγηση, ιστορία, αντίθ. προς τον απλό μύθο (*μῦθος*), και την κανονική ιστορία (*ιστορία*), σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ.· *έπειτα, πλαστή διήγηση, ιστορία, μύθος*,

όπως αυτοί του Αισώπου, σε Ηρόδ., Πλάτ. **2.** διήγησι, και στον πληθ., ιστορίες, διηγήσεις, σε Ηρόδ.· στον ενικ., μέρος ή τμήμα παρόμοιου συγγράμματος, στον ιδ. **V.** γενικά, πεζός λόγος, πεζογραφία, σε Ξεν., κ.λπ. **VI.** ρητορικός λόγος, ρητορεία, σε Ρήτ. **VII.** όπως το *ῥῆμα*, πράγμα για το οποίο γίνεται λόγος, υποκείμενο ή υπόθεση *λόγου*, σε Ηρόδ., Αττ. **VIII.** αυτό που δηλώνεται, πρόταση, θέση, αρχή, σε Πλάτ.· επίσης = *όρισμός*, ορισμός, στον ιδ. **B. I. 1.** Λατ. ratio, σκέψη, συλλογισμός, *οὐκ ἔχει λόγον*, δεν επιδέχεται λογική, σκέψη, σε Σοφ.· *ὀρθὸς λόγος*, σε Πλάτ.· *ὥς ἔχει λόγον* = *ὥς ἔοικεν*, σε Δημ.· *κατὰ λόγον*, σύμφωνα με τη λογική, λογικά, σε Πλάτ.· *μετὰ λόγου*, στον ιδ. **2.** γνώμη, προσδοκία, σε Ηρόδ. **3.** λόγος, δικαιολογία, ισχυρισμός, πρόφαση, σε Σοφ., κ.λπ. **4.** *ὁ λόγος αἰρέει*, με αιτ. και απαρ., είναι λογικό ότι..., Λατ. ratio evincit, σε Ηρόδ. **II. 1.** λογισμός, θεωρία, εκτίμηση, *λόγον βροτῶν οὐκ ἔσχεν οὐδένα*, σε Αισχύλ.· *Μαρδονίου λόγου οὐδεὶς γίγνεται*, σε Ηρόδ.· *λόγου οὐδενὸς γενέσθαι*, θεωρούμαι ως ανάξιος λόγου, στον ιδ.· *λόγου ποιεῖσθαι τινα ἢ τι*, θεωρώ κάποιον ή κάτι άξιο λόγου, στον ιδ.· ομοίως, *ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιεῖσθαι*, στον ιδ.· *ἐν ἀνδρὸς λόγῳ εἶναι*, λογίζεται ως άνδρας, στον ιδ. **2.** λογαριασμός, λογοδοσία, *λόγον διδόναι τινός*, δίνω λογαριασμό για κάτι, στον ιδ., Αττ.· ομοίως, *λόγον παρέχειν*, σε Πλάτ.· *λόγον λαμβάνειν παρά τινος*, σε Δημ.· *λόγον ἀπαιτεῖν*, στον ιδ.· *λόγον ὑπέχειν*, σε Πλάτ., Δημ., κ.λπ.· *λόγον ἐγγράφειν*, σε Δημ., κ.λπ.· *λόγον ἀποφέρειν*, σε Αισχίν.· πρβλ. [λογιστής](#). **III.** η προσήκουσα σχέση, συμμετρία, αναλογία, *κατὰ λόγον τινός ἢ τινί*, σε Ηρόδ., Αττ. **Γ.** *Ὁ Λόγος*, κατά τον ευαγγελιστή Ιωάννη και τους εκκλησιαστικούς συγγραφείς, περιλαμβάνει και τις δύο παραπάνω σημασίες, Λόγου και Σκέψης, σε Κ.Δ.

λογχεύω, διατρυπώ με λόγχη, σε Ανθ.

λόγχη, ἡ, I. αιχμή δόρατος, λόγχη κονταριού, Λατ. spiculum, σε Ηρόδ., Αττ.· στον πληθ., λέγεται για λόγχη, η αιχμή της με τις ακίδες, *τὸ ξυστὸν τῇσι λόγχησι ὁμοίως*, το κοντάρι όμοια με την αιχμή του δόρατος, σε Ηρόδ. **II.** δόρυ, ακόντιο, λόγχη, Λατ. lancea, σε Πίνδ., Σοφ., κ.λπ. **III.** σώμα λογχοφόρων, σε Σοφ., Ευρ.

λογχ-ήρης, -ες (ἄρω), οπλισμένος με λόγχη, δορυφόρος, σε Ευρ.

λόγχιμος, -ον (λόγχη), αυτός που ανήκει σε λόγχη, *κλόνοι λόγχιμοι*, κρότος από σύγκρουση δοράτων μεταξύ τους, σε Αισχύλ.

λογχόομαι, Παθ., είμαι εξοπλισμένος με κοντάρι, σε Αριστ.

λογχο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που κατασκευάζει λόγχες, σε Ευρ.

λογχο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει, κουβαλάει λόγχη, σε Ευρ.· ως ουσ., ακοντιστής, σε Αριστοφ., Ξεν., κ.λπ.

λογχωτός, -ή, -όν, αυτός που έχει αιχμή λόγχης, οξύς, σε Ευρ., Ανθ.

λόγως, Δωρ. αντί *λόγους*, αιτ. πληθ. του *λόγος*.

λόε, Επικ. αντί *ἔλουε*, γ' ενικ. παρ. του *λούω*.

λοέσσας, λοεσσάμενος, Επικ., Ενεργ. και Μέσ. μτχ. αορ. του *λούω*· Μέσ. μέλ. **λοέσσομαι**.

λοετρόν, λοετροχόος, Επικ. αντί *λουτρόν, λουτροχόος*, σε Όμηρ.

λοέω, Επικ. αντί *λούω*.

λοιβεῖον, τό, αγγείο που χρησίμευε στις σπονδές, σε Πλούτ.

λοιβή, ἡ (λείβω), θυσία με υγρά, Λατ. libatio, σε Όμηρ.· ευκτ. στον πληθ., σε Πίνδ., Σοφ.

λοίγιος, -ον (λοιγός), λοιμικός, θανατηφόρος, ολέθριος, σε Ομήρ. Ιλ.

λοιγός, -οῦ, ὁ, καταστροφή, ερήμωση, βλάβη, φθορά, λέγεται για θάνατο από λοιμό, πανούκλα, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για τον πόλεμο, στο ίδ.· χρησιμ. και για την καταστροφή των πλοίων, στο ίδ.

λοιδορέω, μέλ. *λοιδορήσω*, αόρ. *ἐλοιδορήσα*, παρακ. *λελοιδορήκα* — Μέσ., μέλ. *λοιδορήσομαι*, αόρ. *ἐλοιδορησάμην* — Παθ., αόρ. *ἐλοιδορήθην*, παρακ. *λελοιδορημαι* (*λοιδωρος*)· **I.** υβρίζω, προσβάλλω, κατηγορώ, κακολογώ, προπηλακίζω, σε Ηρόδ., Αττ.· επιπλήττω, σε Ξεν. — Μέσ., μιλώ δηκτικά, μιλώ υβριστικά (ο ένας για τον άλλον), σε Αριστοφ. **II.** το *λοιδοροῦμαι* χρησιμ. και ως αποθ. με δοτ., μιλώ υβριστικά εναντίον κάποιου, σε Αριστοφ., Ξεν.· με σύστ. αντ., *πάντα τὰ αἰσχρὰ λοιδορέονται*, μεταχειρίζονται κάθε είδους απρεπείς κατηγορίες, σε Ηρόδ.

λοιδόρημα, -ατος, τό, ύβρη, κακολογία, προσβολή, σε Αριστ.

λοιδορησμός, -οῦ, ὁ, = *λοιδορία*, σε Αριστοφ.

λοιδορία, ἡ (*λοιδορέω*), ύβρη, προσβολή, κακολογία, σε Θουκ., Πλάτ.

λοιδωρος, -ον, κακολόγος, υβριστικός, προσβλητικός, σε Ευρ.· επίρρ., *λοιδωρως*, σε Στράβ. (αμφίβ. προέλ.).

λοιμός, -οῦ, ὁ, **1.** πανούκλα, λοιμός, κάθε μολυσματική και θανατηφόρος ασθένεια, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· λέγεται για τον λοιμό στην Αθήνα, σε Θουκ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, παρασιτικός άνθρωπος, ενοχλητικός, σε Δημ. (πιθ. συγγενές προς το *λύμη*, Λατ. *lues*).

λοιμ-ώδης, -ες (εἶδος), ὁμοιος με το λοιμό, ολέθριος, ἡ *λοιμώδης νόσος*, λοιμός, πανούκλα, σε Θουκ.

λοιμώσσω, Αττ. **λοιμώττω**, μέλ. *λοιμώζω*, μαστίζομαι από λοιμό, πάσχω από πανούκλα, σε Λουκ.

λοιπός, -ή, -όν (λείπω)· **1.** αυτός που υπολείπεται, υπόλοιπος, Λατ. *reliquus*, σε Ηρόδ., κ.λπ.· στους Αττ., το άρθρο ἡ συμφωνεῖ με το προσδιοριζόμενο ουσ. ἡ το ουσ. εκφέρεται με γεν. που εξαρτάται απ' αυτό, *τὴν λοιπὴν ὁδὸν πορεύεσθαι*, σε Ξεν.· *αἱ λοιπαὶ τῶν νεῶν*, σε Θουκ.· *ἐπίσης, τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας*, σε Ξεν. **2.** *λοιπὸν (ἐστι)*, με απαρ., υπολείπεται να..., κ.λπ., σε Πλάτ., Ξεν.· με άρθρο, *τὸλοιπὸν ἐστὶ σκέψασθαι*, αυτό που μας υπολείπεται ἤδη εἶναι να συλλογιστούμε, σε Πλάτ.· *ἡ δὲ λοιπὸν, quod superest*, σε Αισχύλ., κ.λπ. **3.** συχνά λέγεται για χρόνο, ὁ *λοιπὸς χρόνος*, το μέλλον, σε Πίνδ., Αττ.· *πρὸς τὸν λοιπὸν τοῦ χρόνου*, σε Δημ.· *τὸν λοιπὸν χρόνον*, λέγεται για το μέλλον, σε Σοφ.· *τοῦ λοιποῦ χρόνου*, στον ίδ.· ομοίως, σε ουδ., *τὸ λοιπὸν*, εις το εξής, από εδώ και μπρος, σε Τραγ.· ομοίως, *τὰ λοιπά*, στο ίδ. **4.** *τὸ λοιπὸν και τὰ λοιπά*, το υπόλοιπο, σε Αισχύλ.· *ἐπίσης, λοιπὸν*, ως επίρρ., επιπρόσθετα, επιπλέον, σε Πλάτ.

λοισθήϊος, -ον, Επικ. αντί *λοισθιος*, *λοισθήϊον ἄεθλον*, έπαθλο γι' αυτόν που τερματίζει τελευταίος σε αγώνα, σε Ομήρ. Ιλ.

λοισθιος, -ον, *ἐπίσης λοισθια, -ον*, = *λοισθος*, σε Πίνδ., Τραγ.· ουδ., *λοισθιον*, ως επίρρ., εσχάτως, τελευταία, σε Σοφ., Ευρ.

λοισθος, -ον, = *λοιπος*, έσχατος, ύστατος, τελευταίος, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.· υπερθ. *λοισθότατος*, έσχατος όλων, σε Ησίοδ.

λόκκη, ἡ, μανδύας, χλαμύδα, σε Ανθ. (άγν. προέλ.).

Λοκροί, οἱ, **I.** οι Λοκροί, στους οποίους υπήρχαν τρεις φυλές, οι Οπούντιοι, απέναντι από την Εύβοια, σε Ομήρ. Ιλ.· οι Επικνημίδιοι, όρος Κνήμις στον Μαλιακό κόλπο, σε Θουκ.· και οι Οζόλες, στον Κορινθιακό κόλπο, στον ίδ.· οι Επιζεφύριοι ἡ Ζεφύριοι ήταν αποικία των τελευταίων στο όρος Ζεφύριο στην Κάτω Ιταλία, σε Πίνδ., Θουκ. **II.** επίθ. **Λοκρός, -ά, -όν**, θηλ. **Λοκρίς, -ίδος**, σε Πίνδ.· ἡ *Λοκρίς* (ενν. γῆ), σε Αριστοφ.

Λοξίας, Ιων. **Λοξίης**, -εω, -ου, ὁ, επίθ. του Απόλλωνα, σε Ηρόδ., Τραγ.· προέλ., είτε από το *λοξός* είτε από το *λέγω*, *λόγος*.

λοξο-βάτης[ᾱ], -ου, ὁ (**βῆμα**), αυτός που περπατάει πλαγίως (σαν τον κάβουρα), σε Βατραχομ.

λοξός, -ῆ, -όν, **1.** κεκλιμένος, ελλειψοειδής, πλάγιος, Λατ. *obliquus*, σε Ευρ.· *λοξὰ βαίνειν*, λέγεται για τον κάβουρα, σε Βάβρ.· ὁ *λοξὸς κύκλος*, εκλειπτική, σε Αριστ. **2.** λέγεται για ύποπτα βλέμματα, *λοξὸν ὄραν*, στραβοκοιτάζω, κοιτάζω με δυσπιστία ή υποψία, Λατ. *limis oculis*, σε Σόλων· *λοξὰ βλ.*, σε Θεόκρ.· *αὐχένα λοξὸν ἔχειν*, έχει αποστρέψει τον λαιμό του, δηλ. απέσυρε τη εὐνοιά του, σε Τυρτ.· επίσης, *stare capite obstipio* του Ορατίου, σε Θεόγν. **3.** λέγεται για τη γλώσσα, πλάγιος, αμφίβολος, ασαφής, σκοτεινός, κυρίως σχετικά με χρησμούς, σε Λουκ.

λοξότης, -ητος, ἡ, πλάγια διεύθυνση, πλαγιότητα, λοξότητα, σε Στράβ.

λοξο-τρόχης, ἡ (**τρέχω**), αυτή που τρέχει λοξά, που τρέχει πλάγια (λέγεται για την ηρωίδα Κασσάνδρα του ομώνυμου ποιήματος του Λυκόφρονα), σε Ανθ.

λόξωσις, ἡ, λοξή διεύθυνση, λέγεται για την εκλειπτική, σε Ανθ., Στράβ.

λοπαδ-αρπαγίδης, -ου, ὁ (**ἀρπάζω**), αυτός που αρπάζει τα (γεμάτα φαγητό) πιάτα, σε Ανθ.

λοπάδιον[ᾱ], τό, υποκορ. του *λοπὰς*, πιατέλα, σε Αριστοφ.

λοπὰς, -άδος, ἡ, πήλινο σκεύος για τροφή, σε Αριστοφ.

λοπὶς, -ίδος, ἡ, = *λεπὶς*, σε Αριστοφ.

λοπός, -οῦ ή **λόπος**, -ου, ὁ (**λέπω**), φλοιός, φλούδα, κέλυφος, *λοπὸς κρομύοιο*, φλούδα κρεμμυδιού, σε Ομήρ. Οδ.

λουέω, Επικ. αντί *λούω*· παρατ. *ἐλούεον*.

λοῦσα, Επικ. αντί *ἔλουσα*, αόρ. του *λούω*.

λοῦσθαι, συνηρ. αντί *λούεσθαι*, Μέσ. απαρ. του *λούω*.

λουσῶ, Δωρ. μέλ. του *λούω*.

λουτρο-δάϊκτος, -ον (**δαΐζω**), αυτός που φονεύτηκε στο λουτρό, σε Αισχύλ.

λουτρόν, τό, Επικ. **λοετρόν** (*λούω*)· **I.** λουτρό, το μέρος όπου κάνει κάποιος το μπάνιο του, σε Όμηρ.· κυρίως στον πληθ., *θερμὰ λοετρά*, ζεστά λουτρά, σε Όμηρ. Ίλ.· Αττ., *θερμὰ λουτρά*, σε Αισχύλ., κ.λπ.· επίσης καλούνταν, *λουτρά Ἡράκλεια*, σε Αριστοφ.· *ὑδάτων λοῦτρα*, νερό για λούσιμο, σε Σοφ.· *λοῦσαι τινα λουτρόν*, κάνω κάποιον μπάνιο, στον ίδ. **II.** στους Ποιητές, *σπονδαί ή χοαί*, προσφερόμενες στους νεκρούς, σε Σοφ., Ευρ.

λουτρο-φόρος, -ον (**φέρω**)· **1.** αυτός που φέρει (κουβαλάει) νερό για λούσιμο· ιδίως, στην Αθήνα, αρσενικό παιδί, κοντινός συγγενής του γαμπρού, το οποίο έφερνε σ' αυτόν την ημέρα του γάμου του νερό από τη βρύση (πηγή) Καλλιρρόη· απ' όπου, *λουτροφόρος χλιδή*, τελετή του γάμου, σε Ευρ. **2.** ως ουσ., *λουτροφόρος*, ή, μαύρο, μέλαν αγγείο που τοποθετούσαν στον τάφο των άγαμων ανδρών ή γυναικών, σε Δημ., Ανθ.

λουτροχοέω, μέλ. *λουτροχοήσω*, ρίχνω νερό στην μπανιέρα, σε Ανθ.

λουτρο-χόος, -ον, Επικ. **λοετρόχοος** (**χέω**), αυτός που ρίχνει νερό στην μπανιέρα, ο δούλος που είναι επιφορτισμένος με αυτό το έργο, σε Όμηρ. Οδ., Ξεν.· *λουτροχόος τρίπους*, λέβητας με τρία πόδια, στον οποίο θερμαινόταν το νερό για το μπάνιο, σε Όμηρ.

λουτρών, -ῶνος, ὁ (**λουτρόν**), χώρος, δωμάτιο για μπάνιο, οικοδόμημα στο οποίο υπήρχαν λουτήρες για μπάνιο, σε Αισχύλ., Ξεν.

λούω, συνηρ. από το αρχ. **λοέω**, από όπου, στον Όμηρ., παρατ. *λόεον*, απαρ. αορ. *λοέσσαι*, μτχ. *λοέσσας*, Μέσ. μέλ. *λοέσσομαι*, γ' ενικ. αορ. *λοέσσατο*, μτχ. *λοεσσάμενος*· επίσης, Επικ. παρατ. *ἐλούεον*· μεταγεν. τύποι, μέλ. *λούσω*, Δωρ.

λουσῶ, αόρ. ἔλουσα, Επικ. λοῦσα — Μέσ., μέλ. λούσομαι· αόρ. ἐλουσάμην, Επικ. γ' πληθ. λούσαντο — Παθ., παρακ. λέλουμαι, γ' ενικ. λέλονται, μτχ. λελουμένος· αρχ. ενεστ. λῶω, από όπου γ' ενικ. λόει, Επικ. γ' ενικ. παρατ. λόε, γ' πληθ. λῶον· απαρ. λόεσθαι· επίσης, Αττ. συνηρ. τύποι, γ' ενικ. και α' πληθ. παρατ. ἔλου, ἐλοῦμεν· Παθ. ενεστ. λοῦται, λοῦνται, γ' πληθ. παρατ. ἐλοῦντο, Ιων. λοῦντο, απαρ. λοῦσθαι, μτχ. λούμενος· **I. 1.** πλένω κάποιον άλλο, ορθότερα, λούζω το σώμα του (νίζω χρησιμ. για χέρια και πόδια, πλύνω για τα ρούχα), σε Όμηρ.· λούσατε ἐν ποταμῷ, πλύντε τον, δηλ. αφήστε τον να κάνει μπάνιο, σε Όμηρ. Οδ.· επίσης, λό' ἐκ τρίποδος, με έλουσε (με νερό) σε μεγάλο καζάνι, στο ίδ. **II. 1.** Μέσ. και Παθ., λούζομαι, με γεν., λελουμένος Ήσκεανοιο, (λέγεται για άστρο που μόλις ανέτειλε), πρόσφατα λουσμένο στον ωκεανό, σε Όμηρ. Ιλ.· ομοίως, λούεσθαι ποταμοῖο, λούζομαι στο νερό του ποταμού, στο ίδ.· ομοίως, ἀπὸ κρήνης λούμενος, σε Ηρόδ.· ἀπόλ., λούσαντο, σε Όμηρ. Οδ., κ.λπ.· λελουμένος, φρεσκομπανιαρισμένος, αυτός που έκανε μπάνιο προ ολίγου, σε Ηρόδ.· ἤλθε λουσόμενος (Οράτ. ire lavatum), σε Αριστοφ. **2.** με καθαρά Παθ. σημασία, λοῦσθαι ὑπὸ τοῦ Διός, δηλ. λουσμένος από τη βροχή του ουρανού, σε Ηρόδ. **3.** με καθαρά Μέσ. σημασία, λοέσσεσθαι χρῶα, πλένω το σώμα μου, σε Ησίοδ.

λοφάω, μέλ. *λοφήσω*, **1.** έχω λοφίο (λόφος), λέγεται για τον κορυδαλλό, σε Βάβρ. **2.** κακώς έχω ως προς το λοφίο (δηλ. έχω λοφίο μεγαλύτερο από όσο πρέπει), σε Αριστοφ.

λοφεῖον, τό (λόφος), βάση περικεφαλαίας που στηριζόταν το λοφίο, σε Αριστοφ.· οποιαδήποτε θήκη, στον ίδ.

λοφη-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που έχει λοφίο, λέγεται για τον κορυδαλλό, σε Βάβρ.

λοφιά, Ιων. **λοφιή, ή (λόφος)**· **1.** όνομα του λαιμού και της πλάτης συγκεκριμένων ζώων, χ αίτη των αλόγων, τριχωτή ράχη χοίρων και υαινών, σε Όμηρ. Οδ., Ηρόδ. **2.** πτερύγιο ράχης ψαριών, σε Ανθ.

λοφιήτης, -ου, ό, αυτός που κατοικεί στους λόφους, λέγεται για τον Πάνα, σε Ανθ.

λοφνίς, -ίδος, ή (λέπω), λαμπάδα από φλούδες κλημάτων, σε Ανθ.

λοφόομαι (λόφος), Παθ., υψώνομαι.

λοφο-ποιός, ό (ποιέω), κατασκευαστής περικεφαλαίων, κατασκευαστής λοφίων για περικεφαλαίες, σε Αριστοφ.

λόφος, -ου, ό, I. κυρίως, αυχένas υποζυγίων βοοειδών, επειδή ο ζυγός στηρίζεται σ' αυτόν και δημιουργεί τριβή (λέπει)· λέγεται για άλογο, χ αίτη, σε Όμηρ. Ιλ.· λέγεται για τον άνδρα, σβέρκος, το πίσω μέρος του λαιμού, στο ίδ.· ὑπὸ ζυγῷ λόφον ἔχει, έχω τον αυχένα κάτω από τον ζυγό, δηλ. υπακούω υπομονετικά, σε Σοφ. **II.** λόφος βουνού, ράχη βουνού, σε Όμηρ. Οδ., Ηρόδ., κ.λπ. **III. 1.** λοφίο περικεφαλαίας, Λατ. crista, σε Όμηρ., κ.λπ. **2.** λοφίο στο κεφάλι πτηνών, Λατ. crista, είτε από φτερά, όπως στον κορυδαλλό, σε Σιμων.· είτε από σάρκα, λειρι κόκκορα, σε Αριστοφ. **3.** λέγεται για ανθρώπους, πλεξούδα της κορυφής των μαλλιών, *λόφους κείρεσθαι*, κουρεύομαι έτσι ώστε να έχω λοφίο ή πλεξούδα στην κορυφή, σε Ηρόδ.

λόφωσις, ή (λοφόομαι), ύπαρξη λοφίου, ή *λόφωσις τῶν όρνέων*, τα λοφία τους, σε Αριστοφ.

λοχᾱγέτης, -ου, ό, Δωρ. και Αττ. αντί *λοχηγέτης*, = *λοχαγός*, σε Αισχύλ., Ευρ.

λοχᾱγέω, Δωρ. και Αττ. αντί *λοχηγέω*, ηγούμαι λόχου, διοικώ λόχον (συνήθως σώμα από 100 άνδρες), σε Ξεν.· με γεν., *λόχου λοχηγεῖν*, σε Ηρόδ.

λοχᾱγία, ή, Δωρ. και Αττ. αντί *λοχηγία*, αξίωμα ή θέση του *λοχαγοῦ*, σε Ξεν.

λοχ-ἄγος, -οῦ, ὁ (λόχος, ἡγέομαι=ἄγω)· **I.** Δωρ. και Αττ. αντί *λοχηγός*, αρχηγός ἐνοπλου σώματος, σε Σοφ. **II.** κυρίως, αρχηγός λόχου στρατιωτῶν (συνήθως 100 ἄνδρες), σε Ξεν.· ἀλλά, στον Σπαρτιατικό στρατό, διοικητῆς *λόχου*, στον ἰδ.· στον περσικό στρατό, διοικητῆς, στον ἰδ.

λοχάζομαι, = λοχάω, σε Ανθ.

λοχαῖος, -α, -ον, = λόχιος, μυστικός, κρυφός, λαθραῖος, σε Ανθ.

λοχάω, μέλ. λοχήσω, Επικ. επίσης λοχήσομαι· ἀόρ. *ἐλόχησα·* Επικ. γ' πληθ. *λοχόωσι*, μτχ. *λοχόων (λόχος)·* **1.** ἐνεδρεύω, παραφυλάω, παγιδεύω, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. **2.** ἀπόλ., παραφυλάω ἢ στήνω ἐνέδρα, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· κυρίως σε μτχ. αορ. μαζί με ἄλλο ρῆμα, *λοχήσας πολλοὺς διέφθειρεν*, σε Θουκ. — Μέσ., *λοχησάμενος*, σε Ομήρ. Οδ. **3.** με αιτ. τόπου, καταλαμβάνω στήνοντας ἐνέδρα, *ἐλόχησαν τὴν ὁδόν*, σε Ηρόδ.

λοχεία, ἡ (λοχεύω)· **I.** τοκετός, γέννα, κρεβάτι τοκετού, σε Ευρ., Πλάτ. **II.** = *λόχευμα* **I**, σε Ανθ.

λοχεῖος, -α, -ον, και λοχεῖος, -ον, = λόχιος, λοχεῖα (ενν. χωρία), τόπος γέννησης, σε Ευρ.

λοχεός, -οῖο, ὁ, = λόχος, ἐνέδρα, σε Ησίοδ.

λόχευμα, -ατος, τό (λοχεύω)· **I.** αὐτό το οποίο γεννιέται, τέκνο, παιδί, σε Ευρ. **II.** στον πληθ., τοκετός, στον ἰδ.· μεταφ., *κάλυκος ἐν λοχεύμασιν*, κατὰ το ἀνοιγμα του μπουμπουκιού, σε Αισχύλ.

λοχεύω (λόχος II)· **I. 1.** γεννῶ, τίκτω, σε Ομηρ. Ὑμν., Ανθ. **2.** λέγεται για τη μαία, βοηθῶ στον τοκετό, υπηρετῶ κατὰ τον τοκετό, «ἐλευθερώνω», *λοχεύω τινά*, σε Ευρ. — Παθ., ἔρχομαι στην ὥρα του τοκετού, κοιλοπονώ, γεννῶ, στον ἰδ.· *λοχευθεῖσα πυρί*, λέγεται για τη Σεμέλη, στον ἰδ. **II.** Μέσ., ὅπως το Ενεργ., λέγεται για τη μητέρα, σε Ευρ.· λέγεται για τον τόπο της γέννησης, σε Ανθ. **III.** Παθ., λέγεται για το παιδί, γεννιέμαι, σε Σοφ.· *Τιτάνι λοχευθεῖσαν*, δια της μαιευτικῆς τέχνης του Τιτάνα, σε Ευρ.· μεταφ., γενικά, κείμαι, ἐν *τεύλοισι*, σε Αριστοφ.

λοχηγέτης, λοχηγέω, λοχηγός, ὁ, Ιων. αντί λοχαγέτης, λοχαγέω, λοχαγός.

λόχια, τά, και Λοχία, ἡ, βλ. [λόχιος](#).

λοχίζω, μέλ. λοχίσω, = λοχάω, ἐνεδρεύω, τινά· **I.** Παθ., *λοχισθέντες διεφθάρησαν*, καταστράφηκαν, κατακερματίστηκαν πέφτοντας στην ἐνέδρα, σε Θουκ. **2.** τοποθετῶ σε ἐνέδρα, στον ἰδ. **II.** διαμοιράζω ἄνδρες σε στρατιωτικά σώματα (*λόχοι*), τους παρατάσσω σε μάχη, σε Ηρόδ., Πλούτ.

λόχιος, -α, -ον, I. αὐτός που ανήκει στον τοκετό, *λόχια νοσήματα*, λοχεία, κλίνη τοκετού, σε Ευρ.· *ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαισι*, στον ἰδ. **II.** *Λοχία*, ἡ, ἐπίθ. της Ἀρτεμης *Εἰλειθυίας*, στον ἰδ. **III.** *λόχια, τά*, γέννηση, γέννα, σε Ανθ.

λοχισμός, ὁ (λοχίζω), τοποθέτηση σε ἐνέδρα, σε Πλούτ.

λοχίτης[ι], -ου, ὁ (λόχος), στρατιώτης ἀπὸ τον ἴδιο λόχο ἢ στρατιωτικό σώμα, συστρατιώτης, συμπολεμιστής, συμμαχητής, σε Αισχύλ., Ξεν.

λοχμαῖος, -α, -ον, αὐτός που ανήκει σε λόχη, Μοῦσα λοχμαία, λέγεται για το ἀηδόνι, σε Αριστοφ.

λόχη, ἡ (λόχος), πύκνωμα, συστάδα (θάμνων), σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ.

λόχημιος, -ον, = λοχμαῖος, σε Ανθ.

λοχη-ώδης, -ες (εἶδος), θαμνώδης, δασύς, σε Θουκ.

λόχονδε, ἐπίρρ., ἐνεδρεύοντας, στήνοντας ἐνέδρα, σε Όμηρ.

λόχος, ὁ (λέγω A)· **I.** ἐνέδρα, δηλ.: **1.** τόπος ἐνέδρας, τόπος παραφύλαξης, σε Όμηρ., Ευρ. **2.** η πράξη της ἐνέδρας, *λόχον εἶσαι*, στήνω ἐνέδρα, σε Όμηρ.· *λέγεσθαι ἐς λόχον*, βρίσκομαι σε ἐνέδρα, σε Ομήρ. Ιλ.· με γεν. αντικ., *λόχος θείοιο γέροντος*, ο τρόπος να τον παραφυλάς, σε Ομήρ. Οδ. **3.** ἄντρες που

στήνουν ενέδρα, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. **4.** κάθε ένοπλο σώμα στρατιωτών (μόνο πεζών), σε Ομήρ. Οδ., Τραγ.· σώμα στρατιωτών, όμιλος, σύνταγμα, σε Ξεν.· κατά τους Σπαρτιάτες, ο *λόχος* ήταν το τέταρτο ή πέμπτο μέρος της *μόρας*, σε Ηρόδ.· ο *ιερός λόχος*, ιερό στρατιωτικό σώμα της Θήβας, σε Πλούτ. **5.** κάθε σώμα λαού, σωματείο για πολιτικούς σκοπούς, σε Ξεν., κ.λπ.· χρησιμ. ως μετάφραση του Ρωμ. *centuria*, σε Πλούτ., κ.λπ. **II.** τοκετός, γέννα, σε Αισχύλ. *λοχών*, Επικ. αντί *λοχών*, μτχ. του *λοχάω*.

λοχόωσι, Επικ. αντί *λοχῶσι*, γ' πληθ. του *λοχάω*.

λόω, βλ. *λούω*.

λύα, ή, Δωρ. αντί *λύη*.

Λυαῖος, ό (*λύω*), σωτήρας, λυτρωτής, λέγεται για τον Βάκχο, σε Ανακρεόντ.

λυγαῖος, -α, -ον (*λύγη*), σκιώδης, σκιερός, σκοτεινός, σε Ευρ.

λύγδην, επίρρ. (*λύζω*), με λυγμούς, σε Σοφ., Ανθ.

λυγδίνεος[ι], -α, -ον, = *λύγδινος*, σε Ανθ.

λύγδινος, -η, -ον, **1.** από λευκό μάρμαρο, σε Βάβρ., Ανθ. **2.** λευκός σαν μάρμαρο, σε Ανθ.

λύγδος, ή, λευκό μάρμαρο, σε Ανθ.

λυγίζω, Δωρ. μέλ. *λυγιζῶ*, παρακ. *λελύγισμαι* — Παθ., Δωρ. αόρ. *έλυγίχθην* (*λύγος*)· **I. 1.** λυγίζω, κάμπτω ή συστρέφω κάτι, όπως κάνει κάποιος το κλαδί ιτιάς, *πλευράν λυγίζω*, λέγεται για χορευτή, σε Αριστοφ.· *λυγίζω άλλήλους*, λέγεται για παλαιστές, σε Λουκ. **2.** ρίπτω, καταβάλλω, κυριεύω, σε Θεόκρ. **II. 1.** Παθ., κάμπτομαι, λυγίζομαι, συστρέφομαι σαν κλαδί ιτιάς, κάμπτομαι ή συστρέφομαι έτσι ώστε να αποφύγω το χτύπημα, σε Πλάτ., Λουκ.· μεταφ., σε μτχ. παρακ., *λελυγισμένος*, θηλυπρεπής, σπασμένος, σε Ανθ. **2.** στρέφομαι, «παίζω», όπως το κοίλο μέρος του οστού στην άρθρωση, σε Σοφ. **3.** μεταφ., κάμπτομαι, καταβάλλομαι, ηττώμαι, νικιέμαι, σε Θεόκρ.

λυγισμός, -οῦ, ό, κάμψη, στροφή, λέγεται για τους παλαιστές, σε Λουκ.· μεταφ., λέγεται για τις υπεκφυγές των σοφιστών, σε Αριστοφ.

λύγκειος, -α, -ον (*λύγξ*, ό), οξυδερκής, σε Ανθ.

λύγξ, ό, ή, γεν. *λυγκός*, κάποιο σαρκοφάγο ζώο, σε Ευρ., κ.λπ.

λύγξ, ή, γεν. *λυγγός* (*λύζω*)· σπασμοδική πάθηση του λάρυγγα, λόξυγγας, *λύγζκενή*, μάταιη σύσπαση για εμετό, χωρίς δηλ. να ακολουθήσει κένωση στομάχου, σε Θουκ.

λύγος[ι], ή, *vitex agnus castus*, δέντρο όμοιο με ιτιά, «λυγαριά»· στον πληθ., τα κλωνάρια της, Λατ. *vimina*, σε Όμηρ., Ευρ.

λυγο-τευχής, -ές (*τεύχω*), φτιαγμένος από λυγαριά, σε Ανθ.

λυγώω, μέλ. *λυγῶσω*, δένω σφιχτά, γερά, σε Ανθ.

λυγρός, -ά, -όν, **I. 1.** πληγωμένος, ολέθριος, πένθιμος, σε Όμηρ., Τραγ.· *τὰ λυγρά*, δυστυχία, αθλιότητα, όλεθρος, καταστροφή, σε Όμηρ., Ησίοδ. **2.** ολέθριος, με Ενεργ. σημασία, *φάρμακα λυγρά*, σε Ομήρ. Οδ.· *γαστήρ λυγρή*, η κοιλιά ως αιτία του ολέθρου, στο ίδ. **3.** *εἴματα λυγρά*, άθλια ενδύματα, στο ίδ. **II.** λέγεται για πρόσωπο, ολέθριος, επιβλαβής, στο ίδ.· *ελεεινός*, δηλ. αδύναμος, δειλός, σε Όμηρ., Σοφ. **III.** επίρρ., *λυγρῶς*, αθλίως, ελεεινά, σε Ομήρ. Ιλ.

Λυδία, ή, βασίλειο του Κροίσου στη Μ. Ασία· έπειτα, Περσική σατραπεία, σε Ηρόδ.· *τὰ Λυδιακά*, η ιστορία της Λυδίας από τον Ξάνθο.

Λυδίζω, μιμούμαι τον Λυδό, λέγεται για τον Μάγνητο, στην κωμωδία του που ονομάζεται *Λυδοί*, σε Αριστοφ.

Λύδιος[ι], -α, -ον και *Λύδιος*, -ον, αυτός που προέρχεται από τη Λυδία, Λυδικός, σε Πίνδ., κ.λπ.· *Λυδία λίθος*, ή, είδος πυρόλιθου που

χρησιμοποιούνταν στην εξέταση του χρυσού, σε Σοφ.: επίσης, *Λυδία πέτρα*, σε Θεόκρ.

Λυδιστί[ι], επίρρ., κατά τη γλώσσα των Λυδών, κατά τον τρόπο, κατά τα ήθη των Λυδών, σε Πλάτ.: λέγεται για τη μουσική, κατά τη Λυδική αρμονία, ή *Λυδιστί άρμονία*, στον ίδ.

Λυδός, -οῦ, ὁ, κάτοικος της Λυδίας, σε Πίνδ., Ηρόδ., κ.λπ.

λύζω, μέλ. *λύζω*, έχω λόξυγγα, κλαίω με λυγμούς, σε Αριστοφ., Ανθ. (ηχομιμ. λέξη).

λύη[ῡ], Δωρ. *λύα, ή* (λύω), διάλυση, χωρισμός: απ' όπου, διχόνια, διχασμός, στάση, ανατρεπτική ενέργεια, σε Πίνδ.

λύθεν, I. Επικ. αντί *ἐλύθησαν*, γ' πληθ. Παθ. αορ. του *λύω* · **II.**=*λυθέν*, μτχ. ουδ. Παθ. αορ.

λυθῆναι, απαρ. Παθ. αορ. του *λύω*.

λύθρον, τό ή λύθρος, ὁ (λούω), μόλυνση από αίμα, ακάθαρτο αίμα, σε Όμηρ., Ανθ.

λυθρ-ώδης, -ες (εἶδος), μολυσμένος με ακάθαρτο αίμα, σε Ανθ.

λυκά-βας[κᾱ], -αντος, ὁ, **I.** έτος, σε Ομήρ. Οδ., Βίωνα. **II.***λυκάβαντίδες ὦραι, αί*, ώρες που αποτελούν το έτος, σε Ανθ. (πιθ. από **λύκη, βαίνω*, η οδός του φωτός, ο δρόμος του ηλίου).

Λύκαια, τά, βλ. [Λυκαῖος](#).

λύκαινα[ῡ], ή, θηλ. του *λύκος*, θηλυκός λύκος, σε Βάβρ., Πλούτ.

λυκαινίς, -ίδος, ή, = το προηγ., σε Ανθ.

Λυκαῖος, -α, -ον, I. Αρκαδικός, επίθ. του Δία, σε Ηρόδ., Πίνδ., κ.λπ. **II. 1.**

Λυκαίον, τό, ο ναός του Δία, σε Πλούτ.: ομοίως, *Λυκαίον σήκωμα*, σε Ευρ. **2.**

το όρος Λυκαίο στην Αρκαδία, σε Θεόκρ. **III.****Λύκαια** (ενν. *ιέρα*), *τά*, η εορτή του Λυκαίου Δία, σε Ξεν.: επίσης, = Ρωμ. Lupercalia, σε Πλούτ.

Λυκάονία, ή, επαρχία στα Νότια της Μικράς Ασίας, σε Ξεν., κ.λπ.: οι κάτοικοι ονομάζονταν **Λυκάονες, οί**, στον ίδ.: επίρρ., **Λυκαονιστί**, στη Λυκαονική διάλεκτο, σε Κ.Δ.

λυκ-αυγής, -ές (*λυκή, αὐγή), αυτός που ανήκει στο λυκόφως ή συμβαίνει κατά τη διάρκεια αυτού: *τὸ λυκανγές*, αυγή, χάραμα, ξημέρωμα, σε Λουκ.

λυκέη (ενν. *δορά*), ή, δέρμα λύκου, σε Ομήρ. Ιλ.

Λύκειον[ῡ], **τό**, γυμνάσιο ή δημόσια παλαίστρα με στεγασμένους περιπάτους στο ανατολικό προάστιο των Αθηνών, ονομαζόμενο έτσι από το όνομα του γειτονικού ναού του *Λυκείου* Απόλλωνα, σε Αριστοφ., Πλάτ., κ.λπ.

λύκειος[ῡ], -ον, **I.** αυτός που ανήκει σε λύκο ή προέρχεται από αυτόν, σε Ευρ. **II.** *Λύκειος*, ως επίθ. του Απόλλωνα, είτε ως *λυκοκτόνος* είτε ως θεός από την Λυκία (βλ. [Λυκηγενής](#)), ή (από το **λύκη*) ως ο θεός του φωτός, σε Αισχύλ.: υπάρχει λογοπαίγνιο για τη διπλή σημασία της λέξης, *Λύκει' ἄναξ, λύκειος γενοῦ στρατῶ δαῖψ*, Λύκειε βασιλιά, γίνε λύκος κατά του εχθρικού στρατού, στον ίδ.

***λύκη**, φως, λέξη-ρίζα από την οποία παράγονται *λυκά-βας, λύχνος* κ.λπ.

Λυκη-γενής, -ές (γίγνομαι), λέγεται για τον Απόλλωνα, κοινώς ερμηνευόμενο, αυτός που γεννήθηκε στη Λυκία, δηλ. στην Πατάρα, σε Ομήρ. Ιλ.

Λυκία, επικ. —ιη, ή, χώρα στη Μικρά Ασία· **Λυκίηθεν**, από τη Λυκία, σε Ομήρ. Ιλ.: **Λυκίηνδε**, στη Λυκία, στο ίδ.

Λυκι-άρχης, -ου, ὁ (ἄρχω), ανώτατος άρχοντας των Λυκίων, σε Στράβ.

λυκιδεύς, -έως, ὁ (λύκος), νεογνό λύκου, σε Σόλωνα, Θεόκρ.

Λυκιο-εργής, συνηρ. **Λυκιουργής**, -ές, κατασκευασμένος κατά τον τρόπο των Λυκίων, όπως κατασκευάζεται στη Λυκία, σε Ηρόδ., Δημ.

Λύκιος[ϋ], -α, -ον, **I.** αυτός που κατάγεται από τη Λυκία· **Λύκιοι**, οί, κάτοικοι της Λυκίας, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **II.** επίθ. του Απόλλωνα (πρβλ. **Λύκειος**), σε Πίνδ., Ευρ.

Λυκιουργής, -ές, συνηρ. αντί *Λυκιοεργής*, σε Δημ.

λυκο-θαρσής, -ές (**θάρσος**), τολμηρός σαν λύκος, σε Ανθ.

λυκο-κτόνος, ό (**κτείνω**), επίθ. του Απόλλωνα, φονιάς λύκων, σε Σοφ.

λυκορ-ραίστης, ό (**ραίω**), αυτός που σκοτώνει τους λύκους, σε Ανθ.

λύκος[ϋ], ό, Λατ. *lupus*, το μεγαλύτερο από τα άγρια θηρία της Ελλάδας, σύμβολο λαιμαργίας και σκληρότητας, σε Όμηρ.: παροιμ., *λύκον ιδείν*, βλέπω λύκο, δηλ. μένω βουβός, όπως πιστευόταν κοινώς για κάθε άνθρωπο, τον οποίο ο λύκος είδε πρώτος, σε Πλάτ., Θεόκρ. (ομοίως *Moerim lupi videre priores*)· *λύκος οἶν ὕμεναιοῖ*, λέγεται για κάτι που είναι αδύνατο να συμβεί, σε Αριστοφ.

λυκό-φως, -ωτος, τό (***λύκη**), σκιερό φως πριν την ανατολή και μετά τη δύση του ηλίου, Λατ. *diluculum*.

λυκόω (**λύκος**), κατασπαράζω σαν λύκος· Παθ., κατασπαράζομαι από λύκους, *πρόβατα λελυκωμένα*, σε Ξεν.

λυκ-ώδης, -ες, = *λυκοειδής*, σε Αριστ.

λυμα, -ατος, τό (**λούω**)· **I.** κυρίως στον πληθ., νερό που χρησιμεύει στο νίψιμο ή στο πλύσιμο, απόνερα, ακαθαρσίες, βρωμιές, σε Ομήρ. Ιλ.: *λύμαθ' άγνίσας έμά*, λέγεται για το αίμα στα χέρια του, σε Σοφ. **II.** ηθικός ρύπος, ηθική σπίλωση, κυρίως στον ενικ., στον ίδ. **III.** = *λύμη*, καταστροφή, όλεθρος, σε Αισχύλ.: λέγεται για πρόσωπα, *λυμα Άχαιών*, δηλ. ο Έκτορας, σε Ευρ.

λυμαίνομαι, αποθ., εν μέρει στους Μέσ. τύπους, μέλ. *λυμάνομαι*, αόρ.

έλυμηνάμην: επίσης, στους Παθ. τύπους, μτχ. αορ. *λυμανθείς*: παρακ.

λελύμασμαι, γ' ενικ. *λελύμανται*, μτχ. *λελυμασμένος* (*λύμη*)· **I. 1.**

συμπεριφέρομαι ταπεινωτικά, κακομεταχειρίζομαι, κακοποιώ, με αιτ., σε Ηρόδ., Σοφ., κ.λπ.: με σύστ. αιτ., *λύμης ήν μ' έλυμήνω*, σε Ευρ.: λέγεται για πράγματα, *τάς ρήσεις άς έλυμαίνου*, τα λόγια που συνήθιζες να «σκοτώνεις» (ως ηθοποιός), σε Δημ.: *όποποιΐα λυμαίνομαι τὰ όψα*, σε Ξεν. **2.** με δοτ., ατιμάζω, επιφέρω βλάβη, φθείρω, καταστρέφω, σε Ηρόδ., Αριστοφ., κ.λπ. **3.** απόλ., προξενώ όλεθρο, καταστροφή, σε Θουκ., Ξεν. **II.** ενίστε ως Παθ., *λυμανθέν δέμας*, σε Αισχύλ.: *λελυμάνθαι*, σε Δημ.

λυμαντήρ, -ήρος, ό, καταστροφέας, αυτός που λυμαίνεται, εξολοθρεύει κάτι, σε Ξεν.

λυμαντήριος, -α, -ον, βλαπτικός, καταστρεπτικός, σε Αισχύλ.: με γεν., αυτός που καταστρέφει, αφανίζει, στον ίδ.

λυμαντής, -οϋ, ό, ως επίθ., αυτός που καταστρέφει, καταστροφέας, με γεν., σε Σοφ.

λυμένων, -ώνος, ό (**λύμη**), καταστροφέας, διαφθορέας, σε Σοφ., Ευρ.

λύμη[ϋ], ή, **I.** κακή, υβριστική μεταχείριση, κακοποίηση, βλάβη, φθορά, όλεθρος, ακρωτηριασμός, σε Ηρόδ., Αισχύλ., κ.λπ.: στον πληθ., ύβρεις, ατιμίες, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **II.** *λυμα*, ρύπος, ακαθαρσία, σε Πολύβ.

λύμην, Επικ. Παθ. αόρ. β' του *λύω*.

λυμηνάμενος, μτχ. Μέσ. αορ. του *λυμαίνομαι*.

λύντο, γ' πληθ. Επικ. Παθ. αορ. β' του *λύω*.

λυπέω, μέλ. *λυπήσω*, **I. 1.** προξενώ λύπη, πόνο, θλίψη, ενόχληση, σε Ηρόδ., Τραγ., κ.λπ.: *ή θώραξ λυπεΐ*, προκαλεί πόνο, ενοχλεί από το βάρος της, σε

Ξεν.: ἀπόλ., προξενῶ πόνο ἢ λύπη, σε Σοφ. **2.** λέγεται για τους επιδρομείς, ενοχλῶ, εξαντλῶ το στράτευμα ἀπὸ τις συνεχείς επιθέσεις, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ. **II.** Παθ. με Μέσ. μέλ., ἔχω πόνο, λύπη, θλίψη, δυσαραεστούμαι, θλίβομαι, σε Θέογν., κ.λπ.· *μῆλυπέο*, μὴ λυπάσαι, μὴν πικραίνεισαι, σε Ηρόδ.· με σύστ. αἰτ., *λύπας λυπείσθαι*, σε Πλάτ.: ἐπίσης, με αἰτ. πράγμ., λυπάμαι για κάτι, σε Σοφ.: ἀπόλ., αισθάνομαι πόνο, πονῶ, σε Ευρ., κ.λπ.

λύπη[ῦ], ἡ, 1. σωματικός πόνος, Λατ. dolor, σε Πλάτ.: δυστυχία, κακή κατάσταση, σε Ηρόδ. **2.** πόνος ψυχῆς, μύχια λύπη, στον ἰδ., Αττ.

λύπημα, -ατος, τό (λυπέω), πόνος, θλίψη, ἄλγος, πικρία, σε Σοφ.

λυπήν, Δωρ. ἀντί *λυπεῖν*, ἀπαρ. του *λυπέω*.

λυπηρός, -ά, -όν (λυπέω)· I. λέγεται για πράγματα, λυπηρός, θλιβερός, Λατ.

molestus, σε Ηρόδ., Αττ. **II.** λέγεται για πρόσωπα: **1.** με θετική σημασία, αὐτός που προκαλεῖ λύπη με την αναχώρησή του, σε Ευρ. **2.** με αρνητική σημασία, αὐτός που προξενεῖ πόνο, ενοχλητικός, οχληρός, δυσάρεστος, σε Σοφ., Θουκ., κ.λπ. **III.** ἐπίρρ., *λυπηρῶς*, θλιβερά, ἐστὶ ὥστε να προκαλεῖ πόνο, με λύπη, σε Σοφ.: *λυπηρῶς ἔχει*, εἶναι λυπηρό, θλιβερό, στον ἰδ.

λυπητέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει να λυπηθούμε, σε Ξεν.

λυπρό-βιος, -ον, αὐτός που διάγει ἀθλια ζωή.

λυπρός, -ά, -όν (λυπέω)· I. ελεεινός, ἀθλιος, πτωχός, κυρίως λέγεται για τη γη, ἄκαρπος, ἄγονος, ἄφορος, σε Ομήρ. Οδ., σε Ηρόδ. **II. 1.** λέγεται για πρόσωπα, αὐτός που προξενεῖ πόνο, δυσάρεστος, πικρός, ενοχλητικός, σε

Αισχύλ., Ευρ. **2.** λέγεται για καταστάσεις και περιστάσεις, λυπηρός, θλιβερός, σε Αισχύλ., Ευρ. **III.** ἐπίρρ., *λυπηρῶς ἔφερεν*, aegre ferebat, σε Ευρ.

λυπρότης, -ητος, ἡ, ἀθλιότητα, μὴ γονιμότητα, ἀκαρπία της γης, σε Στράβ.

λυπρό-χωρος, -ον (χώρα), αὐτός που ἔχει ἄκαρπη γη, σε Στράβ.

λύρα[ῦ], ἡ, Λατ. lyra, ἐλληνικό μουσικό ὄργανο ὅμοιο με *κιθάρα*, το οποίο ἐπινόησε ο Ερμῆς και εἶχε ἐπτὰ χορδές, σε Όμηρ., Ὑμν., Ευρ.

λῦρ-αιιδός, ὁ, ἡ, αὐτός που τραγουδάει με συνοδεία λύρας, σε Ανθ.: συνηρ.

λυρῳδός, στον ἰδ., Πλούτ.

λῦρίζω (λύρα), παίζω τη λύρα, σε Ανακρεόντ.

λῦρικός, -ή, -όν, I. αὐτός που ἀνήκει ἢ ἀναφέρεται στη λύρα, σε Ανακρεόντ.

II. ως ουσ., ο λυριστής, αὐτός που παίζει λύρα, σε Ανθ., Πλούτ.

λῦριον, τό, υποκορ. του *λύρα*, σε Αριστοφ.

λῦρο-γηθής, -ές (γηθέω), αὐτός που χαίρεται, που τέρπεται ἀπὸ το παίξιμο της λύρας, σε Ανθ.

λῦρόεις, -εσσα, -εν (λύρα), ὁμοιος με λύρα, αὐτός που ἀρμόζει στη λύρα, λυρικός, σε Ανθ.

λῦρο-θελγής, -ές (θέλγω), αὐτός που θέλγεται ἀπὸ τη λύρα, σε Ανθ.

λῦροκτῦπία, ἡ, χτύπημα, παίξιμο λύρας, σε Ανθ.

λῦρό-κτῦπος, -ον (κτυπέω), αὐτός που κρούει, που παίζει τη λύρα.

λῦροποιικός, -ή, -όν, = λυροποιητικός· ἡ λυροποιητική (ενν. *τέχνη*), ἐπιτήδειος στην κατασκευή λυρών, σε Πλάτ.

λῦρο-ποιός, ὁ (ποιέω), κατασκευαστής λύρας, σε Πλάτ.

λῦρ-ώδης, -ες (εἶδος), = λυρόεις, σε Ανθ.

λῦρ-ῳδός, συνηρ. ἀντί *λυρ-αιιδός*.

Λῦσάνδρια, τά, πανηγύρι προς τιμήν του Λυσάνδρου, σε Πλούτ.

λῦσ-ἄνίας, -ου, ὁ (ἄνία), αὐτός που σταματᾷ τη θλίψη, σε Αριστοφ.

λύσειαν, γ' πληθ. ευκτ. αορ. του *λύω*.

λῦσί-γάμος[ι], -ον, αὐτός που διαλύει τον γάμο, σε Ανθ.

λῡσί-ζωνος[ι], -ον (ζώνη), αυτός που χαλαρώνει, που λύνει την ζώνη, άοπλος, επίθ. της Ειλειθυίας, η οποία βοηθούσε τις γυναίκες που βρίσκονταν υπό τους πόνους του τοκετού, σε Θεόκρ.

λῡσί-κᾶκος[ι], -ον (κακόν), αυτός που σταματάει το κακό, σε Θέογν.

λῡσί-μάχος[ι], -ον (μάχη), αυτός που λύνει, που παύει τη μάχη, σε Ανθ.· θηλ. *λυσιμάχη*, σε Αριστοφ.

λῡσι-μελής[ι], -ές (μέλος), αυτός που ξεκουράζει τα μέλη του σώματος, επίθ. του ύπνου κ.λπ., σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ. κ.λπ.

λῡσι-μέριμνος[ι], -ον (μέριμνα), αυτός που λύνει, παύει, διώχνει μακριά τη μέριμνα, τη φροντίδα, σε Ανθ.

λῡσίμος[υ], -ον, I. 1. ικανός να ανακουφίζει, σε Αισχύλ. **II.** Παθ., αυτό που μπορεί να εξαγοραστεί, εξαργυρώσιμο, σε Πλάτ.

λῡσιος[υ], -α, -ον (λύσις), αυτός που ελευθερώνει, που απολυτρώνει, σε Πλάτ.

λῡσῖ-παίγμων, -ον (παῖγμα), αυτός που παρέχει παιχνίδι ή διασκέδαση, σε Ανακρεόντ.

λῡσί-ποθος[ι], -ον, αυτός που απαλλάσσει από τον πόθο, σε Ανθ.

λῡσί-πονος[ι], -ον, αυτός που ανακουφίζει από τον μόχθο, που λυτρώνει από τον κόπο, σε Πίνδ.

λῡσις[υ], γεν. *λύσεως*, Ιων. *λύσιος*, ἡ (λύω)· **I. 1.** λύσιμο, απελευθέρωση, απαλλαγή, απολύτρωση, εξαγορά, λέγεται για φονιά, σε Ομήρ. Ιλ.· *λύσις θανάτου*, απαλλαγή από τον θάνατο, σε Ομήρ. Οδ.· *λύσις πενίης*, σε Θέογν., κ.λπ. **2.** απόλ., τρόπος απαλλαγής, σε Σοφ.· απαλλαγή από την ενοχή μέσω εξαγνιστικών θυσιών, στον ίδ.· *οὐδ' ἔχει λύσιν (τὰ πῆματα)*, δεν επιδέχονται εξιλέωση, στον ίδ. **II.** απόλυση, αναχώρηση, χωρισμός, *λύσις ψυχῆς ἀπὸ σώματος*, σε Πλάτ.· διάλυση, *λύσις πολιτείας*, σε Αριστ. **III.** = δόρπου λύσις, τόπος συμποσίου, σε Πίνδ.

λῡσιτελέω, μέλ. *λυσιτελήσω*, = *λύω τέλη* (βλ. [λύω](#) V)· **I.** πληρώνω το οφειλόμενο, αποζημιώνω και έπειτα «πληρώνω», δηλ. παρέχω ωφέλεια, κέρδος, με δοτ., *λυσιτελεῖ τί τινι*, σε Αριστοφ., Πλάτ.· απρόσ., *λυσιτελεῖ μοι*, με ωφελεί, είναι καλύτερο για μένα· *τεθνάναι λυσιτελεῖ ἢ ζῆν*, είναι καλύτερο να πεθάνει κάποιος παρά να ζει, σε Ανδοκ.· *λυσιτελεῖ μοι ὥσπερ ἔχω ἔχειν*, είναι προσφορότερο, καλύτερο για μένα να είμαι όπως είμαι, σε Πλάτ. **II.** ουδ. *μτχ.*, ως ουσ., *τὸ λυσιτελοῦν*, ωφέλεια, κέρδος, πλεονέκτημα, στον ίδ., Δημ.· *τὰ λυσιτελοῦντα*, σε Θουκ.

λῡσι-τελής, -ές (λύω V, τέλος)· **1.** αυτός που πληρώνει τα οφειλόμενα, τα έξοδα· απ' όπου, χρήσιμος, επωφελής, ωφέλιμος, επικερδής, σε Πλάτ.· *τὸ λυσιτελέστατον πρὸς ἀργύριον*, οτιδήποτε ήταν ωφελιμώτατο ως προς τα χρήματα, σε Δημ. **2.** φθηνός, σε Ξεν.

λῡσιτελούντως, επίρρ. *μτχ.* ενεστ. του *λυσιτελέω*, χρήσιμα, ωφέλιμα, επωφελώς, σε Ξεν.

λῡσι-φλεβής, -ές (φλέψ), αυτός που ανοίγει τις φλέβες, σε Ανθ.

λῡσί-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (φρήν), αυτός που απαλλάσσει από τις φροντίδες, σε Ανακρεόντ.

λῡσῖ-φδός, ὁ, αυτός που υποδύεται γυναικίους χαρακτήρες με ανδρικές ενδυμασίες, σε Πλούτ.

λῡσσᾶ, Αττ. *λύττᾶ*, ἡ, **1.** μανία, οργή, ορμή, κυρίως πολεμική μανία, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** μετά τον Όμηρο, μανιώδης ορμή, μανία, παραφροσύνη, σε Τραγ. **II.** λύσσα σκύλου, σε Ξεν.

λῡσσαίνω, μαίνομαι *τινί*, εναντίον κάποιου, σε Σοφ.

λυσσάς, -άδος, ή, λυσσώδης, μανιώδης, λυσσασμένη, σε Ευρ.

λυσσάω, Αττ. **λυττάω (λύσσα)**· **I.** είμαι γεμάτος μανία ή ορμή στη μάχη, σε Ηρόδ. **2.** είμαι λυσσώδης, μανιώδης, σε Σοφ., Πλάτ. **II.** λέγεται για σκύλους, σε Αριστοφ.· λέγεται για λύκους, σε Θεόκρ.

λύσσημα, -ατος, τό, παροξυσμός, εξαγρίωση, μάνητα· στον πληθ., μανιώδεις κινήσεις, ορμές, εξαλλοσύνες, σε Ευρ.

λυσσητήρ, -ήρος, ό, κάποιος που είναι λυσσασμένος, μανιώδης, σε Ομήρ. Ιλ., Ανθ.

λυσσητής, -οῦ, ό, = το προηγ., σε Ανθ.

λυσσο-μάνης, -ές (μαίνομαι), αυτός που έχει μανιώδη, λυσσώδη ορμή, λυσσασμένος, σε Ανθ.

λυσσόω (λύσσα), εξοργίζω, τρελαίνω· Επικ. *μτχ. λυσσώνω*, σε Ανθ.

λυσσ-ώδης, -ες (εἶδος)· **1.** όμοιος με λυσσασμένο, μανιώδης, μαινόμενος, λέγεται για πολεμική ορμή, μανία, παροξυσμό, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** αυτός που χαρακτηρίζεται από τρέλα, μανία, σε Σοφ., Ευρ.

λύτέον, ρημ. επίθ. του *λύω*, πρέπει να λύσουμε, σε Πλάτ.

λύτήρ, -ήρος, ό (λύω)· **I.** κάποιος που απαλλάσσει, λυτρωτής, σωτήρας, απελευθερωτής, σε Ευρ. **II.** διαιτητής, αυτός που εκφέρει απόφαση, κριτής, *νεικέων*, σε Αισχύλ.

λύτήριος, -ον (λύω)· **I.** αυτός που απολυτρώνει, αυτός που ανακουφίζει, που απαλλάσσει, σωτήριος, σωστικός, σε Αισχύλ.· με γεν., *τῶνδ' ἔμοι λυτήριος*, λυτρωτής μου από αυτά τα πράγματα, στον ίδ.· *ἐκθανάτου λυτήριος*, σε Ευρ. **II.** *λύτρον*, αποζημίωση, εξόφληση, ανταμοιβή, σε Πίνδ.

λύτικός, -ή, -όν (λύω), ικανός να αναιρέσει, ανατρεπτικός, αναιρετικός, σωτήριος, λέγεται για λογικά επιχειρήματα, σε Αριστ.

λύτός, -ή, -όν (λύω)· **I.** αυτός τον οποίο μπορεί να λύσει κάποιος, να ανατρέψει σε Πλάτ. **II.** λέγεται για λογικά επιχειρήματα, ανασκευάσιμος, ανατρέψιμος, σε Αριστ.

λύτρον, τό (λύω), πληρωμή που αποδίδεται· **1.** λέγεται για λύτρα, κυρίως στον πληθ.· χρήματα που δίνονται για την απελευθέρωση κάποιου, σε Ηρόδ.· *λύτρα λαβείν τινος*, λαμβάνω κάτι ως λύτρα για..., σε Θουκ.· *λύτραάποδιδόναι, καταθεῖναι*, πληρώνω λύτρα, σε Δημ. **2.** εξιλέωση, *λύτρον συμφορᾶς*, για τον όλεθρο, σε Πίνδ.· στον πληθ., σε Πλάτ.· όμοίως, επίσης, *λύτρον ἀντί πολλῶν*, σε Κ.Δ. **3.** γενικά, αμοιβή, ανταμοιβή, αποζημίωση, σε Πίνδ.

λυτρώω, μέλ. *λυτρώσω (λύτρον)*, απελευθερώνω σαν αντάλλαγμα παραλαβής λύτρων, σε Πλάτ. — Παθ., απελευθερώνομαι μέσω πληρωμής λύτρων, σε Δημ.

λύτρωσις, ή, I. απελευθέρωση, εξαγορά μέσω λύτρων, σε Πλούτ. **II.** απολύτρωση.

λυτρωτέον, ρημ. επίθ. του *λυτρώω*, πρέπει να απελευθερώσουμε με λύτρα, σε Αριστοφ.

λυτρωτής, -οῦ, ό (λυτρώω), απολυτρωτής, ελευθερωτής, σε Κ.Δ.

λύττα, λυττάω, βλ. [λύσσα](#), [λυσσάω](#).

λυχνεών, -ώνος, ό (λύχνος), τόπος στον οποίο φυλάσσονται οι λύχνοι, σε Λουκ.

λυχνίον, τό (λύχνος), λυχνοστάτης, καντηλέρι, σε Θεόκρ., Λουκ.

λυχνίς, -ίδος, ή (λύχνος)· **I.** φυτό με λαμπρό κόκκινο άνθος, σε Ανθ. **II.** πολύτιμος λίθος που εκπέμπει φως, πιθ. το ρουμπίνι, σε Λουκ.

λυχνίσκος, ό, είδος ψαριού, σε Λουκ.

λυχνίτης[ι], -ου, ό (λύχνος), πολύτιμος λίθος κόκκινου χρώματος, σε Στράβ.

λυχνο-καΐα, Ἰων. **λυχνοκαΐη**, ἡ (καΐω), ἀνάμμα λύχνων, φωταψία, γιορτή φαναριών, σε Ηρόδ.

λυχνο-ποιός, -όν (ποιέω), κατασκευαστής λύχνων ή φαναριών, σε Αριστοφ.

λυχνό-πολις, ή, η πόλη των φαναριών, σε Λουκ.

λυχνο-πώλης, -ου, ό (πωλέω), αυτός που πουλάει λύχνους ή φανάρια, σε Αριστοφ.

λύχνος, ό, πληθ., *λύχνοι* και *λύχνα*· φορητό φως (που μπορεί δηλ. να μεταφέρεται), λάμπα, λυχνάρι, το οποίο μεταφέρεται στο χέρι ή τίθεται σε λυχνοστάτη (*λύχνιον*), σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ.· *περί λύχνων άφάς*, κατά την ώρα όπου ανάβονται οι λύχνοι, δηλ. όταν αρχίζει να νυχτώνει, σε Ηρόδ. **2.** στον πληθ., μέρος της αγοράς όπου πωλούνται λυχνάρια, σε Αριστοφ.

λυχνο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κρατάει λυχνάρι, σε Πλούτ.

λύω, μέλ. *λύσω* [ῥ]· αόρ. *ἔλῡσα*, παρακ. *λέλῡκα* — Παθ., παρακ. *λέλῡμαι*, υπερσ. *ἐλελύμην* [ῡ], αόρ. *ἐλύθην*, Επικ. *λύθην* [ῡ], μέλ. *λύθῃσομαι* και *λελύσομαι* [ῡ]· επίσης, Επικ. Παθ. αόρ. β' *ἐλύμην* ή *λύμην* [ῡ], γ' ενικ. *λύτο* [ῡ] και *λύτο*, γ' πληθ. *λύντο*· γ' ευκτ. υπερσ. *λελύτο* αντί *λελύοιτο* — Μέσ., μέλ. *λύσομαι*, αόρ. *ἐλύσάμην* (σε ενεστ. και παρατ., ῡ στους Αττ., ῡ κυρίως στους Επικ.· σε μέλ. και αόρ., πάντα ῡ· τους άλλους χρόνους ὕ).

Πρώτη σημασία του ρήματος, λύνω· **I. 1.** λέγεται για πράγματα, χαλαρώνω, λύνω, ξεκουμπώνω (κυρίως για ρούχα και οπλισμό), *ζωστήρα, θώρηκα*, σε Ομήρ. Ιλ.· *άσκον λύω*, λύνω τον ασκό (που χρησίμευε σαν μπουκάλι), σε Ομήρ. Οδ.· *λύω ήνίαν*, χαλαρώνω το χαλινάρι, σε Σοφ.· *λύω γράμματα*, ανοίγω επιστολή, σε Ευρ.· *στόμα λύω*, ανοίγω το στόμα, στον ίδ.· *λύω ὄφρυν*, χαλαρώνω τα φρύδια, στον ίδ., κ.λπ. — Μέσ., *ἐλύσατο ίμάντα*, ξεκουμπωσε τη ζώνη της, σε Ομήρ. Ιλ.· *λύσασθαι τρίχα*, ξεδένω τα μαλλιά μου, σε Βίωνα· **2.**

λέγεται για έμψυχα: **α)** για άλογα κ.λπ., λύνω, ξεζεύω, σε Όμηρ. — Μέσ., *λύεσθαι ίππους ύπ' ὄχεσφι*, ξεζεύω τα άλογα, σε Ομήρ. Ιλ. **β)** για ανθρώπους, λύνω, απελευθερώνω από δεσμά ή φυλακή, από δυσκολία ή κίνδυνο, σε Όμηρ., Αττ. — Μέσ., ενεργώ έτσι ώστε να λυθεί κάποιος ή απελευθερώνω κάποιον, σε Ησίοδ. **γ)** για αιχμαλώτους, απελευθερώνω ως αντάλλαγμα παραλαβής λύτρων (*ἄποινα*), ελευθερώνω, σε Όμηρ.· *λύειν τινά άποιόνων*, επί πληρωμή λύτρων, σε Ομήρ. Ιλ. — Μέσ., ελευθερώνω κάποιον πληρώνοντας λύτρα γι' αυτόν, εξαγοράζω, σε Όμηρ., Αττ. **3.** παραχωρώ, παραδίδω, (*θρόνον*) *λύσον ἄμμιν*, σε Πίνδ. **II. 1.** διαλύω το όλο στα συνθετικά μέρη του, διαλύω, *λύω άγορήν*, διαλύω τη συγκέντρωση, τη συνάθροιση, τη συνέλευση, σε Όμηρ.· επίσης, διαλύω την εμπορική αγορά, σε Ξεν. — Παθ., *λύτο άγών*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐλύθην ή στρατιά*, σε Ξεν. **2.** διαλύω, χαλαρώνω, *σάργα λέλυνται*, δηλ. έχουν σαπίσει, έχουν αποσυντεθεί, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** χαλαρώνω, δηλ.

εξασθενώ, ατονώ (λέγεται για σωματική ισχύ), *λύσέ δέ γυῖα*, κατέστησε άτονα τα γόνατά του, δηλ. τον σκότωσε, στο ίδ.· *λύω μένος τινί*, στο ίδ.· *αλλά, καμάτω γούνατ' ἔλυσαν*, κατέστησαν τα γόνατά μου αδύνατα από την κούραση, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, Παθ., *λύντο δέ γυῖα*, ως το αποτέλεσμα του θανάτου, του ύπνου, της κόπωσης, του φόβου κ.λπ., σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· *λύντο δέ γυῖα*, σε Όμηρ. κ.λπ. **4. α)** καταστρέφω, καταβάλλω, σε Όμηρ.· και γενικά, διαλύω, αποβάλλω, δίνω τέλος, Λατ. *dissolvere*, στον ίδ., Αττ.· *λύω βίον*, δηλ. πεθαίνω σε Ευρ. **β)** καταργώ, ακυρώνω, σε Ηρόδ., κ.λπ.· *λύω ψήφον*, ακυρώνω ψήφο, σε Δημ. — Παθ., *λέλυνται πάντα*, όλοι οι δεσμοί έχουν λυθεί, όλα είναι συγκεχυμένα, στον ίδ. **γ)** λύνω πρόβλημα ή δυσκολία, σε Πλάτ. **δ)** αναιρώ κάποιο λογικό επιχείρημα, σε Αριστ. **ε)** αναλύω, αποκρυπτογραφώ την πλοκή μιας τραγωδίας, στον ίδ. **5.** καταργώ, ακυρώνω νόμο ή συνθήκη,

συμφωνία, σε Ηρόδ., Θουκ. **III.** λύνω, εκπληρώνω, εκτελώ, τὰ μαντεῖα, σε Σοφ. **IV.** προσφέρω εξιλέωση για κάτι, επανορθώνω κάτι, Λατ. luere, στον ίδ., Ευρ. **V.** 1. μισθοὺς λύνειν, πληρώνω ολόκληρους τους μισθούς, σε Ξεν. **2.** τέλη λύνειν = λυσιτελεῖν, πληρώνω, κερδίζω, ωφελώ, ἔνθα μὴ τέλη λύνει φρονοῦντι, όπου δεν ωφελεί να είναι κάποιος φρόνιμος, σε Σοφ.· επίσης, λύνει χωρίς το τέλος, συντάσσεται όπως το λυσιτελεῖ, δηλ. απολ., λύνει ἄλγος, σε Ευρ.· φημὶ τοιοῦτους γάμους λύνειν βροτοῖς, στον ίδ.

λῶ, θέλω, επιθυμώ, βλ. [λάB](#).

λωβάομαι, μέλ. λωβήσομαι, Δωρ. β' πληθ. λωβᾶσεῖσθε· αόρ. ἐλωβησάμην, αποθ. (λωβή)· **I.** κακοποιώ, κακομεταχειρίζομαι, υβρίζω, βλάπτω, λώβην λωβᾶσθαι τινα, σε Ομήρ. Ιλ.· ιδίως, ακρωτηριάζω, σε Ηρόδ.· λωβάομαι βίον, καταστρέφω την ζωή κάποιου, σε Σοφ.· λωβάομαι τοὺς νέους, διαφθείρω τη νεολαία, σε Πλάτ.· ενίοτε, όπως το λυμαίνομαι, με δοτ., σε Αριστοφ., Πλάτ.· απόλ., ενεργώ με κακία, με υπερβολική βία, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** παρακ. με Παθ. σημασία, λελωβημένος, ακρωτηριασμένος, σε Ηρόδ., Πλάτ.· ομοίως, Παθ. αόρ., μεγάλας λώβας λωβηθεῖς, σε Πλάτ.

λωβεύω, πειράζω, περιπαίζω, τινά, σε Ομήρ. Οδ.

λώβη, ἡ, **1.** κακή μεταχείριση, ατίμωση, χλεύη, ύβρη, κακοποίηση, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· κυρίως, ακρωτηριασμός, αποκοπή μέλους, σε Ηρόδ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, ατίμωση, εξευτελισμός, Λατ. opprobrium, λώβην εἶναι, σε Ομήρ. Ιλ.

λωβήτειρα, θηλ. του λωβητήρ, σε Ανθ.

λωβητήρ, -ῆρος, ὁ, **I.** κάποιος που συμπεριφέρεται κακοποιητικά, συκοφάντης, υβριστής, σε Ομήρ. Ιλ.· ολέθριος καταστροφέας, λέγεται για τις Ερινύες, σε Σοφ. **II.** Παθ., άθλιος και ουτιδανός άνθρωπος, σε Ομήρ. Ιλ.

λωβητής, -οῦ, ὁ, = το προηγ.· λωβητῆς τέχνης, κάποιος που ατιμάζει, ντροπιάζει το επάγγελμά του, σε Αριστοφ.

λωβητός, -ή, -όν (λωβάομαι)· **I.** αυτός που του έχουν φερθεί περιφρονητικά, ατιμασμένος, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ. **II.** Ενεργ., υβριστικός, προσβλητικός, σε Σοφ.

λωβήτωρ, -ορος, ὁ, = λωβητήρ, σε Ανθ.

λωΐτερος, βλ. το επόμ.

λωΐων, ὁ, ἡ, λώϊον, τό, Αττ. λῶων, λῶον, αιτ. ενικ. και ουδ. πληθ. λῶω (αντί λῶονα)· αιτ. πληθ. λῶους (αντί λῶονας), ουδ. λῶϊα (από λάω B, λῶ)· **I.** περισσότερο επιθυμητός, περισσότερο ευχάριστος, και γενικά, καλύτερος, τόδε λῶϊόν ἐστι, σε Όμηρ.· και ως επίρρ., καλύτερα, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, συγκρ. λωΐτερος, -ον, στο ουδ., λωΐτερον καὶ ἄμεινον, στο ίδ.· στους Αττ. ποιητές, το λῶων χρησιμ. ως συγκρ. του ἀγαθός· **II.** υπερθ. λῶστος, -η, -ον, σε Θέογν., Αττ.· τὰ λῶστα βουλεύειν, σε Αισχύλ.· ὦ λῶστε, ω! καλέ μου φίλε, σε Πλάτ.

λῶμα, -ατος, τό, άκρη ενδύματος· υποκορ. λωμάτιον, τό, σε Ανθ.

λῶντι, βλ. [*λάω B](#).

λῶος, ὁ, Μακεδονικός μήνας που αντιστοιχεί στον Αττ. Βοηδρομιόνα, σε Φίλιππ. παρά Δημ.

λώπη, ἡ (λέπω), ιμάτιο, μανδύας, φόρεμα, σε Ομήρ. Οδ., Θεόκρ.

λωπίζω, μέλ. λωπίσω (λῶπος) σκεπάζω, καλύπτω με μανδύα, ντύνω, σε Σοφ.

λωποδυτέω, μέλ. λωποδυτήσω, **I.** κλέβω τα ρούχα, κυρίως από λουόμενους ή ταξιδιώτες, σε Πλάτ., Ξεν. **II.** γενικά, κλέβω, ληστεύω, αρπάζω, σε Αριστοφ.

λωπο-δύτης[ῦ], -ου, ὁ (λῶπος, δύω)· **I.** κάποιος που γλιστράει μέσα στα ρούχα κάποιου άλλου, κλέφτης ενδυμάτων, κυρίως αυτός που κλέβει τα ρούχα

λουομένων ή απογυμνώνει διαβάτες, σε Σοφ. **II.** γενικά, κλέφτης, ληστής, σε Αριστοφ., Δημ.

λωπος, τό, = *λώπη*, σε Θεόκρ.

λωστος, -η, -ον, υπερθ. επίθ., βλ. [λωΐων](#).

λωτίζομαι (λωτος), Μέσ., διαλέγω για τον εαυτό μου, εκλέγω το καλύτερο, σε Αισχύλ.

λώτινος, -η, -ον (λωτός), φτιαγμένος από ξύλο λωτού, σε Θεόκρ.

λώτισμα, -ατος, τό, λουλούδι, άνθος· μεταφ., το ωραιότερο, το εκλεκτότερο, το άριστο, σε Ευρ.

λωτόεις, -εσσα, -εν, κατάφυτος με λωτούς, *πεδία λωτεῖντα* (Ιων. αντί *λωτόεντα*), πεδιάδες γεμάτες λωτούς, σε Ομήρ. Ιλ.

λωτός, -οῦ, ὁ, όνομα πολλών φυτών: **I.** Ελληνικός λωτός, φυτό το οποίο έτρωγαν τα άλογα, είδος τριφυλλιού, σε Όμηρ. **II.** Κυρηναϊκός λωτός, θάμνος της Αφρικής, του οποίου ο καρπός χρησίμευε σαν τροφή σε κάποιες συγκεκριμένες φυλές της παραλίας, απ' όπου κι οι επονομαζόμενοι Λωτοφάγοι, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. **III.** Αιγυπτιακός λωτός, το κρίνο του Νείλου, σε Ηρόδ. **IV.** δέντρο της Βόρειας Αφρικής· διακρίνεται για το σκληρό μαύρο ξύλο του, από το οποίο κατασκευάζονταν οι αυλοί· απ' όπου, *Λίβυς λωτός*, χρησιμ. από τους ποιητές αντί *αύλός*, σε Ευρ.

λωτο-τρόφος, -ον (λωτός I), αυτός που παράγει λωτό, σε Ευρ.

λωτο-φάγοι, οί (λωτός II), αυτοί που τρώνε λωτούς· ειρηνικός λαός που κατοικούσε στην παραλία της Κυρηναϊκής, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.

λωφάω, μέλ. λωφήσω, I. 1. ξεκουράζομαι από τον κάματο, αναπαύομαι, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** με γεν., αναπαύομαι, ησυχάζω από..., αναρρώνω από..., συνέρχομαι από..., ανακουφίζομαι από..., *χόλου*, σε Αισχύλ.· *πόνου*, σε Σοφ.· *λωφάω από νόσου και πολέμου*, σε Θουκ. **3.** εξασθενώ, καταπραΰνομαι, λέγεται για νόσο, στον ιδ. **II.** μτβ., ανακουφίζω, ελαφρύνω, *ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω*, σε Αισχύλ. (αμφίβ. προέλ.).

λωφήϊος, -α, -ον, αυτός που παρέχει ανακούφιση, ανακουφιστικός, πραϋντικός· *λωφήϊα ιέρα*, εξιλαστήριες θυσίες, σε Απολλ. Ρόδ.

λωφήσειε, γ' ενικ. ευκτ. αορ. του λωφάω.

λώφησις, ή, παύση, λήξη, σε Θουκ.

λώων, ουδ. λῶον, Αττ. συνηρ. αντί λωΐων, λώϊον.